Giới thiệu Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo

Thể loại: Hiện đại, sủng, hắc bang, tổng tài, HE

Cô và anh học chung từ thời trung học. Ngày tốt nghiệp cô lấy hết dũng cảm hẹn anh đến để tỏ tình nhưng anh lại không xuất hiện, khiến cô thất vọng.

Cô nói với bản thân mình rằng anh chỉ là một ngã rẽ trên con đường đời mà thôi...Thời gian trôi qua, cô đỗ đại học rồi đi làm. Cô xin vào tập đoàn do anh làm chủ tịch nhưng lại không hề biết điều đó. Cô ngây ngốc giữ trong lòng mối tình từ thiếu niên, dù bị bắt nạt cũng chẳng phản kháng, mọi đau thương đều tự nhận lấy...

Mối tình học trò dang dở liệu có kết thúc tốt đẹp?

Anh có phải là một người Chủ Tịch cao cao tại thượng, đứng trên vạn người, hay là còn những bí mật khác mà mọi người vẫn chưa biết???!!

Cô là một người hiền lành lương thiện, đã trải qua những bi thương của cuộc đời, mất đi mẹ, nỗi đau thấu tâm can, chịu sự hành hạ từ người cha ruột vô lương tâm của mình... Liệu rằng, cô có thể vượt qua tất cả, đến với bờ bến hạnh phúc hay không??

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tạm biệt cậu, mối tình đầu của tôi

Tên truyện: [Hắc Bang] Em cứ chạy, tôi đuổi theo

Tác giả: DinhNhi208 (Tử Ân)

Chương 1: Tạm biệt mối tình đầu của tôi

Hôm nay lễ Tốt nghiệp của trường Trung Học Thiên Ân. Mưa rơi lã chã, tiết trời âm u như tâm trạng của tôi. Tôi Diệp Bối Nhi hôm nay tự nhủ với bản thân nhất định phải tỏ tình với "người ấy". Bước chân vào trường ánh mắt tôi không thể giấu được niềm vui sướng khi sắp gặp người mà tôi tương tư bấy lâu nay.

Nhưng tôi đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng thân thuộc ấy. Mưa ngày càng lớn kéo mây đen cuồn cuộn, sấm chớp chạm vào nhau như muốn xé không gian trên bầu trời. Thật khiến người khác bất chợt rùng mình.

Buổi lễ kết thúc. Tôi ão não lê bước đến cổng trường. Tim rất đau, rất đau như hàng ngàn hàng vạn mũi kiêm đâm vào khiến cho máu từ từ rỉ ra.

Tưởng Từ Hi có phải cậu đã biết tình cảm của tôi hay không??? Hay là cậu cố tình tránh né tôi? Cậu có thể từ chối tôi, nhưng cậu đừng tránh mặt tôi. Tim đau lắm cậu biết không? Tôi tự nhủ trong lòng mình.

Mưa ngày càng nhiều, những hạt mưa trĩu nặng như mang theo tâm tình mà rơi xuống con đường quen thuộc trước cổng trường.

Cô lê bước chân nặng chịt của mình ra khỏi cổng và cất bước đi về, không quên tự cười giễu cợt với bản thân. Cho rằng mình thích một người chắc chắc sẽ có người đáp lại tình cảm của mình. Cô bất ngờ đứng lại dưới gốc cây phượng. Hai hàng nước âm ấm lăn dài trên gò má của cô, đứng dưới tán cây bất chợt nhớ lại kỉ niệm mà cô và Tưởng Từ Hi đã trải qua. Nhưng tất cả cũng chỉ là kỉ niệm, chỉ là kỉ niệm mà thôi.

Cô thầm nhủ với mình.

"Tạm biệt mối tình đầu của tôi"

Nhiều năm trôi qua.....

Cô đã tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh. Hình bóng của Tưởng Từ Hi dần dần phai mờ. Cô không còn khóc vì anh nữa. Dần dần cũng quen được với cuộc sống không có anh.

"Dậy mau Bối Bối, trễ giờ đi phỏng vấn rồi." Người đang lớn lối lay lay con heo đang ngủ nướng trên giường là bạn thân cũng là bạn cùng phòng của Diệp Bối Nhi.

"Còn sớm mà Tiểu Uyển" Cô vừa nói vừa ngáp dài ngáp ngắn cố gắng chui vào chăn ngủ tiếp.

"Hazzi!! Thật hết cách với cậu rồi Bối Bối. Đã gần 8h30 mà còn sớm hả?????"

Người trong chăn vẫn còn mê man chẳng biết trời trăng mây gió gì cả.

"Cái gì?? Đã 8h30 rồi à, 9h tớ phải đi phỏng vấn. Sao cậu không đáng thức tớ dậy??" Cô mang giọng điệu còn ngái ngủ của mình nói với người bạn Trương Lam Uyển.

Sau một hồi sửa soạn chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Cô ra khỏi nhà lúc 8h45.

"Thôi chết rồi, trễ giờ mất. Đành ngồi Taxi vậy" Thường ngày cô rất tiết kiệm nên không dám ngồi Taxi chỉ ngồi xe bus hoặc tàu điện ngầm.

Tập đoàn Tưởng Thị.

Đứng trước đại sảnh cô thật kinh ngạc khi nhìn thấy rất nhiều người đến phỏng vấn xin việc. Tập đoàn Tưởng Thị là một tập đoàn lớn nhất nhì trong giới kinh tế hiện nay, kinh doanh đủ lại mặt hàng, đủ loại lĩnh vực ngành nghề từ Mỹ Phẩm, Quần Áo đến Hàng Không, Điện Tử, Bất Động Sản....

Diệp Bối Nhi trong lòng rất bồn chồn với một tập đoàn lớn như thế, tiêu chuẩn chọn nhân viên như thế nào???

Cô bước chân vào thang máy lên đến tầng 29. Thang máy vừa mở cửa đã đập thẳng vào mắt cô một bảng chữ nền màu xanh chữ màu trắng "PHÒNG TUYỂN DỤNG" nhất thời không phản ứng kịp nên ngây người ra.

"Nghe nói tiêu chí tuyển chọn nhân viên của tập đoàn rất khắt khe" Một trong những người tham gia phỏng vấn ngày hôm nay nói với người bên cạnh.

Nghe được những lời vừa nói sống lưng cô cảm lành lạnh. "Tuyển chọn khắt khe, vậy mình có được chọn hay không??" Cô tự nhủ với bản thân.

Diệp Bối Nhi cô bước đến hàng ghế và ngồi xuống chờ gọi tên. Cũng may cô đến kịp nếu không thì..... Cô đã suy nghĩ rất lâu mình nên ứng phó thế nào khi dự tuyển đây. Cứ thế cứ thế. Lần lượt những người ở đã được gọi tên vào phỏng vấn.

"Diệp Bối Nhi, xin mời vào" Một giọng nói trầm ấm đã cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Bối Nhi vội vàng đáp lại:" Có tôi đây."

Rồi nhanh chân bước vào phòng tuyển dụng. Mới bước chân vào đã bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như băng. Dáng người cao ráo, vai rộng, ngực nở nang, lông mày rậm, mái tóc nâu hạt dẻ được vuốt keo chải ngược về sau. Nhìn thật hút hồn. Bỗng nhiên anh ngước mặt lên nhìn người trước mặt mình, bất chợt thốt lên:" Diệp Bối Nhi, là cậu...."

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp lại - Không nhận ra

"Diệp Bối Nhi, là cậu....." Lời nói vừa thốt ra của người đàn ông này làm cho cô có chút kinh ngạc. Tại sao anh biết cô? Cô và anh ta có quen biết nhau sao? Hay là cô từng thiếu nợ anh? Một loạt suy nghĩ chảy dài trong đầu cô.

"Diệp Bối Nhi, mời cô ngồi." Anh lấy lại bình tĩnh sau đó cất tiếng, người trợ lí ngồi bên cạnh có chút ngờ về Chủ Tịch của mình. Tại sao anh lại biết cô gái này? Bọn họ có quan hệ gì?

Suy nghĩ vừa dứt Chủ Tịch của anh liền cất tiếng hỏi:" Trợ lí Miêu có chuyện gì à?" Mặc dù lời nói không một chút lạnh lùng nhưng khuôn mặt anh lại trái ngược hoàn toàn với lời nói. Khí lạnh phát ra từ người anh, ánh mắt sâu không rõ tâm tư, lông mày khẽ nhíu chặt, môi mỏng mím chặt lại thành một đường, ngón trỏ tay phải gõ gõ trên bàn không theo bất cứ một quy luật nào. Trên người anh tản ra sát khí cực lớn nhưng thể che lấp vẻ đẹp mê hồn với khí thế Bá Vương lạnh lùng. Khuôn mặt được cắt cạnh với tỉ lệ cân đối, không có một từ có thể diễn tả hết vẻ đẹp hoàn hảo của anh.

Còn bên phía Diệp Bối Nhi vẫn ngạc nhiên trước sự việc này. Tại sao người đàn ông này lại biết được tên cô? Vấn đề ở đây cô không hề quen biết người này nhưng nhìn kĩ lại có phần giống "người ấy". Nhưng suy nghĩ chợt loé lên lại bị cô dập tắt. Không thể nào? Không thể nào là cậu ấy chỉ là người giống người thôi. Cô khẽ lắc để những lời độc thoại với chính mình bay đi.

Trợ lí Miêu nhìn tập hồ sơ được ngay ngắn trên bàn. Hồ sơ có ghi rõ họ tên và những thông tin cá nhân của cô.

Họ & tên: Diệp Bối Nhi

Tuổi: 20 Giới tính: Nữ

Tốt nghiệp Trường Đại học Bắc Kinh

Bằng A Tin học

Trình độ ngoại ngữ loại C

Số điện thoại: 0357xxxxxx

Tình trạng hiện nay: Độc thân

Tình trạng sức khoẻ: Tốt

Đại loại là như thế. Nhưng với trình độ như thế thì khó lòng mà xin vào làm việc ở Tưởng Thị. Trợ lí Miêu lắc đầu trầm mặc. Từ nãy đến giờ Chủ Tịch của chúng ta vẫn không nói lời nào trừ việc lúc nãy gọi tên cô, tay vẫn tiếp tục gõ gõ trên bàn. Trợ lí có chút rùng mình với những đợt khí lạnh tản ra.

Trợ lí Miêu nhìn tập hồ sơ trên tay, thở dài lắc đầu sau đó liền mặt đối mặt với Diệp Bối Nhi từ chối hồ sơ của cô:" Cô Diệp, tập đoàn chúng tôi khô....."

Chưa nói dứt lời Tưởng Từ Hi đã lên tiếng:" Cô Diệp, tập đoàn chúng tôi tiếp nhận hồ sơ của cô. Ngày mai, có thể đi làm, thử việc trong 1 tháng."

Trợ lí Miêu có chút kinh ngạc đối với những của Chủ Tịch vừa nói. Không phải trước giờ Chủ Tịch rất khắt khe với việc tuyển dụng nhân sự sao? Tại sao bây giờ lại dễ dãi như vậy? Thật khó hiểu.

Diệp Bối Nhi tựa tiếu phi tiếu đứng lên cúi đầu cảm ơn về phía Tưởng Từ Hi. Cố kìm nén cảm sung sướng, vui mừng của mình. Sau đó xoay người đi ra phía cửa chợt có tiếng "Đợi đã" vọng lại, làm cho bước chân Diệp Bối Nhi bất động. Lại một lần nữa âm thanh trầm ấm vang lên trong đó có pha lẫn một chút lạnh lùng:" Cô Diệp, cô không nhớ tôi là ai sao?"

Lúc này cô nàng mới kịp phản ứng xoay người lại:" Chủ Tịch Tưởng, tôi có quen biết anh sao?" Cô còn cố ý nhấn mạnh chữ "Tôi" khiến Tưởng Từ Hi có chút bất ngờ. Không ngờ sau bao nhiêu năm nay chắc cô cũng đã quên anh rồi. Trong ngực anh chợt loé lên tia chua xót. Không lâu sau, anh trở với dáng vẻ mặt lanh Tula của mình.

"À không! Chắc tôi nhìn nhầm cô với một người bạn."

"Vậy à, nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước." Cô thốt lên những lời này có chút xa cách.

Mặt Tưởng Từ Hi lúc này càng lạnh hơn. Trợ lí Miêu bên cạnh anh cảm được lượng sát khí không hề nhỏ. Từ lúc đi theo anh đến bây giờ vẫn chưa từng nhìn vẻ mặt Tưởng Từ Hi đằng đằng sát khí như Diêm Vương tái thế muốn lấy mạng người lôi xuống Địa Ngục vậy. Không chịu vẻ mặt của anh nữa, trợ lí Miêu bèn lấy hết can đảm cất tiếng:" Chủ Tịch, ngài không sao chứ?"

Bây giờ, Tưởng Từ Hi mới mơ hồ định thần lại, lạnh lùng đáp:" Không sao". Trợ lí thở phào nhẹ nhõm, nếu Chủ Tịch không đáp lại biết chắc rằng mình bị ăn tươi nuốt sống rồi.

Tưởng Từ Hi trong lòng buồn bực nói rất nhỏ chỉ đủ mình anh nghe thấy:" Diệp Bối Nhi, em gan lắm! Ngay cả tôi còn không nhớ. Vậy mà lúc trước nói thích tôi."

Thấy anh vẫn đứng đó bất động, trợ lí Miêu bị doạ thêm một trận. Đang trong tư thế thả hồn lên mây để suy nghĩ. Bất chợt Tưởng Từ Hi lên tiếng, âm thanh có chút ma mị khiến người khác phải rùng mình:" Trợ lí Miêu, đang tròn giờ làm việc còn dám thừ người ra đó."

"Dạ, xin lỗi Chủ Tịch" Trợ lí Miêu cúi người 45 độ nghiêng đầu đối với người đang nói kia.

Trong lòng thầm nghĩ "Chủ Tịch à, không phải ngài trong giờ làm việc cũng thừ người ra lúc nãy sao?"

Những lời như thế trợ lí chỉ có thể nói thầm trong lòng. Nếu không chỉ có một kết cục "CHẾT KHÔNG TOÀN THÂY".

Tưởng Từ Hi đã đi đến phòng làm việc mình và bước vào trong, không nhanh không chậm đã ngồi an vị trên chiếc ghế Chủ Tịch, anh tưh thân độc thoại:" Diệp Bối Nhi, xem em sống sót như thế nào trong tập đoàn của tôi." Dứt lời anh nở một nụ cười ma mị trên khuôn mặt hoàn hảo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ngày đi làm đầu tiên 1

Vừa bước chân ra khỏi cửa tập đoàn. Diệp Bối Nhi đã nhận được điện thoại của cô bạn thân Trương Lam Uyển:" Sao rồi Bối Bối? Có được nhận không?" Đang vẻ hấp tấp của cô như lập tức muốn biết được kết quả vừa rồi. Nhưng bên đầu dây vẫn trầm mặc không trả lời.

"Bối Bối, cậu không sao chứ? Có chuyện gì à?" Cô lo lắng cho người bên đầu dây.

"Không có gì. Tớ được nhân vào làm trong Tập đoàn Tưởng Thị rồi, tớ có việc về nhà roiif nói. Tạm biệt!".

Sau một lúc cô mới định thần lại đáp lại Tiểu Uyển, liền nhanh chóng cúp máy.

Diệp Bối Nhi vẫn không rõ tại sao đường đường là Chủ Tịch tập đoàn lớn như thế, nguyên cớ nào lại biết cô còn hỏi cô "cậu không nhớ tôi à". Vẫn bị những suy nghĩ ấy bao phủ khắp người, cô không phát hiện một chiếc xe hiệu BMW màu đen bóng loáng đang đậu ngay sát đường đối diện đang theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Cô vẫn thừ người ra đó, tự hồ thả hồn lên mây cất bước vừa đi vừa suy nghĩ. Không lâu sau đã ra đến bến xe bus gần Tập đoàn Tưởng Thị, liền móc trong ví tiền vài đồng trả tiền xe, tìm một chỗ trống ngồi vào đó.

Chiếc BMW màu đen liền nổ máy chạy theo chiếc xe bus đằng trước. Người đàn ông trên chiếc BMW đang đeo tai nghe Bluetooth kết nối cuộc gọi với một người khác.

Tút...tút...tút....

Sau một hồi đổ chuông đầu dây bên kia cuối cùng cũng bắt máy. Một âm thanh trầm, lạnh lẽo phả ra hơi khí như đến từ Địa Phủ:"Chuyện gì?"

"Bẩm Bang chủ, Diệp tiểu thư đang trên đường về nhà. Có cần theo dõi tiếp không?" Người đàn ông trên chiếc BMW đang chờ đợi câu trả lời từ đầu dây.

"Tiếp tục theo dõi, nhất cử nhất động cũng không được bỏ xót". Vẫn giữ âm thanh lạnh lẽo ấy ra lệnh cho thuộc hạ.

"Dạ rõ Bang chủ" Tên thuộc hạ không chút nghĩ ngợi liếng thoắng gật đầu tuân mệnh. E rằng nói thêm chút nữa với Bang chủ, anh sẽ bị giọng nói lạnh lẽo của ông chủ truyền đến lạnh thấu xương tuỷ mà chết.

Sáng sớm hôm sau.....

"Bối Bối, cậu có muốn đi làm nữa không hả? Còn ngủ nữa 8h30 rồi. Dậy đi" Giọng nói này không ai khác ngoài Trương Lam Uyển. Thật hết cách với cô nàng Diệp Bối Nhi. Ngày đầu đi làm đã đi trễ.

"Hả? 8h30? Trễ rồi, trễ rồi. Sao cậu không gọi tớ dậy?" Thật hết biết nói, người ta đứng lay cô mãi cô có chịu đếm xỉa đến lời nói của người khác đâu. Vậy mà còn trách cứ. ═"

"Tớ có gọi, cậu có dậy đâu. Sao lại trách tớ. Bó tay với cậu rồi đấy". Bị trách oan nên Trương Lam Uyển lửa giận đùng đùng dâng trào.

"À, tớ xin lỗi nhé! Bây giờ trễ rồi tớ đi đây. Bồi thường cho cậu sau nhé." Diệp Bối Nhi vừa nói vừa thu dọn đồ chuẩn bị ngày đầu đi làm.

Tập đoàn Tưởng Thị

Tầng 50

"Alex, nhân viên mới Diệp Bối Nhi vẫn chưa đến???" Quản lí Mẫn có phần bực bội vì ngày đầu đi làm lại đi trễ. Bắt cấp trên phải chờ đúng là để lại ấn tượng xấu trong lòng quản lí Mẫn.

"Vẫn chưa tới, thưa sếp" Alex đáp. Alex là một người tính tình rất tốt, luôn hoà đồng, giúp đỡ mọi người nhưng có phần kiệm lời.

Diệp Bối Nhi vừa bước thở dốc vừa chạy vào thang máy dành cho nhân viên ấn số lên tầng 50. Mọi người trong thang máy nhìn dáng vẻ của cô biết rằng đã trễ giờ làm nên không nói gì nhường chỗ cho cô vào.

Bỗng nhiên có người thốt lên mây tiếng làm không gian yên tĩnh trong thang máy bị xé toạt:" Mới ngày đầu đi làm đã đi trễ thật không ra thể thống gì!" Người vừa cất tiếng là Trưởng phòng Liễu Phi Nhã. Cô vào đây làm việc trong Tập đoàn được 2 năm. Thường ngày cô rất hóng hách nhưng lại làn được việc nên không ai nói gì. Cứ vậy mà cô ỷ thế ta đây.

Diệp Bối Nhi không so đo với loại người này. Cửa thang máy vừa mở cô phỏng ra ngoài như tia chớp.

Không cẩn thận tông phải người trước mặt, đầu cô đập vào bộ ngực tráng kiện, ngước mắt lên nhìn thấy người đàn ông trước cô cao 1m89. Dáng người cao ráo, lông mày rậm rạp, vai rộng, sống mũi cao dọc dừa, môi mỏng. Đặc biệt là đôi mắt chim ưng sắc bén không kém phần lạnh lùng. Thân mặc bộ tây trang đen, áo sơ mi màu trắng, cavat màu đen. Càng làm tăng thêm sức quyến rũ ma mị và vài phần lạnh lùng trên khuôn mặt cắt gọn hoàn mỹ ấy.

Mọi người trong văn phòng hoảng hồn khi thấy diễn cảnh vừa xảy ra. Nhất là cô gái vừa bước ra từ thang máy Liễu Phi Nhã chờ xem kịch vui. Mọi người trong văn phòng đồng loạt âm thầm cầu nguyện cho cô gái nhỏ vừa tông phải Chủ Tịch.

Không phải không biết Chủ Tịch ghét nhất là bị người khác cản đường. Cô gái xấu số này chắc chắn bị đuổi việc, ngày đầu đi làm lại bị đuổi thật là đáng thương! Khác voi mọi người Liễu Phi Nhã giương giương tự đắc đứng dựa vào góc tường chờ xem kịch vui.

Diệp Bối Nhi vẫn trong mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, thốt lên vài chữ:" Chủ Tịch, tôi xin lỗi, tôi không....." Chưa dứt lời đã bị người cao cao tại thượng ấy cắt ngang.

"Cầm khăn lau đi, mồ hôi đầy trán." Câu nói lạnh lùng nhưng cũng có phần quan tâm. Nói rồi liền rời đi để lại cho mọi người trong văn phòng một gáo nước lạnh. Người người mắt chữ O miệng chữ A, há hốc mồm nhìn cô. Ngoại trừ người tên Liễu Phi Nhã mặt không biến sắc đi về phòng làm việc. Thật uổng công cô chờ xem kịch, ai dè thành ra thế này.

"Hôm nay Chủ Tịch không bị gì chứ?"

"Chủ Tịch không nổi giận. Còn quan tâm người khác"

"Không phải Chủ Tịch ghét nhất người khác động vào mình sao?"

"Mọi người có thấy những gì tôi thấy không?"

.....

Hàng loạt những lời nghi vấn được thốt lên. Phút chốc văn phòng an tĩnh trở thành nơi buôn dưa lê. Quản lí Mẫn không thích những lời bàn tán trong giờ làm việc, tức giận quát:" Tất cả quay trở về chỗ làm việc."

Sau đó, chuyển ánh mắt tức giận lên mục tiêu lên người Diệp Bối Nhi:" Mới ngày đầu đi làm đã đi trể, không ra thể thống gì!"

Diệp Bối Nhi bừng tỉnh lại mới phát hiện trên tay cô có 1 chiếc khăn tay, đầu nhễ nhại mồ hôi. Nghe được câu nói vừa rồi thấy rất quen, khẽ suy nghĩ rồi đi đến chỗ người đàn ông trung niên đứng.

"Xin lỗi, tôi đi trễ, tự giới thiệu tôi là Diệp Bối Nhi" cô cúi đầu thành khẩn xin lỗi.

Quản lí Mẫn lắc đầu, từ tốn trả lời nhưng trong giọng nói có phần uy nghiêm:" Không được có lần sau, đi theo tôi."

"Dạ, thưa...." Câu nói được kéo dài chữ cuối ngụ ý không biết xưng hô với người này như thế nào.

"Tôi tên Mẫn Thiên Khánh, cứ gọi tôi là sếp." Hiểu được suy nghĩ của Diệp Bối Nhi, quản lí Mẫn trả lời.

"Alex, qua đây, giới thiệu cho cô, đây là Diệp Bối Nhi nhân viên mới. Cô giúp cô ấy giới thiệu với mọi người. Tôi có việc bận. Có việc gì cứ gọi cho tôi." Dứt lời Quản lí Mẫn xoay người đi đến thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ngày đi làm đầu tiên 2

"Xin chào, tôi là Diệp Bối Nhi, xin chỉ giáo, mọi người có thể gọi tôi là Bối Bối." Diệp Bối Nhi vui vẻ chào hỏi.

"Xin chào Bối Bối, tôi là Alex. Đây là Melvin phụ trách tư vấn khách hàng, Lisa thư kí văn phòng, Kitty thư kí Chủ Tịch, còn một người nữa là Trưởng phòng Liễu Phi Nhã....." Vì là một người hoà đồng, cô giới thiệu từng người và bổn phận của họ cho Diệp Bối Nhi.

"Xin chào, Bối Bối" mọi người đồng thanh vui vẻ chào hỏi cô.

Diệp Bối Nhi vui vẻ trả lời:" Tôi là người mới, có gì mong mọi giúp đỡ."

Không khí trong văn phòng bỗng chốc trở nên vui vẻ, lâu lâu còn pha lẫn tiếng cười.

"Cạch... Cạch... Cạch"

Đó là tiếng giày cao gót của cô nàng hống hách Liễu Phi Nhã. Dáng người mảnh khảnh, ba vòng tiêu chuẩn, giày cao gót màu đen càng tôn lên đôi chân thon dài của cô, mái tóc mượt mà buông xoã ngang vai như thác nước chảy dọc xuống hạ nguồn. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang bước đến gần đám người đang cười nói vui vẻ ấy.

Alex thấy cô đang bước đến nhanh chóng đứng dậy giới thiệu:" Thưa Trưởng phòng đây là nhân viên mới Diệp....."

Chưa dứt lời Liễu Phi Nhã lên tiếng cắt ngang.

"Tôi biết rồi quay về chỗ làm việc đi, còn cô Diệp Bối Nhi đi theo tôi!"

"Vâng, Trưởng phòng." Diệp Bối Nhi gật đầu tuân lệnh.

Đi đến cửa văn phòng của Liễu Phi Nhã, Diệp Bối Nhi chầm chậm bước vào.

"Diệp Bối Nhi ngày đầu đi làm đã đi trễ! Cô tưởng đây là nhà cô à." Liễu Phi Nhã không chút khách khí lên tiếng quát.

"Nhưng Quản lí Mẫn đã nói...." Diệp Bối Nhi giải thích.

"Không giải thích gì hết, viết bản kiểm điểm cho tôi." Liễu Phi Nhã lại quát.

"Nhưng tôi mới phạm lần đầu...." Diệp Bối Nhi lần nữa giải thích

"Có lần đầu sẽ có lần sau, không cần giải thích, viết bảng kiểm điểm." Liễu Phi Nhã đập bàn

"Vâng, Trưởng phòng tôi sẽ viết." Diệp Bối Nhi uất ức trả lời.

"Không có chuyện gì nữa, ra ngoài đi." Liễu Phi hài lòng giơ tay xua xua ý bảo Diệp Bối Nhi ra ngoài.

Thực ra, lúc đầu Liễu Phi Nhã không có ý chống đối Diệp Bối Nhi. Nhưng từ lúc xảy sự tình cô tông phải Chủ Tịch, anh không giận mà còn quan tâm đến cô khiến Liễu Phi Nhã cảm thấy ganh ghét. Vì Liễu Phi Nhã đã đơn phương Tưởng Từ Hi 2 năm từ lúc vào công ty gặp anh trong lần phỏng vấn xin việc. Cô thấy bất mãn khi anh quan tâm đến một nhân viên văn phòng nhỏ bé. Càng ngày càng không có thiện cảm với cô gái tên Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi uất ức, mắt có hoi ửng đỏ bước ra ngoài. Mọi người thấy thế liền hỏi:" Sao thế, Bối Bối?"

"Tôi bị phạt viết bản kiểm điểm." Cô nghẹn ngào nói ra sự tình cho mọi người biết.

Kitty là người lên tiếng đầu tiên:" Sao lại như vậy, cô làm sai chuyện gì à?"

"Đúng đấy, đúng đấy" Alex, Melvin đồng thanh cất tiếng.

"Tôi đi trễ nên bị phạt viết kiểm điểm." Diệp Bối Nhi đáp lại những lời tâm của mọi người.

"Tức cười, lần đầu đi làm trễ đã viết kiểm điểm, lần sau làm sai vậy nhận lấy đơn đuổi việc à." Kitty tức giận la lớn.

"Kitty bình tĩnh." Alex và Melvin lên tiếng, còn riêng Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

Tại sao Kitty lại không sợ cô Liễu Phi Nhã kia. Tất nhiên cô và thư kí Miêu đều là người thân cận bên Chủ Tịch mặt lạnh Tula kia, thì cô dù là Trưởng phòng hống hách cũng phải nể cô 3 phần.

"Bối Bối, để tôi nói giúp cô." Kitty lại cất tiếng.

"Không cần đâu, là tôi sai trước, đừng làm lớn chuyện để người khác biết không hay." Diệp Bối Nhi từ chối ý tốt của cô.

"Thôi được rồi, tuỳ cô vậy. Bây giờ Alex sẽ sắp xếp công việc cho cô, sau đó photo tập tài liệu rồi để vào phòng Chủ Tịch giúp tôi nhé." Kitty lửa giận vơi đi vài phần, dùng giọng êm dịu đáp.

"Cảm ơn, ý tốt của cô. Tôi đi làm việc đây." Diệp Bối Nhi đáp.

Dứt lời cô đi đến phòng photo tập tài liệu Kitty đưa cho. Đây là tài liệu quan trọng trong cuộc họp cổ đông sắp tới. Không cẩn thận cô làm rơi tập tài xuống đất, hốt hoảng ngồi xổm nhặt lại. Sơ ý nhìn thấy vài chữ nhưng nhanh chóng nhặt lên cho vào máy photo. Hoàn tất liền đưa đến phòng Chủ Tịch.

Cốc... Cốc... Cốc

Cô gõ cửa đẩy vào, nhìn thấy Tưởng Từ Hi đang chăm chú làm việc. Cô sực nhớ dáng người trông thật giống "người" năm xưa. Cô lẩm bẩm một mình:" Là cậu thật sao?" Tuy rất nhỏ nhưng do căn phòng qua lớn nên anh vẫn nghe được lời cô vừa nói. Khoé miệng cong lên thật đẹp, khiến người khác say mê bị hút vào. Vẫn kìm nén sự vui vẻ, giọng lạnh lùng vang lên:" Có chuyện gì?"

Đến bây giờ Diệp Bối Nhi mới hoàn hồn, vội vàng đáp giọng có chút run run:" Chủ Tịch, Kitty nhờ tôi photo tập tài liệu rồi mang đến cho anh." Nói rồi cô đặt tập tài liệu lên bàn, vội vã xoay người bước ra.

"Tại sao khóc?" Anh bất ngờ hỏi.

Cô rất ngạc nhiên khi anh hỏi thế. Giữ bình tĩnh đáp, lưng quay về phía Tưởng Từ Hi:" Bụi bay vào mắt thôi, Chủ Tịch đã quá quan tâm."

"Cô nghĩ cô là ai, tôi phải quan tâm cô?" Anh lạnh lùng.

"Xin lỗi, tôi đã hiểu lầm ý Chủ Tịch" Diệp Bối Nhi cố nén xúc động, bình tĩnh trả lời, đưa tay mở cửa đi ra ngoài.

Đối với câu trả lời của cô, đáng lẽ phải vui mừng. Nhưng lúc này tim anh chợt lên cảm giác chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày đi làm đầu tiên 3

Diệp Bối Nhi nhanh chóng đi ra ngoài. Khoé mắt cay cay, trong đầu vô vàn những hình ảnh lúc trước thi nhau ùa về. Lúc ở trường Trung học Thiên Ân. Anh và cô vui đùa, lâu lâu còn trêu chọc nhau, cùng nhau đi chơi, cùng nhau học bài, cùng nhau đi trên con đường quen thuộc ấy, đến lúc tốt nghiệp cứ ngỡ cô sẽ bày tỏ tình cảm với anh. Đáng tiếc thay, Ông Trời trêu ngươi, mọi chuyện không như cô mong muốn. Anh không xuất hiện, tại sao đến bây giờ anh - Tưởng Từ Hi lại một lần nữa bước vào cuộc đời cô. Cô cứ cơ hồ rằng cô dần dần quên mất hình bóng ấy đã dằn vặt cô suốt những năm qua. Cô cứ ngỡ đã quên đi tình cảm đã chôn chặt trong tim mình, đời này không bao giờ nghĩ đến, không bao giờ nhớ đến nữa. Tại sao anh lại xuất hiện một lần nữa trong cuộc đời cô. Tại sao? Tại sao? Tại sao chứ????

Cô không ngừng nhớ lại những kí ức, kỉ niệm của cô và anh trong thời đi học.

"Bối Bối, cô không sao chứ? Cô đã đưa tập tài liệu cho Chủ Tịch chưa?" Giọng nói của Kitty đã vang lên làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

"Không sao. Tài liệu tôi đã đưa cho Chủ Tịch." Diệp Bối Nhi xua xua tay vội vàng lảng tránh câu hỏi lúc nãy của Kitty.

"Thật chứ? Tôi nhìn sắc mặt của cô không được tốt." Kitty nghi hoặc hỏi.

"Thật mà, không sao, tôi chỉ cảm thấy không quen với công việc thôi." Diệp Bối Nhi lơ đãng đáp, khoé mắt cô còn chút ửng đỏ. Chẳng tránh Kitty lại tò mò.

"Vậy à, không sao thì tốt. Bây giờ cô giúp tôi. Đánh văn kiện vào máy tính rồi gửi qua bên công ty A&Jell giúp tôi nhé. Melvin sẽ đưa địa chỉ Email cho cô." Đang trong giờ làm việc nên Kitty không tiện hỏi nhiều, đành bảo cô gửi văn kiện qua bên đối tác.

Diệp Bối Nhi nhận văn kiện trên tay nhanh chóng đi đến máy tính. Gõ tập tài liệu Kitty vừa đưa. Tập tài liệu nói nhiều cũng không nhiều ít cũng không ít. Bây giờ mới 10h hơn, Diệp Bối Nhi cặm cụi đánh máy, trong văn phòng đã vang lên những tiếng điện thoại, những tiếng bước chân, tiếng gõ bàn phím.... Khác hoàn với lúc nãy cô bước vào, một không gian tĩnh mịch. Bây giờ mới thực sự không khí của văn phòng làm việc.

Với tốc độ đánh 600 chữ/ 1 phút. Trong vòng nữa tiếng cô đã hoàn thành và đã gửi qua bên công ty đối tác A&Jell. Chung quy cô chỉ là một nhân viên văn phòng nhỏ bé, đối với bản văn kiện cô vừa gửi cho đối tác nhìn vào hoa cả mắt. Nào là bảng thống kê, bảng đánh giá thị trường, bảng đo mức độ rủi ro xảy ra với dự án, lượng tiêu thụ trong tháng, mức giá tiêu thụ phải phù hợp..... Mặc dù là nhân viên văn phòng nhỏ bé so với một Tập đoàn to lớn, khổng lồ, uy nghi như Tưởng Thị đây cô chỉ là một hạt cát trong xa mạc Sahara rộng lớn, cô cũng muốn dùng chút sức bé nhỏ của mình cống hiến cho công ty. Hiện tại đối với cô, công việc là trên hết, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong công việc. Để quên đi hình bóng "người nào đó" trong tim cô. Cô - Diệp Bối Nhi vẫn không nhận ra là mình đang trốn tránh hiện thực, tình cảm của cô đối với Tưởng Từ Hi. Lại một lần nữa cô chìm trong suy nghĩ của mình, Kitty vô tình đi ngang qua dừng bước, nhìn khuôn mặt thất thần, đờ đẫn kia. Cô không khỏi nghi ngờ Diệp Bối Nhi và Chủ Tịch có quan hệ không bình thường. Không chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Trực giác của phụ nữ luôn luôn nhạy bén.

Alex đi đến sau lưng Diệp Bối Nhi:"Bối Bối, sao lại thừ người ra đấy, đang nghĩ đến anh chàng đẹp trai nào à?"

Lời nói đùa của Alex đã đưa cô trở lại.

"Đâu có, đang nghĩ về một số chuyện của quá khứ thôi." Cô trả lời nửa thật nửa giả.

"Một lát đến giờ ăn trưa, chúng ta đi cùng nhé có cả Kitty và Melvin nữa." Kitty nở nụ cười với cô tỏ vẻ nài nỉ.

Diệp Bối Nhi ra hiệu bằng tay tỏ vẻ đồng ý. Nhìn lại đồng hồ đã 11h. Không ngờ cô thừ người như thế này đã nửa tiếng rồi sao? Không được cô phải tiếp tục làm việc, để quên đi Tưởng Từ Hi. Sau khi gửi văn kiện cho bên A&Jell, cô lại tiếp tục làm bảng thống kê cho quý này.

Cô hì hục ngồi trước máy tính làm bảng thống kê. Chớt mắt đã đến giờ ăn trưa. Kitty, Alex và cả Melvin nữa là những đồng nghiệp cô mới quen ngày hôm nay. Nhưng họ đối xử rất tốt với cô, rất hoà đồng vui vẻ không giống cái người tên Liễu Phi Nhã kia. Luôn luôn bất mãn, tìm đủ mọi cách làm khó cô.

Ấy chết, nhắc đến Liễu Phi Nhã cô sực nhớ ra chưa làm bản kiểm điểm.

"Thôi rồi, kì này tiêu thật rồi, tại sao mình lại quên béng đi chuyện này?" Cô tự nói với mình.

"Này, Bối Bối sao không đi ăn trưa, ngồi đây làm gì?" Đó là giọng của Alex.

"Tôi không đi được, tôi xin lỗi." Diệp Bối Nhi từ chối.

"Tại sao?" Alex thắc mắc.

"Tôi còn phải viết bản kiểm điểm nộp cho Trưởng phòng." Diệp Bối Nhi giải thích.

"Ăn xong trưa rồi hãy làm." Alex lại nói.

"Tôi phải làm xong trước khi hết giờ ăn trưa."

"Đúng là hiếp người quá đáng." Alex tức giận quát lớn. Không ngờ cuộc đối thoại nãy giờ cô với Alex lại để Tưởng Từ Hi nghe được không sót một chữ nào. "Bản kiểm điểm?" Bản kiểm điểm gì chứ?

"Alex có chuyện gì mà ầm ĩ vậy?" Chất giọng lạnh lùng phả ra, làm cho hai người kia giật bắn mình.

"Thưa Chủ Tịch....." Alex lên tiếng giải thích. Chưa nói hết câu đã bị Diệp Bối Nhi chặn lại:"Không có gì thưa Chủ Tịch, Chủ Tịch đã quá quan tâm". Bốn chữ cuối "đã quá quan tâm" cô cố ý nhấn mạnh.

"Đã quá quan tâm" anh lập lại, cười khảy rồi bước đi không nói lời nào.

Lúc này Alex cũng đã phát hiện giữa Diệp Bối Nhi và Chủ Tịch có chút bất thường, không tiện hỏi nên đành thôi.

"Hay là tôi giúp cô mua đồ ăn trưa nhé!" Alex mở lời.

"Không cần đâu, tôi cũng không đói." Diệp Bối Nhi từ chối.

"Đành vậy, tôi đi xuống ăn trưa nhé. Có cần gì cứ nhắn tôi" Alex luôn là vậy, luôn quan tâm cô. Người khác không biết cứ bọn họ là Lesbian. Mặc dù chỉ quen biết cách đây vài tiếng.

Alex đi rồi, cô tiếp tục làm bản kiểm điểm. Đột nhiên cơn đau âm ĩ đến. Bụng cô rất đau, rất đau khiến cả người cô run lên, mồ hôi nhễ nhại đầy đầu. Không lẽ "bà dì cả" đến. Cô suy nghĩ không phải vừa mới hết hôm trước sao lại đến nhanh như vậy. Càng nghĩ càng không đúng. Dạ dày cô thắt lại, cơn đau cứ đến dồn dập. Cô nằm co ro trên bàn.

Tưởng Từ Hi nghĩ lại thấy không yên tâm. Sáng nay gặp cô, thấy khí sắc cô không được tốt, có vẻ mệt mỏi. Càng nghĩ càng không yên tâm, anh vội vàng quay lại. Vừa chạy đến văn phòng, đập ngay vào mắt anh cảnh tượng hải hoảng. Cô nằm co ro trên bàn mồ hôi nhễ nhại.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đau bao tử

Anh lập tức chạy đến bên cạnh cô. Tay anh khẽ chạm vào mặt Diệp Bối Nhi, lạnh toát, khiến anh phải giật mình. Cả người cô lạnh, giống một cái xác được chứa trong ngăn lạnh. Vẻ mặt của cô đau đớn trong lòng anh cảm thấy rât khó chịu, không tài nào khống chế cảm xúc của mình, vừa tức giận vừa lo lắng, gương mặt lúc này không còn vẻ lạnh nhạt, bất cần đời, cao cao tại thượng như lúc trước. Vẻ mặt bây giờ tràn đầy lo lắng, kinh hãi, sợ. Sợ? Trước đây anh chưa bao giờ sợ. Cảm giác này làm cho anh rất khó hiểu. Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Diệp Bối Nhi khẽ rên:"Đau... Đau quá..... Bụng tôi đau quá....." Tiếng phát ra đứt quãng, đủ biết cô đau đến mức nào, khuôn mặt trắng bệt như xác chết.

"Ráng chịu đựng, tôi...tôi gọi Bác sĩ." Giọng nói của anh có chút hoảng hốt.

Lúc này Diệp Bối Nhi đau đến mê man, không còn nhìn rõ người trước mặt nữa. Cô chỉ nghe thấy giọng nói của anh, giọng nói tràn đầy sự quan tâm, có xen lẫn chút hoảng sợ.

Nói rồi anh bế xốc cô lên đi vào phòng làm việc của anh. Đặt cô nằm lên ghế sofa. Tay liền ấn một dãy số gọi cho Bác sĩ, quăng điện thoại sang một bên. Anh ngồi xổm xuống tay trái nắm lấy tay cô, tay kia khẽ đặt lên má cô vuốt ve, khuôn mặt không còn sắc hồng, ngoài vẻ trắng bệt ra không còn gì khác. Anh thì thầm bên tai cô:"Em sẽ không sao, tôi sẽ bảo vệ em."

Cô dường như nghe được câu nói của anh, có chút phản ứng. Nhưng chỉ là mơ hồ, chỉ là mơ hồ mà thôi. Trước mắt cô bây giờ chỉ là một màn màu đen bao phủ, phía trước có ánh sáng, là một người phụ nữ trung niên. Vẻ mặt đôn hậu, khuôn mặt đoan trang, dáng người cân đối đang mỉm cười với cô. Mẹ! Là mẹ, là mẹ đến đón con sao? Cô khó chịu cơn đau cứ tiếp tục tung hoành ngang dọc trên bụng cô. Mơ mơ màng màng, cô thều thào:"Mẹ, mẹ đừng bỏ rơi con, đừng bỏ rơi con một mình....." Giọng yếu dần, tay cô xiết chặt. Làm cho Tưởng Từ Hi có chút bất ngờ. Mẹ cô đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc cô đã xảy chuyện gì trong suốt những năm qua.

Tim anh vô thức thắt chặt lại, cảm giác tim rât đau, tại sao anh lại có cảm giác như vậy???

Bác sĩ hối hả chạy vào, cung kính cúi đầu:"Chủ Tịch"

"Mau khám cho cô ấy" anh lạnh lùng ra lệnh.

Bác sĩ không nói lời nào, lập tức kiểm tra cho cô. Qua một lượt kiểm tra kĩ càng. Bác sĩ quay ra nói với Tưởng Từ Hi:" Chủ Tịch, chứng đau bao tử cô ấy tái phát, cơ thể không đủ dinh dưỡng, chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Chủ Tịch không cần lo lắng."

"Được rồi, anh có thể về." Tưởng Từ Hi đưa tay có ý bảo Bác sĩ ra ngoài.

"Không cần lo lắng" bốn từ này cứ quây bủa anh. Anh lo lắng cho cô. Không thể nào, chỉ là cấp trên quan tâm cấp dưới thôi. Anh tự gạt mình. Nhưng lúc nãy anh không phủ nhận lời nói của Bác sĩ.

Anh lấy điện thoại gọi cho thư kí Miêu:" Thư kí Miêu, mang cho tôi một phần ăn trưa"

"Vâng, thưa Chủ Tịch." Thư kí Miêu thấy có chút kì lạ. Từ trước đến nay, Chủ Tịch chưa từng gọi anh mang cơm trưa lên.

Cốc... Cốc... Cốc

"Vào đi" Giọng lạnh lùng phát ra.

Thư kí Miêu đẩy cửa bước vào, tình cảnh này đập vào mắt anh. Tuy có chút bất ngờ. Nhưng anh mong chóng thu hồi tầm mắt:"Chủ Tịch cơm trưa đã mang đến." Anh cảm thấy hôm nay Chủ Tịch có vẻ lạ thì ra là vì cô Diệp Bối Nhi.

Ngay từ lúc phỏng vấn, anh cảm thấy hai người họ có chút bất thường.

Anh theo Chủ Tịch đã lâu, hôm nay mới thấy được Chủ Tịch lại quan tâm một con gái như vậy. Trước giờ anh rất ghét phái nữ đến gần anh. Đôi lúc anh nghĩ Chủ Tịch cao cao tại thượng này giới tính có chút vấn đề. Những lời này thư kí Miêu chỉ dám nghĩ thầm. Sợ rằng cái mạng nhỏ của anh không thể bảo toàn.

*Chắc lâu ngày thư kí Miêu bệnh tim bộc phát mà chết dưới tay Tưởng Từ Hi quá:))))))

"Tôi đang ở đâu??" Diệp Bối Nhi mơ mơ hồ hồ tỉnh lại.

"Trong phòng làm việc của tôi." Tưởng Từ Hi lên tiếng, giọng nói không khác gì ngoài vẻ lạnh lùng.

"Lúc nãy....."

"Chứng đau bao tử của cô tái phát, cơ thể thiếu dinh dưỡng, uống thuốc, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi." Giọng Tưởng Từ Hi không cao không thấp cứ đều đều mà thốt từng chữ.

"Cảm ơn Chủ Tịch, nhưng tại sao tôi lại ở đây???" Diệp Bối Nhi thắc mắc.

"Là tôi bế cô vào" anh thản nhiên nói như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Cảm ơn Chủ Tịch, đã làm phiền." Nói rồi cô định đứng dậy đi ngoài.

"Cô định đi đâu?" Tưởng Từ Hi nói.

"Tôi đi ra ngoài, tôi còn có việc chưa làm xong." Diệp Bối Nhi loạng chọang đứng dậy.

"Đi viết bản kiểm điểm à?"

"Tại sao anh biết?" Diệp Bối Nhi bất ngờ hỏi.

"Không cần viết nữa, cứ ngồi đây nghỉ ngơi đi."

"Nhưng tôi phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Có lỗi thì phải viết bản kiểm điểm." Diệp Bối Nhi khó chịu lên tiếng.

"Nếu cô nói vậy, có lỗi phải nhận, có ơn phải trả. Lúc nãy tôi đã gọi Bác sĩ và trả tiền thuốc cho cô. Vậy cô phải trả ơn tôi chứ?" Tưởng Từ Hi nở một nụ cười gian tà.

"Vậy anh muốn như thế nào?" Giọng coi có chút bực mình.

"Cô đối xử với ân nhân mình như thế à?" Tưởng Từ Hi trêu ghẹo cô.

"Trước tiên hãy ngồi đó cho tôi. Không được đi đâu cả." Anh bá đạo ra lệnh.

"Hức" cô ấm ức chỉ "hức" một tiếng.

Thư kí Miêu đang đổ mồ hôi với hai người này. Nên càng giảm sự hiện diện của mình trong lúc này càng an toàn. (*Tội thư kí Miêu* :))

"Thư kí Miêu, gọi Liễu Phi Nhã vào đây cho tôi." Tưởng Từ Hi bất chợt lên tiếng làm cho thư kí đứng bên cửa giật nảy người. "Vâng, tôi sẽ gọi ngay." Thư kí Miêu nhanh chóng đi ra ngoài căn phòng đầy mùi thuốc nổ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trêu chọc

Anh chàng thư kí họ Miêu này, thở phào nhẹ nhõm khi bước ra căn phòng đằng đằng sát khí. Từ trước đến nay, anh không thấy bất kì ai dám nói thẳng với Chủ Tịch "mặt lạnh Tu La". Cô gái Diệp Bối Nhi này thật không tầm thường.

Song, trong căn phòng đầy mùi pháo nổ. Hai người không ai nói chuyện với ai, không khí xung quanh được bao trùm bởi sự im lặng. Anh - Tưởng Từ Hi đang chăm chú xem tài liệu, nhưng mắt anh đôi lúc nhìn về phía Diệp Bối Nhi.

Ộc... Ộc... Ộc

Tưởng Từ Hi khoé môi cong lên, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng như trước. Khuôn mặt bây giờ hiện vẻ thoả mãn. Diệp Bối Nhi bụng đói sôi sùng sục, vì nãy bụng cô kêu lên vô tình để Tưởng Từ Hi nghe được. Mặt cô xấu hổ đỏ lên như quả cà chua chín. Tưởng Từ Hi nhìn cảnh tượng trước mắt rất thích thú. "Khụ...khụ..." Anh giấu đi nụ cười xuýt phát ra.

"Đói à?" Tưởng Từ Hi trêu chọc.

"Không.... Không đói" Diệp Bối Nhi xấu hổ, mặt lại đỏ lên phủ nhận.

"Chắc chắn không đói?" Anh lại trêu chọc.

Ộc.... Ộc... Ộc

"Không đói." Diệp Bối Nhi lại phủ nhận. Hai bên má ửng đỏ vì xấu hổ trông rất dễ thương.

"Vậy thì thôi, không đói thì tôi ăn." Tưởng Từ Hi lại giở giọng trêu chọc.

Tên xấu xa, đồ bỉ ổi, tên biến thái, vô liêm sỉ, đồ điên, bệnh thần kinh, đê tiện, lòng dạ sắt đá... Vân vân mây mây. Diệp Bối Nhi thầm nguyền rủa anh. Nhưng rất tiếc những lời này chỉ có thể nói trong lòng. Hazzi (*sợ bà này luôn, đói còn sỉ diện ==")*

Căn phòng lại trở về không gian vốn có - im lặng.

Thấy đối phương không trả lời. Tưởng Từ Hi nghĩ cô giận nên mềm lòng. Thực ra, anh không biết rằng cô đang nguyền rủa anh, đang lôi tám đời tổ tông mà ra nguyền rủa, bèn cất tiếng:"Giận à? Tôi nói giỡn đấy mau ăn đi. Cô bị đau bao tử, không ăn không được." "Ấy, tại sao mình lại nói như thế? Mình quan tâm cô ta? Mình điên rồi!" Tưởng Từ Hi tự nói với bản thân.

Đối phương vẫn không đáp trả, anh thở dài, gấp tài liệu, hai tay đút túi quần, tiêu sái đi đến bên sofa ngồi kế bên cô. Đưa tay kéo hộp cơm trưa trên bàn. Mở hộp ra, mùi hương nào là sườn xào chua ngọt, khổ qua xào trứng, còn một chén chè đu đủ tuyết nhĩ táo đỏ. Sắc lẫn hương vị đều đầy đủ. Màu cam cam của sườn xào chua ngọt, màu xanh của khổ qua xen lẫn màu vàng của trứng, màu đỏ, màu trắng. Tất cả màu sắc hoà lẫn với nhau thật tao nhã, không chút bó buộc. Hương thì thơm phức không bàn cãi.

Diệp Bối Nhi ngửi thấy mùi hương của thức ăn, bụng càng sôi sùng sục. Những suy nghĩ nguyền rủa tám đời tổ tông tên Tưởng Từ Hi kia đều biến mất.

"Muốn ăn?" Tưởng Từ Hi hỏi.

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu. Trông bộ dạng cô như thế này thật là buồn cười.

"Ăn đi, không đùa với cô nữa." Khoé miệng anh nâng lên một đường cong rất đẹp.

"Thật sao? Ăn được sao?" Cô nghi hoặc hỏi.

"Vậy cô muốn tôi đút cho cô à?"

"Không cần tôi tự ăn được. Sao anh không ăn?"

"Tôi không đói." Lần này đến lượt Tưởng Từ Hi dối lòng.

Ộc... Ộc... Ộc...

Diệp Bối Nhi phá lên cười:" Ha... Ha... Ha. Tôi, tôi xin lỗi tôi không có ý cười anh đâu."

"Chắc chắn không đói?" Cô lập lại câu nói lúc nãy của Tưởng Từ Hi. Bây giờ là tình thế đảo ngược. Diệp Bối Nhi trêu Tưởng Từ Hi.

"Anh ăn cùng tôi đi, tôi ăn không hết." Diệp Bối Nhi nói.

"Tôi nể tình cô nài nỉ, tôi mới ăn cùng cô. Cô không được nghĩ lung tung." Tưởng Từ Hi bá đạo ra lệnh.

Giây phút này, anh và cô hai người ăn cùng chung một hộp cơm. Nếu để cho nhân viên Tập đoàn Tưởng Thị biết đường đường là Chủ Tịch cao ngạo lạnh lùng, mặt lạnh Tu La ăn cơm chung với một nhân viên văn phòng chức vị thấp bé thế này. Chắc chắn toàn thể nhân viên Tập đoàn mắt chữ A miệng chữ O. Đúng lúc này...

Cốc... Cốc... Cốc

"Chủ Tịch, tôi là Liễu Phi Nhã."

Tưởng Từ Hi có chút không hài lòng khi bị quấy rầy lúc ăn cơm, anh hằng giọng lên tiếng:" Vào đi."

Liễu Phi Nhã đứng trước cửa chỉnh chu lại cho mình. Vì muốn gây ấn tượng với Chủ Tịch lạnh lùng, cô gái này tính tình hống hách lại thích so đo chuyện nhỏ nhặt, có tình cảm đối với Tưởng Từ Hi nhưng cô làm được việc nên anh mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Dáng người Liễu Phi Nhã không tệ. Chỗ cần lòi thì lòi, chỗ cần lõm thì lõm. Cô gái này rất thích màu đỏ. Liễu Phi Nhã hí hửng, trên môi nở một nụ cười vui vẻ đẩy cửa vào. Nhưng Trời không theo ý người, cửa vừa mở cảnh tượng Chủ Tịch cùng Diệp Bối Nhi cùng ăn chung một hộp cơm, nụ cười trên môi cô biến mất, sắc mặt thay đổi, đôi lông mày lá liễu của cô nhíu lại có thể kẹp chết con kiến. Cô bất mãn lên tiếng:"Chủ Tịch, ngài gọi tôi có việc gì?"

Lúc này Diệp Bối Nhi phát hiện có người ở trong phòng. Chính xác là Trưởng phòng xấu xa đã bắt cô làm bản kiểm điểm sáng nay. Vì quá bất ngờ thức ăn chưa nhai kĩ đã bị cô lập tức nuốt xuống mắc nghẹn ở cổ. "Khụ... Khụ... Khụ...."

"Từ từ ăn thôi không ai tranh với cô đâu mà lo." Một tay anh đưa li nước cho cô, tay còn lại vuốt lưng cho cô.

Tình cảnh tất cả đều lọt vào đôi mắt sáng như sao của Liễu Phi Nhã. Cô thấy ấm ức trong lòng, cô làm ở đây 2 năm mà chưa bao giờ thấy Chủ Tịch quan tâm một người, nhất là một người khác phái. Cô chưa từng được anh để mắt đến, dù chỉ liếc nhìn cũng chưa từng. Vậy mà một nhân viên thấp bé như Diệp Bối Nhi lại được anh quan tâm, chăm sóc như thế. Đầu tiên là khăn tay, bây giờ là đưa nước, tay vuốt lưng cho Diệp Bối Nhi để cô cảm thấy dễ chịu hơn. Cô ta là ai mà dám sánh với mình chứ. Chỉ có một mình mình - Liễu Phi Nhã mình duy nhất có thể xứng đôi với Chủ Tịch. (*Bà này ảo tưởng dễ sợ ==")*

"Diệp Bối Nhi tại sao cô lại ở trong phòng làm việc của Chủ Tịch?" Liễu Phi Nhã tức giận quát.

"Tôi.... Tôi..." Diệp Bối Nhi ấp úng.

"Là tôi bảo cô ấy ở đây. Trưởng phòng Liễu cô đã đi quá xa giới hạn của một cấp dưới rồi đấy." Tưởng Từ Hi cất giọng, âm trầm không thấp cũng không cao, âm thanh cứ đều đều thốt ra từng chữ từng chữ tỏ vẻ cảnh cáo.

"Nhưng..... Tôi xin lỗi Chủ Tịch." Liễu Phi Nhã ấm ức lườm Diệp Bối Nhi một cái.

"Nghe nói Trưởng phòng Liễu đây, về nội quy của Tập đoàn rất tuân thủ." Tưởng Từ Hi nhếch mép, ý cười gian xảo.

"Chủ.... Chủ Tịch quá khen." Liễu Phi Nhã cứ ngỡ Tưởng Từ Hi đang khen mình, nên tỏ vẻ kiêu ngạo trước mặt Diệp Bối Nhi.

"Vậy tôi hỏi cô, quy định của Tập đoàn điều thứ nhất là gì?" Tưởng Từ Hi ánh lên nụ cười tà.

"Điều thứ nhất, giờ giải lao phải để nhân viên nghỉ ngơi, ngoại trừ việc bất khả kháng...." Câu nói chưa dứt đã bị Tưởng Từ Hi cắt ngang:"Vậy tại sao giờ ăn trưa lại bắt nhân viên làm việc quá sức tới mức bệnh đau dạ dày tái phát?"

Diệp Bối Nhi bất ngờ với những lời anh vừa nói. Anh là đang ra mặt giúp cho cô sao? Tại sao anh phải làm vậy? Hai tay cô siết chặt lại với nhau.

Lúc này Liễu Phi Nhã lên tiếng:" Tôi không có làm như vậy? Chủ Tịch phải chăng anh có hiểu lầm gì không?"

"Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm cái gì?" Nghĩ đến lúc nãy Diệp Bối Nhi đau đớn đến mơ mơ hồ hồ, cơn giận của anh lại bộc phát.

"Tôi chỉ bảo Diệp Bối Nhi viết bản kiểm điểm thôi. Thưa Chủ Tịch." Liễu Phi Nhã ấm ức lên tiếng phủ nhận.

"Vậy sao? Tại sao lại viết bản kiểm điểm?" Tưởng Từ Hi hỏi.

"Vì cô ấy đi trễ." Liễu Phi Nhã đáp.

"Vậy cô hãy viết một bản kiểm điểm cho tôi, sau đó đưa cho thư kí Miêu." Anh ung dung ngồi trên sofa, không thèm liếc mắt đến Liễu Phi Nhã.

"Thưa Chủ Tịch, tại sao?" Liễu Phi Nhã thắc mắc.

"Cô vi phạm quy định, không nói nhiều hãy viết bản kiểm điểm sau đó đưa cho thư kí Miêu." Anh ra lệnh vẫn không hề liếc nhìn cô Trưởng phòng đang ấm ức kia. Còn về phần Diệp Bối Nhi anh quay sang nói với cô:" Diệp Bối Nhi cô không cần viết bản kiểm điểm nữa."

Diệp Bối Nhi nghe được lời anh nói, ngơ ngác nhìn anh không nói lời nào. Tại sao anh ấy lại giúp mình? Tại sao anh ấy lại ra mặt giúp mình? Tại sao? Những câu hỏi ấy cứ bủa vây trí óc của cô.

"Không còn việc gì nữa, đi ra ngoài." Cơn giận của anh còn chưa nguôi, ra lệnh đuổi người.

Liễu Phi Nhã bước ra ngoài với vẻ mặt khó coi. Đúng lúc giờ nghỉ trưa đã hết, mọi người đi vào phòng làm việc thấy vẻ mặt khó coi của Liễu Phi Nhã, ai nấy đều hài lòng, che miệng cười.

"Đáng đời Liễu Phi Nhã, chắn chắn bị Chủ Tịch trách mắng vẻ mặt mới khó coi như vậy." Kitty khoái chí vừa cười vừa nói.

"Đúng đấy, đúng đấy" cả văn phòng trăm miệng một lời đồng nhất với lời vừa rồi của Kitty.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tình cảm lâu nay bị phát hiện

Trái ngược với bên ngoài ồn ào. Văn phòng tràn đầy không khí im lặng đến khác thường. Diệp Bối Nhi đang suy tư những lời lúc nãy của Tưởng Từ Hi. Thực ra, anh ta muốn gì ở cô, vẻ ngoài lạnh lùng, cao ngạo, cao trời bằng vung, tính khí thất thường, ánh mắt băng lãnh, nụ cười gian tà, ung dung tự tại, không có bất kì người nào đáng để anh ta quan tâm. Bản thân không gần nữ sắc, tính cách lạnh lùng ảm đạm. Tại sao lại ra mặt giúp cô???? Trong đầu Diệp Bối Nhi hiện nay cứ suy nghĩ mãi về câu hỏi ấy.

"Khụ.... Khụ" Tưởng Từ Hi gây ra tiếng động, xé toạt không gian yên tĩnh đến lặng người này.

Bị âm thanh vừa rồi của Tưởng Từ Hi đưa cô trở về với thực tại.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh ~~~~ hai người bốn con mắt cứ thế nhìn nhau trân trân.

"Chủ Tịch cảm ơn anh lúc nãy đã giúp tôi." Diệp Bối Nhi ngượng ngùng.

"Không phải tôi giúp cô, cô đừng tưởng bở. Tôi không muốn người khác nói Tập đoàn Tưởng Thị áp bức nhân viên." Giọng nói lạnh lùng khác hẳn so với lúc nãy. Anh dùng giọng dịu dàng quan tâm bệnh tình của cô.

"Tôi.... Tôi xin lỗi. Nếu không có việc gì tôi ra ngoài làm việc."

Diệp Bối Nhi nghe được những lời anh nói lạnh như băng. Như những mũi dao đâm xuyên trái tim bé nhỏ của cô. Từ từ đục khoét tâm hồn cô. Tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy. Lúc nãy vừa mới quan tâm, hỏi han cô. Cô cứ tưởng rằng..... Do cô tưởng mà thôi, cô đã vọng tưởng vào người tên Tưởng Từ Hi, nghĩ rằng anh sẽ quan tâm cô, sẽ có một ngày để ý đến cô, sẽ có một ngày anh biết được tình cảm của cô đối với anh nhiều như thế nào, sẽ có một ngày anh chấp nhận tình cảm cô dành cho anh..... Nhưng không, cô đã quá vọng tưởng với chính mình, chính bản thân anh. Đúng như lời anh nói cô đã tưởng bở.... Cô não nề, khoé mắt cay cay chầm chậm bước ra ngoài. Tay cô vừa chạm lên tay nắm. Chợt có tiếng vọng lại.

"Đợi đã."

Cô loé lên một tia vui mừng nhưng anh lại nhẫn tâm dội một gáo nước lại vào người cô, dập tắt tia hi vọng cuối cùng của cô, những lời anh sắp nói ra như những cây tim đâm vào trái tim rỉ máu của cô một lần nữa:" Và cô cũng đừng bao giờ có ý với tôi, tôi biết cô có tình cảm với tôi từ thời trung học. Nhưng tôi đối với cô chỉ là quan hệ bình thường hơn mức bình. Trước là quan hệ bạn cùng lớp, nay là quan hệ cấp trên và nhân viên. Từ trước đến nay chưa bao giờ đi xa hơn. Mong cô từ nay về sau...."

"Vâng, thưa Chủ Tịch. Tôi và anh coi nhau chưa từng quen biết. Tôi xin phép đi ra ngoài." Câu nói của Tưởng Từ Hi chưa kịp dứt, cô đã cắt ngang. Cố kìm nén xúc động. Từng chữ từng chữ cô nói ra dường như xé toạt thứ đang đập trong lòng ngực ra nghìn vạn mảnh. Lạnh lùng cất bước ra ngoài, cô không dám đối mặt với anh vì như vậy cô sẽ khóc mất.

Alex và Kitty cả Melvin nữa. Vừa thấy cô bước ra ngoài cả ba người hí hửng định bụng kể lại vẻ mặt Liễu Phi Nhã khó coi cho cô nghe. Nhưng.... Dường như cả ba người cảm nhận được Diệp Bối Nhi tâm trạng không tốt từ phòng Chủ Tịch bước ra, khoé mắt cô cay cay. Cuôid cùng thì..... Hai hàng lệ cũng không khống chế được đã trào ra ngoài. Hai dòng nước mắt ấy cứ chầm chậm lăn trên đôi gò má xinh xắn của cô. Cứ thế, cứ thế cô đứng sau cánh cửa phòng của Tưởng Từ Hi mà khóc. Khóc đến nức nở. Kitty, Alex, Melvin không biết xử sự như thế nào đối với tình cảnh này. Nhìn cô khóc thật không nỡ? Alex cất tiếng trước

"Bối Bối, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt trước đã, cô khóc như vậy mọi người cứ tưởng chúng tôi bắt nạt cô đấy." Alex vỗ vỗ vai cô có ý an ủi.

Diệp Bối Nhi không nói năn gì. Chỉ gật đầu rồi đi vào nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh nữ, cô mở vào nước xốc nước vào mặt cho tỉnh táo. Nhìn mình trong gương, cô khóc đến đôi mắt trở thành đỏ ngầu giống y như con bạch thố (thỏ trắng). Nhìn mình trong gương, nghĩ lại những lời Tưởng Từ Hi vừa nói như đánh thức cô giữa giấc mộng ban ngày. Đúng Tưởng Từ Hi nói không sai, là cô cứ tưởng bở, cứ ngỡ rằng mình tin tưởng tình cảm mình dành cho một ai đó người kia sẽ cảm nhận được. Nhưng biết thì sao???? Anh cũng nhẫn tâm chà đạp lên đấy. Coi thường tình cảm của cô. Dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô. Khinh thường tình cảm cô dành cho anh. Chỉ là quan hệ bình thường trên mức bình thường, trước là quan hệ bạn bè sau là quan hệ cấp trên và nhân viên. Cô đứng trước gương cười giễu cợt với chính mình. Bây giờ cô đã thức tỉnh, tin tưởng vào chính mình, tình cảm ư? Tạm gác lại đi! Ngã ở chỗ nào cô sẽ đứng lên ở chỗ đấy.

Alex thấy cô vào toilet đã lâu không thấy ra. Nên lo lắng chạy vào, vừa mới bước chân đã thấy nhìn thấy Diệp Bối Nhi đi ra. Khuôn mặt trắng nõn. Ngũ quan tinh tế trên gương mặt trẻ trung, ánh lên nụ cười rạng rỡ mang vẻ hồn nhiên, ngây thơ trong sáng. Alex thật bất ngờ với biểu cảm này của cô. Chẳng phải lúc nãy cô khóc đến nước mắt nước mũi hết cả ra sao???? Cô thắc mắc, chạy đến lấy tay mình khoác lên tay Diệp Bối Nhi:" Bối Bối, cô không sao chứ? Lúc nãy...." Tại sao cô khóc. Nhưng câu cuối cô cô không dám nói ra sợ rằng sẽ chạm vào vết thương lòng của Diệp Bối Nhi.

"Không sao. Mà Alex này cô lúc nãy là sao?" Diệp Bối Nhi vui vẻ đáp. Thực ra cô chỉ che giấu cảm xúc của chính mình, cố gắng chôn chặt tình cảm ấy. Ai ngờ rằng, cô phải chịu cú sock mạnh như thế. Trái tim của cô bây giờ đang rỉ máu. Mỗi một nhịp đập máu lại chảy ra. Đau lắm! Thật sự rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lạnh lùng - Xa cách

Gió lạnh đìu hiu tầng mây cô quạnh.

Vạt áo đẫm lệ roi ngựa vút vun. Khí khái hào hiệp dịu dàng tan vỡ hồng nhan.

Hoa nở hoa tàn năm tháng trôi dạt.

Lương duyên tiền kiếp kiếp này khó chắp nối.

Nguyện hóa uyên ương chẳng khát khao tiên cảnh.

Quyến luyến bên nhau sớm sớm chiều chiều.

Luôn khiến lòng người dịu ngọt.

Ánh mắt nàng giọt lệ nàng.

Nhẹ nhàng trong phút chốc mênh mang giữa hồi tưởng. Ngọc cầm hòa nhịp sáo chốn đào hoa sơn thủy.

Cùng người thủ thỉ tóc mai phiêu bồng.

Thương đau ly biệt.

Thương đau ly biệt.

Trăng sáng soi rọi chốn phù hoa.

Trần thế chẳng qua chỉ là một câu bỡn cợt.

Bài hát Thị Dạ - Mao Phương Viên.

****

"Lúc nãy tôi... Tôi." Alex ấp úng.

"Cô muốn hỏi tôi tại sao tôi khóc à?" Diệp Bối Nhi một lời đánh trúng tim đen của Alex.

"Đúng vậy! Mà cô làm sai việc gì để Chủ Tịch mắng cô vậy?" Alex hỏi.

"Tôi đã sai ngay từ lúc đầu, tôi không nên xin việc ở đây. Tất cả đều là tôi sai....." Tôi đã sai khi yêu anh Tưởng Từ Hi. Lời sau cùng cô mém tí đã thốt ra

ngoài.

"Cô sai, sai cái gì?" Alex một bên lỗ tai ù ù cạc cạc. Không Diệp Bối Nhi đang nói gì.

"Sau này có cơ hội sẽ kể cô nghe." Diệp Bối Nhi thản nhiên trả lời.

"Tạm gác việc này lại đi, tối nay thứ sáu, ngày mai không cần đi làm. Hay là chúng ta đi bar đi." Alex lên tiếng đề nghị.

"Ok." Diệp Bối Nhi căn bản không để tâm đến lời đề nghị của Alex. Cô đáp lại qua loa.

"Vậy tối nay 7h tập trung ở Tập đoàn nhá. Có cả Kitty và Melvin nữa." Alex hớn hở xác định giờ giấc tập trung.

"Tôi biết rồi. Bây giờ tôi đi làm việc đây." Diệp Bối Nhi lơ đãng đáp.

Đi bar? Trước đây cô chưa từng nghĩ đến việc đi vào một nơi như vậy. Một nơi mà cả một li cam ép trị giá lên đến cả ngàn tệ. Cô thật không nỡ vung tiền qua cửa sổ. Nhưng hôm nay lại khác, cô không còn như xưa nữa. Không còn là một cô gái thuần khiết, trong sáng nữa. Cô bị tổn thương quá nhiều. Trái tim bây giờ đã bị băng giá bao phủ. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, tối nay nhất định cô sẽ buông thả một lần, thử sống một ngày không là chính cô sẽ như thế nào???? Cô lắc đầu cười giễu cợt. Nhanh chóng bước đến bàn làm việc, trang thủ thời gian hoàn thành tất cả công việc ngày hôm nay.

Tự lúc nào mà Tưởng Từ Hi đã nghe được đoạn đối thoại giữa Alex và Diệp Bối Nhi. Đi bar?? Cô ấy dám đi bar? Thật đáng chết!!! Tưởng Từ Hi tức giận quay đầu đi vào thang máy dàng riêng cho lãnh đạo cấp cao. Trong thang máy sáng bóng, phản chiếu hình ảnh tựa thần thánh của anh. Bộ âu phục màu đen thẳng tắp của thương hiệu HugoBoss, đôi giày da được đánh bóng sáng loáng, lướt qua nhìn cũng biết là hạng thượng đẳng được gia công tỉ mỉ. Gương mặt phủ một lớp băng dày đặc. Đôi lông mày rậm, cánh mũi cao, đôi môi mọng nước mím chặt lại thành một đường. Đặc biết nhất là đôi mắt chim ưng của anh. Sắc bén, đồng tử to màu nâu sẫm. Tựa hồ khó mà đoán được tâm tư của anh. Thân hình đoán chừng cao khoảng 1m89. Khí chất ngời ngời của một vị lãnh đạo tối cao, kì thực hiếm có ai mà bì kịp với Chủ Tịch Tập đoàn Tưởng Thị - Tưởng Từ Hi đây. Nhưng bây giờ trong người anh có một cảm giác khó chịu. Khác vẻ mặt lạnh Tula hiện giờ. Bên trong đang chất chứa ngọn lửa giận. Chẳng biết tại sao anh lại không thoải mái khi Diệp Bối Nhi đi bar! Cô ấy làm gì thì liên quan gì đến anh. Tại sao lại có cảm giác áy náy, hối hận thốt lên những nói chói tai ấy. Anh mơ hồ lấy trong túi quần chiếc điện thọai ấn một dãy số, rồi bấm gọi.

Tút... Tút.... Tút

Đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời:" Chủ Tịch, có chuyện gì căn dặn?" Thư kí Miêu hỏi.

"Huỷ tất cả các hẹn sau 6h." Tưởng Từ Hi ra lệnh. Nói rồi anh cúp máy.

Thư kí Miêu vẫn chưa kịp trả lời, Tưởng Từ Hi vội vàng cúp máy. Để lại cho anh một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu. Trách anh sao được, Tưởng Từ Hi đường đườngla Chủ Tịch Tập đoàn, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Vả lại trên thương trường không ai không biết đến cái tên Tưởng Từ Hi Chủ Tịch Tập đoàn trẻ tuổi. Năm nay anh mới 22 tuổi đã quản lí cả một khối gia sản kếch xù. Tính cách lạnh lùng, cao ngạo, khí thế của bậc Đế Vương danh giá.

Tút... Tút... Tút

"Bang chủ, có chuyện gì căn dặn." Người đàn ông nhắc máy trả lời.

"Cử một đội vệ sĩ âm thầm bảo vệ Diệp Bối Nhi. Nhất cử nhất động đều phải nắm chắc." Người đàn ông đang ra lệnh chính là người đứng đầu thế lực hắc bang. Bang chủ bang Lãnh Huyết. Nghe đến tên bang phái, gây cho người khác vô thức nhận được mùi máu tanh đâu đây.

"Azzi, cuối cùng cũng xong việc." Alex, Kitty và cả Melvin đồng thanh nói.

Kitty:" Bối Bối cô chưa xong việc nữa à?"

Alex:" Còn nhiều không?"

Melvin:" Hay là để chúng tôi giúp cô?"

Diệp Bối Nhi:" Tôi làm cũng sắp xong rồi. Chỉ cần gửi bảng văn kiện cho công ty Raychel là hoàn thành. Mọi người về trước đi. Tôi về sau." Cô xua xua tay ý bảo mọi người về trước.

Melvin đặt lên vai cô vỗ vỗ:" Nhanh lên nhá. Đừng quên cuộc hẹn với chúng tôi."

Kitty nhắc nhở:" 7h ở cổng chính Tập đoàn. Nhớ đấy!"

Alex:" Úi giời, mấy người này. Bối Bối làm sao quên được. Cô ở lại cẩn thận nhé. Tối nay gặp." Chỉ có Alex là tốt nhất. Luôn luôn quan tâm cô giống như chị em gái vậy.

"Biết rồi, cô về trước đi. Tôi gửi Email là có thể về được rồi. Tạm biệt. Tối nay gặp." Diệp Bối Nhi vẫy tay chào tạm biệt Alex.

"Ting" hộp thư đã gửi đi. Vậy là công việc ngày hôm nay đã hoàn thành.

"Oa~~~~~" Diệp Bối Nhi vươn vai, thả lỏng người. Hôm nay thật vất vả. Nghĩ đến tối nay sẽ đi bar, cô thật háo hức. Tắt máy tính, cầm túi xách đứng dậy đi về. Đi đến thang máy đợi.

Tưởng Từ Hi đã đứng đằng sau cô tự lúc nào. Cảm giác có người, Diệp Bối Nhi xoay người lại. Đập vào mắt cô chính là anh - Tưởng Từ Hi.

"Nghe nói tối nay cô đi bar à?" Tưởng Từ Hi vô thức hỏi. Ngay cả tại sao anh lại hỏi cô như thế. Anh cũng biết nên trả lời như thế nào.

Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

Anh lại hỏi:" Cô đi bar với bọn họ à?"

Bọn họ tất nhiên chỉ đám người Kitty, Alex và Melvin.

"Thưa Chủ Tịch, bây giờ đã hết giờ làm việc. Tôi không cần báo cáo với anh tôi làm gì. Mạn phép." Diệp Bối Nhi nói lên những lời xa cách. Làm cho Tưởng Từ Hi có chút ngạc nhiên.

"Ting Ting"

Tiếng báo hiệu thang máy đã đến. Diệp Bối Nhi thong thả đi vào thang máy. Ngón tay thon dài trắng muốt, ấn vào con số 1. Cửa thang máy từ từ đóng lại.

Bỏ lại Tưởng Từ Hi vẻ mặt ngơ ngác.

Về đến căn phòng quen thuộc của cô.

"Tiểu Uyển, Tiểu Uyển hôm nay tớ có thể về muộn một chút. Cậu không cần đợi tớ." Diệp Bối Nhi gọi tên người bạn thân của mình.

"Tiểu Uyển cậu có ở trong đó không?" Diệp Bối Nhi lại lên tiếng gọi.

Gọi mãi không có người trả lời. Cô đi tìm xung quanh. Trương Lam Uyển vẫn chưa về.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đi bar - Xảy ra sự cố

Trương Lam Uyển vẫn chưa về. Diệp Bối Nhi tranh thủ thời gian. Dọn dẹp và chuẩn bị cho tối nay. Từ trước đến giờ, cô ít khi sửa soạn và trang điểm. Thường ngày cô chỉ ăn mặc đơn giản, mặt mộc, đi giầy bệt, mái tóc buột cao.... Nhưng hôm nay lại khác, cô sẽ thân đổi bản thân một lần. Đi vào phòng tắm, gội đầu, tắm rửa sạch sẽ. Khoảng 30 phút sau, Diệp Bối Nhi bước ra khỏi phòng tắm, duy nhất trên người cô chỉ quấn khăn bông. Da trắng nõn nà, mái tóc dài suôn mượt vì còn ướt nên vài sợi tóc dính trên xương quai xanh của cô, trông thật yêu kiều, ma mị. Khuôn mặt trái xoan, đôi gò má ửng hồng, gương mặt thanh tú, lông mày lá liễu, sống mũi cao, đôi môi đỏ nhìn vào muốn cắn một phát.

Cô nhanh chóng đi đến tủ quần áo. Cô lôi từ trong tủ ra một chiếc váy màu đen cup ngực, đường cắt cut out táo bạo ở hông. Váy chỉ dài đến đùi. Xung quanh váy có đính những hạt pha lê lấp lánh, phía trên có phủ một lớp vải voan, phía trên ngực có dãy pha lê trắng đính ngang. Càng tạo nên vẻ quyến rủ. Cô lôi thêm một đôi giày cao gót vẫn là màu đen huyền bí. Gót cao 15cm, dây giày bắt chéo nhau, buột lại ở gót chân.

Cô thay đồ, mang giày vào, không quên để lại lời nhắn cho Trương Lam Uyển "Tớ có việc nên về hơi muộn không cần đợi tớ. Tớ có mua bánh trứng ở tiệm Xảo Ký cậu thích nhất đấy." Viết xong cô đặt tơ giấy trên bàn rồi đi đón xe đến Tập đoàn đúng như giờ hẹn. Đến Tập đoàn đã 7h vẫn chưa thấy bọn người Alex đâu. Cô đứng ở cổng chính đợi bọn họ.

"Bối Bối, bọn tôi ở đây." Đấy là giọng của Alex.

"Woa~~~~" Kitty, Melvin, Alex cả ba người đồng loạt trố mắt nhìn Diệp Bối Nhi.

"Hôm nay, cô thật xinh đẹp, khắc hẳn ban sáng đó nha~~~" Melvin tấm tắc khen.

"Đúng đấy, thật không ngờ đó nha, mỹ nhân đại mỹ nhân." Kitty cũng nén được sự ngưỡng mộ đối với Diệp Bối Nhi.

"Cô ăn mặc như vậy thật sự rất khác. Rất xinh." Alex thì kiệm lời. Vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên với nhan sắc tuyệt mỹ của bạn đồng nghiệp này.

Mặc khác tại một góc khuất, Tưởng Từ Hi ngồi trong chiếc Lamborghini Veneno màu trắng. Hai nắm chặt rồi lại thả lỏng trên vô lăng. Gương mặt tuấn mỹ của anh chẳng biết bao giờ lại tối sầm lại khi nhìn Diệp Bối Nhi ăn mặc thiếu vải. "Đáng chết! Cô ăn mặc thiếu vải như vậy cho ai xem? Định quyến rủ đàn ông à. Chết tiệt!" Anh ngồi trong xe chửi rủa.

Bên này

"Đi thôi, chúng ta mau đi đi" Melvin lên tiếng.

"Nhanh lên, mau đón taxi." Kitty tiếp lời.

Alex chẳng nói gì, cô chỉ cảm thấy hôm nay Diệp Bối Nhi hơi kì quái. Từ lúc rời phòng Chủ Tịch thái độ cô đã thay đổi. Đôi mắt còn ửng đỏ. Chẳng lẽ.... Thôi thôi, bỏ đi.

Bọn họ vừa ngồi lên xe Taxi, Tưởng Từ Hi lái xe đuổi theo.

Even Club

Taxi đến trước quán bar thì dừng lại. Xe của Tưởng Từ Hi cũng đậu bên vệ đường cách đó cũng không xa. Bọn họ bước vào, đầu tiên mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Diệp Bối Nhi. Hôm nay Diệp Bối Nhi thật rất quyến rũ. Mấy anh chàng trong này huýt sáo gọi cô, cô chẳng thèm màng đến. Một mạch cùng bọn người Alex đi đến quầy Bar gọi một li Vodka.

Bọn họ rất kinh ngạc khi cô gọi một loại rượu mạnh như vậy. Cô một hơi nốc hết cả li. Chẳng những không say cô còn gọi thêm vài li. Bọn người Alex định ngăn cô lại. Nhưng cô chẳng quan tâm đến sự khuyên can, càng uống càng nhiều. Cô muốn quên đi Tưởng Từ Hi. Quên đi tất cả về anh. Tưởng Từ Hi vào đến quán bar. Anh trông thấy bộ dạng mê người của cô, liều mạng uống rượu. Tay anh vô thức siết chặt lại thành nắm đấm.

Cô đang uống rượu, Alex bọn họ cũng hết cách đành nhìn cô liều mạng uống. Định bụng khi cô say sẽ đưa cô về. Bỗng nhiên có một bàn tay nắm cổ tay cô.

"Cô em xinh đẹp, cùng tôi uống một li nhé." Anh chàng háo sắc này một tay cầm li rượu, tay kia vòng qua eo cô. Váy hôm nay của cô đường cắt cut out táo bạo. Để lộ da thịt trơn bóng, khiến anh chàng nàng không ngừng vuốt ve. Tưởng Từ Hi đằng xa nhìn thấy, cơn giận lên đến đỉnh điểm chạy lại đấm cho anh chàng kia một đấm đau điếng người. Alex bọn họ kinh ngạc với thái độ của anh bây giờ. Bởi tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong quán bar khá lớn khiến tình huống vừa mới xảy ra chẳng mấy ai để ý.

"Tao cảnh cáo mày, đừng động vào cô ấy." Tưởng Từ Hi nộ khí xung thiên quát.

"Mày là ai dám cản tao." Anh chàng kia tỏ vẻ không hài lòng. Khi miếng thịt dâng đến tận miệng rồi còn bị cướp.

"Tao là người đàn ông của cô ấy. Thế nào?" Tưởng Từ Hi hiên ngang khẳng định.

Anh chàng kia thất vọng bỏ đi. Miếng thịt béo bở bị dành đi, lại bị đấm cho một phát. Thật không đáng.

"Người đàn ông của cô ấy?"

"Chủ.... Chủ Tịch"

"Này này, tôi không nghe lầm chứ?"

Cả ba người Kitty, Alex, Melvin trợn mắt há hốc mồm nhìn Tưởng Từ Hi không chớp mắt.

"Ồn ào quá!" Diệp Bối Nhi mơ màng quát.

Tưởng Từ Hi tức giận nắm chặt cổ tay cô, hét:"Cô biết lúc nãy cô làm gì không hả? Suýt chút nữa đã thiệt thòi cho người khác rồi."

Diệp Bối Nhi cười giễu:" Anh là ai? Tôi thì liên quan gì đến anh. Thiệt thòi? Nực cười."

Nghe những lời nói này. Cơn giận lại càng tăng thêm, tăng lực siết chặt cổ tay cô.

"Đau, buông tôi ra!" Cô cảm nhận được cơn đau lên tiếng quát.

Tưởng Từ Hi bất ngờ đáp xuống đôi môi mềm mại của cô. Ngửi thấy được mùi rượu cay xè trong miệng Diệp Bối Nhi. Càng tức giận, ra sức mút, hôn lấy hôn để, dùng toàn bộ cơn giận lúc nãy trút hết lên nụ hôn này. Anh cuồng nhiệt xâm chiếm khoang miệng cô, mút lấy đầu lưỡi trơn ướt. Anh cắn khẽ lên cánh môi hoa đào đỏ mọng. Diệp Bối Nhi bất giác khẽ rên "urm". Bây giờ anh muốn nuốt toàn bộ cô vào bụng. Kìm chế cơn giận, anh hung hăng hôn cô, tay anh ghì chặt sau gáy cố định không cho cô nhút nhích. Diệp Bối Nhi bị hôn đến thất điên bát đảo, vô thức đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh. Bị anh hôn đến sắp nghẹt thở, quyến luyến dời môi cô. Gò má cô ửng hồng vì uống nhiều rượu. Tóc tai rủ xuống khuôn mặt diễm lệ. Anh dùng tay vén

những sợi tóc trên gò má Diệp Bối Nhi. Anh cởi áo vest che chắn thân hình gợi cảm, đồng thời ôm cô vào lòng ngực rắn chắc của mình rồi đi ra ngoài.

Kitty và Melvin đang thắc mắc với hành động vừa rồi của Chủ Tịch. Đường đột hôn Diệp Bối Nhi rất giống cảnh tượng bạn trai đang ghen tuông. Còn đối với Alex chẳng mấy ngạc nhiên hành động vừa rồi của Tưởng Từ Hi. Khẳng định suy đoán của cô không sai. Diệp Bối Nhi và Tưởng Từ Hi có mối quan hệ mập mờ

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Anh ghen à?

Đứng trước của Even Club.

"Lúc nãy em có biết mình đang làm gì không hả?" Tưởng Từ Hi quát.

"Anh là... Tưởng... Tưởng Từ Hi." Diệp Bối Nhi nửa mê nửa tỉnh, lời nói bị ngắt quãng. Uống nhiều rượu cô đã ngà ngà say, bước đi loạng choạng. Suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Nhưng may thay, Tưởng Từ Hi nhanh tay lẹ mắt ôm gọn cô vào lồng ngực rắn chắc của mình.

"Không là tôi, chứ em nghĩ là ai? Tên khốn háo sắc lúc nãy à?" Tưởng Từ Hi mặt lạnh như băng nói.

"Chủ Tịch, tôi nghĩ chúng ta đã đi xa hơn mức quan hệ cấp trên và nhân viên rồi." Diệp Bối Nhi cố thoát ra khỏi người Tưởng Từ Hi. Anh càng dùng sức trói chặt cô trong vòng tay mình.

"Cấp trên và nhân viên. Thật hay cho câu nói "cấp trên và nhân viên". Em hận tôi như vậy sao?" Tưởng Từ Hi trong lòng chút thất vọng.

"Hận? Tôi đâu có tư cách đó. Tôi và Chủ Tịch chẳng là gì của nhau. Bạn gái? Tình nhân? Người thân? Bạn bè?" Cô cười đểu. Sắc mặt Diệp Bối Nhi ngày càng ửng hồng. Đầu óc mê man, sau đó ngất đi.

Sáng sớm hôm sau.....

Cô dần dần thức tỉnh. Quang cảnh xung quanh hình như không phải nhà cô.... "Rầm" một tiếng như tiếng sấm chớp ngang đầu. Cô đang ở đâu? Trên giường trắng tinh, khắp phòng được tranh trí theo phong cách Châu Âu, đèn chùm pha lê ở giữa phòng. Cả căn phòng lấy màu trắng và xám làm chủ đạo. Thảm thảm loing thú trắng muốt được trải ngay ngắn, bộ sofa được đặt đối diện với giường và một cái bàn thuỷ tinh. Một chiếc ti vi LCD màn hình phẳng 150 inch đuọc treo trên tường. Có thể nói đây là một căn phòng không hề tầm thường. Nội xét về cách trang trí, nội thất, diện tích,.... Vân vân mây mây. Chủ nhân củ ngôi nhà này chắc hẳn là một tài phiệt nào đó. Mà khoan đã..... Tại sao cô lại ở đây? Cô đến đây từ lúc nào? Ai đưa coi đến đây? Hàng đống câu hỏi chạy trong đầu cô. Cô giở chăn lên, thật may quần áo vẫn còn trên người. Cô thở phào nhẹ nhõm.

"Thức rồi à?" Tưởng Từ Hi nhếch miệng lên tiếng.

Giọng nói này rất quen là Tưởng Từ Hi. Hôm qua uống hơi nhiều rượu nên bây giờ đầu óc cô không mấy tỉnh táo. Cô lắc đầu xua đi cơn nhức nhối. Khối óc của cô đang xoay mòng mòng.....

Thấy đối phương vẫn im lặng, anh lại cất tiếng.

"Tôi không làm gì em đâu. Tại sao tôi đưa đến đây à? Tôi không biết chỗ em ở, đành phải đưa đến nhà tôi." Anh tiêu sái đi đến bên bộ sofa nhẹ nhàng ngồi xuống tay cầm tách coffee nóng hổi nghi ngút khói.

"Tôi...." Diệp Bối Nhi ấp úng.

"Em không nhớ gì à?" Tưởng Từ Hi hỏi. Nhìn vẻ mặt của cô ngơ ngơ ngác ngác trông thật tức cười. Anh uống một ngụm coffee tiếp tục nói.

"Hôm qua em say, suýt chút nữa bị người khác lợi dụng." Tưởng Từ Hi tiếp tục nhấm nháp tách coffee.

Cô không nhớ tõ những việc đã xảy tối hôm qua. Chỉ nhớ những hình ảnh rời rạc nghe được một đoạn đối thoại.

"Tôi là người đàn ông của cô ấy. Thế nào?"

"Không là tôi thì là ai?"

"Em hận tôi như vậy sao?"

Đầu óc cô cứ ong ong nhớ lại những lời thoại. Bất giác cô đặt chân xuống giường. Tưởng Từ Hi nghe thấy động tĩnh xoay người lại thấy Diệp Bối Nhi loạng choạng bước xuống giường. Nhanh tay đỡ cô.

"Chủ Tịch xin bỏ tay ra." Diệp Bối Nhi lời vừa thốt ra mang âm điệu lạnh lùng xa cách.

"Tôi không buông thì sao? Tại sao tối qua em lại ăn mặc thiếu vải như vậy?" Tưởng Từ Hi quở trách nhưng ánh mắt loé lên tia quan tâm.

Cô nghe lầm chứ Tưởng Từ Hi để tâm đến cách ăn mặc của cô. Cô nghe lầm rồi. Đúng là cô nghe lầm, Tưởng Từ Hi không đời nào tỏ ra tốt bụng như vậy được, cô cười khảy.

"Tôi ăn mặc như thế nào thì liên quan đến anh sao? Chủ Tịch!"

"Tôi không được phép quan tâm em à?" Tưởng Từ Hi cáu gắt.

"Chẳng phải Chủ Tịch đã nói tôi và anh không có quan hệ gì sao? Chính từ miệng Chủ Tịch đã nói. Thân làm nhân viên như tôi, sao dám không tuân theo." Cô thật sự đã dứt tình với anh. Mỗi câu nói cư thản nhiên mà thốt ra. Mảy may chẳng có chút đau lòng nào. Xem ra cô đã hiểu thấu tình cảm của mình. Cầm lên được, bỏ xuống được.

"Được. Em nói vậy thì tối hôm qua tôi đã giúp em. Em phải trả ơn đấy." Tưởng Từ Hi chẳng những không tức giận khoé lộ ra một đường cong tuyệt mỹ.

"Vậy Chủ Tịch muốn tôi trả ơn như thế nào?" Diệp Bối Nhi hững hờ trả lời.

"Trước tiên, em không được ăn mặc thiếu vải. Thứ hai, em phải phục tùng mệnh lệnh của tôi. Còn lại thì để tôi suy nghĩ." Tưởng Từ Hi hiên ngang đặt ra điều kiện.

"Được. Bây giờ anh buông tôi ra được chưa?" Diệp Bối Nhi khản khái đồng ý.

"Rất sẵn lòng." Anh vui vẻ nhận lời.

Diệp Bối Nhi em sập bẫy rồi! Tôi sẽ khiến em không thể rời xa tôi. Tưởng Từ Hi nghĩ thầm. Nụ cười gian tà hiện lên khuôn mặt hoàn mỹ của anh.

"Tôi có một câu muốn hỏi em?" Tưởng Từ Hi bất ngờ lên tiếng.

Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

"Lúc tối hôm qua, người đàn ông đó ôm em tại sao em không có phản ứng?" Tưởng Từ Hi hỏi.

"Anh ghen à?" Diệp Bối Nhi lạnh lùng đưa vấn đề trở lại với anh.

"Bây giờ em đang nợ tôi, không được đặt câu hỏi với tôi khi chưa được phép." Tưởng Từ Hi lãng tránh câu hỏi vừa đặt ra. Bá đạo ra lệnh.

"Em mau rửa mặt đi. Tôi cùng em đi ăn sáng." Tưởng Từ Hi ra lệnh hai tay đút túi quần tiêu sái bước đến chỗ ghế sofa ngồi xuống điềm nhiên đọc báo.

"Bá đạo" Diệp Bối Nhi lẩm bẩm một mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bị theo dõi

Cô chạy vào nhà vệ sinh. Đập vào mắt cô một cảnh tưởng huy hoàng. Tường và sàn nhà được lót đá cẩm thạch màu đen. Bồn tắm màu trắng nằm một góc. Đèn chùm pha lê treo giữa phòng. Còn có cả điện thoại bàn ấy chứ..... Trang trí phòng theo phong cách Châu Âu. Gian thương! Đúng là gian thương! Một cái toilet còn rộng hơn căn phòng cô ở. Chẳng biết cả đời này cô có thể sở hữu ngôi nhà giống như thế. Gian thương có khác! Không biết anh ta có bao nhiêu tài sản. Hazzi! Chỉ trách cô sinh nhằm thời điểm. Nếu không bây giờ cô cũng là một thiên kim tiểu thư. Ai oán! Thật là ai oán~~~

"Này, em xong chưa đấy? Ngủ trong toilet cũng được à?" Trong giọng Tưởng Từ Hi có ý trêu chọc.

"Ngủ em gái anh đấy!" Diệp Bối Nhi phản bác.

Tưởng Từ Hi nhìn vẻ mặt tức tối của cô trông thật đáng yêu. Anh càng có hứng thú trêu chọc cô.

Brm... Brm... Brm

Điện thoại Diệp Bối Nhi đặt trên đầu giường rung liên hồi. Cô nhanh chân chạy đến bắt máy. Chưa kịp "Alo" đầu dây bên kia đã cất tiếng trước.

"Này! Diệp Bối Nhi cậu đi đâu mà cả đêm không về? Có biết tớ lo cho cậu lắm không? Cậu đi đâu? Thành thật khai báo, sẽ được khoan hồng." Trương Lam Uyển tức tối truy xét cặn kẽ, lo lắng không thôi cho cô bạn ngốc nghếch của mình.

Vẻ mặt ngoài lạnh trong nóng của cô, làm sao Diệp Bối Nhi lại không biết.

"Tớ uống say nên ngủ lại nhà đồng nghiệp." Diệp Bối Nhi thản nhiên đáp.

"Uống say? Cậu lại tập tành uống rượu cơ đấy? Tửu lượng yếu như sên lại bắt chước người khác uống rượu. Cậu có phải muốn chết hay không? Bối Bối à, cậu có phải làm việc đến hư não rồi hay không? Uống rượu rất có hại cho sức khoẻ, nào là ảnh hưởng đến gan, đường tiêu hoá, mật, thận, lục phủ ngũ tạng... Vân vân mây mây." Trương Lam Uyển cứ huyên thuyên không thôi, giảng giải một tràng lý thuyết khiến Diệp Bối Nhi nghe đến ù cả tai.

"Này này, cậu có cần nói quá đến mức vậy không? Cái gì mà ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng? Cậu làm tớ cười chết mất." Diệp Bối Nhi cười sặc sụa với bài lý thuyết của Trương Lam Uyển.

"Cậu còn dám cười? Cậu về ngay cho tớ." Trương Lam Uyển bị trêu đến tức nghẹn ở cổ họng.

"Được, được tớ về ngay. Đừng giận, đừng giận mà. Bảo bối!" Cô cười hì hì ra vẻ dỗ dành.

"Thôi được tạm tha cho cậu. Mau về đi." Trương Lam Uyển miệng cứng lòng mềm cuối cùng cũng phải khuất phục bởi lời dụ ngọt của cô.

Còn phía bên này Tưởng Từ Hi sắc mặt đã đen đi vài phần. Cái gì mà bảo bối? Cái gì gọi là đừng giận mà?..... Anh đang ăn giấm chua ấy ư? Sắc mặt đen như Bao công trông giống đứa con nít không được cho kẹo. Tay vô thức nắm chặt rồi lại thả lỏng, nắm chặt rồi lại thả lỏng. Hận không thể chém người đầu dây bên kia thành trăm mảnh. "Ách, mình bị làm sao thế này? Cảm giác rất khó trong tim" anh lẩm bẩm một mình.

Diệp Bối Nhi hàn quyên với Trương Lam Uyển vài câu rồi cúp máy. Lúc này, Tưởng Từ Hi cao cao tại thượng sự kiên nhẫn của anh đã hết. Lên giọng ăn giấm chua của mình.

"Này, em nói chuyện với ai mà cười toe toét thế? Bạn trai à?"

"Mặc tôi, bạn trai đấy thì sao? Diệp Bối Nhi nhận thấy biểu cảm của Tưởng Từ Hi có chút bất thường. Đành diễn trò chọc ghẹo anh.

"Em... Em" Tưởng Từ Hi tức đến nghẹn họng, mây đen mù mịt trên đầu.

"Ha... Ha... Ha" Diệp Bối Nhi ôm bụng cười sặc sụa.

Tưởng Từ Hi chạy đến vòng tay qua eo, ôm cô vào vòng ngực rắn rỏi của mình.

Tách... Tách... Tách

Là tiếng máy chụp hình, lại là đám chó săn ăn không ngồi rồi, đi kiếm chuyện bới móc đời sống cá nhân của người khác.

"Đứng yên, đừng nhúc nhích." Tưởng Từ Hi đưa lưng với cửa sổ dùng toàn thân anh che chở khỏi tầm nhìn của camera. Ung dung đưa tay vào túi quần, bấm một dãy số gọi.

Tút... Tút... Tút

"Alo"

"Thư kí Miêu, mau lập tức điều tra toà soạn nào đang theo dõi tôi." Nói xong anh liền dập máy.

Diệp Bối Nhi vẫn còn ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Đầu cô tựa vào vòm ngực rắn chắc, anh cao hơn cô một cái đầu, hương thơm nam tính thoang thoảng bay xộc vào mũi cô. Cho cô cảm giác thật thoải mái, dễ chịu, an toàn.... Đang trầm luân hưởng thụ. Tưởng Từ Hi lên tiếng.

"Đừng sợ, có tôi ở đây."

Đây là một lời quan tâm, che chở cho cô sao? Cảm giác thật an toàn. Sáu chữ anh nói ra rất thản nhiên. Nhưng có chất chứa vài phần quan tâm.

Diệp Bối Nhi ấp úng:" Tôi không sao."

"Đứng yên, đám chó săn vẫn chưa đi. Nếu em muốn bị lộ mặt thì cứ đi." Tưởng Từ Hi ra giọng uy hiếp.

"Tôi...." Diệp Bối Nhi chưa nói hết câu. Tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Thưa Chủ Tịch, là toà soạn S." Lời nói ngắn gọn của thư kí Miêu báo cáo tình hình.

"Biết rồi." Giọng nói lạnh lùng. Ánh mắt sắc lãnh khác xa với vẻ mặt lúc nãy.

"Khốn kiếp." Tưởng Từ Hi anh ghét nhất là bị người khác theo dõi. Ngày thường anh khônh thích xã giao với bọn kí giả.

"Tôi xin lỗi Chủ Tịch, tôi liên luỵ Chủ Tịch" Diệp Bối Nhi vẻ mặt ảo não, bĩu môi ra vẻ tội nghiệp.

Tưởng Từ Hi cười cười, xoa đầu cô:" Không phải lỗi của em. Không cần lo lắng." Giọng nói thật ấm áp. Khiến bạn vô thức si mê.

"E rằng em không thể đi ngay bây giờ." Môi anh ánh lên nụ cười ma mị.

"Nhưng... Tôi đã hứa với bạn là về ngay." Diệp Bối Nhi bất mãn. Đều tại bọn Paparazzi.

"Bạn trai đang đợi à?" Tưởng Từ Hi lại ăn giấm chua lên giọng. Cố ý nhấn mạnh hai chữ "bạn trai".

"Không phải, là bạn cùng phòng." Diệp Bối Nhi vội vàng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Trổ tài nấu ăn

"Ha.... Ha.... Ha" Tưởng Từ Hi cười khoái chí, tay càng siết chặt cô hơn.

"Cười cái gì?" Diệp Bối Nhi quăng cho anh một cái lườm sắc bén.

"Thật đáng yêu." Tâm tình hiện tại Tưởng Từ Hi có vẻ tốt hơn ban nãy.

"Này, bọn chó săn đi rồi." Diệp Bối Nhi giãy giụa cố thoát ra.

"Hmmm..." Tưởng Từ Hi ra vẻ suy tư, vuốt vuốt cằm.

"Buông ra." Diệp Bối Nhi khó chịu giãy giụa.

"Không buông." Tưởng Từ Hi vẻ mặt háo sắc đầy ý cười.

"Anh định làm gì?" Diệp Bối Nhi bối rối, mặt ửng đỏ.

"Em nghĩ tôi sẽ làm gì em? Hay là...." Tưởng Từ Hi cố ý kéo dài âm cuối.

"Hay là gì? Anh muốn làm gì? Buông ra....." Diệp Bối Nhi bối rối.

"Hmmmm... Hay là chúng ta đi ăn sáng đi." Tưởng Từ Hi đôi hiện lên ý cười.

"Chỉ vậy thôi hả?" Diệp Bối Nhi tò mò.

"Chứ em nghĩ tôi sẽ làm gì em?" Tưởng Từ Hi trêu chọc.

"Hay là em nghĩ tôi sẽ XYZ với em. Hahaha..." Tưởng Từ Hi cười khoái chí.

****Ông này lầy thật, cố ý nói mờ ám trước mà ==*"

Diệp Bối Nhi khuôn mặt ửng đỏ đến cả mang tai. Xấu hổ cúi đầu không dám ngẩng lên. Sắc nữ!! Hazzi~~~ ai kêu Tưởng Từ Hi lại soái như thế và lại ngữ khí lúc nãy cũng thật mờ ám. Chẳng trách Diệp Bối Nhi hiểu lầm. Gian thương! Đúng thật là gian thương! Tưởng Từ Hi đáng chết.

"Ngượng à?" Tưởng Từ Hi vẫn không giấu được ý cười.

"Không có, anh buông tôi ra." Diệp Bối Nhi bực dọc.

"Không buông." Anh bình tĩnh trả lời.

"Được thôi." Diệp Bối Nhi cũng chẳng chịu thua, lên tiếng phản bác.

"Giận à?" Tưởng Từ Hi nhíu mày.

Im lặng~~~~~

"Không đùa nữa, không đùa nữa." Tưởng Từ Hi thở dài, chán chường nới lỏng tay ra.

Đường là một Chủ Tịch Tập đoàn cao cao tại thượng, khí chất cai ngạo, lạnh lùng. Là một cực phẩm trong cực phẩm. Vậy trước mặt Diệp Bối Nhi tính khí như trẻ con, thích trêu chọc người khác. Nhân viên Tập đoàn chắc chắn mắt chữ A miệng chữ O. Ai đời, Chủ Tịch lại trẻ con như vậy. Không phải trẻ con mà thuộc dạng ấu trĩ.

"Đi ăn sáng thôi." Tưởng Từ Hi lên tiếng làm hoà.

"Bên ngoài vẫn còn phóng viên." Diệp Bối Nhi từ chối.

"Tôi có nói sẽ ra ngoài ăn à?"

"Nếu không thì sao?"

"Tôi nấu."

"Anh nấu." Diệp Bối Nhi há hốc mồm. Cô rất bất ngờ, anh thuộc dạng cậu ấm mà biết xuống bếp?? Tưởng Từ Hi tôi không thể khinh thường anh được. Cô thầm nghĩ.

"Đúng vậy!" Anh ung dung đáp. "Đi thôi"

"Nhưng.... Tôi..." Diệp Bối Nhi cứ đứng nghệch ra.

"Sao?"

"Để tôi gọi cho bạn tôi trước." Diệp Bối Nhi nhanh trí tìm một cái cớ.

"Ừm" Anh đáp.

Tút... Tút... Tút

"Gì đấy? Sao còn chưa về?" Trương Lam Uyển đang ngồi ở ghế sofa thư thái hưởng thụ cuộc sống của ngày nghỉ cuối tuần.

"Tớ, tớ có việc tí nữa về." Diệp Bối Nhi úp úp mở mở.

"Việc gì?" Trương Lam Uyển truy hỏi.

"Không có gì quan trọng, lát nữa tớ về rồi nói sau." Diệp Bối Nhi trả lời qua loa.

"Nói...." Cô chưa dứt lời, Tưởng Từ Hi đã giật phắt điện thoại của Diệp Bối Nhi vứt sang một bên.

"Lâu quá, đi ăn sáng!" Anh nói rồi nắm tay cô xuống phòng ăn.

Ôi mẹ ơi!~~~~~

Phòng ngủ đã vậy, ngay cả phòng ăn cũng đẹp đến mê người. Dãy hành lang có treo những bức tranh của những danh hoạ nổi tiếng như **Pablo Picasso, Vicent van Gogh, Paul Cezanne, Gustav Klimt, Marcel Duchamp, Henri Matisse...** Đều là một trong mười danh hoạ nổi tiếng thế giới. Diệp Bối Nhi bất giác tặc lưỡi, cuộc đời 20 năm của cô từ lúc mẹ cô sinh cô ra đến hiện tại. Diệp Bối Nhi chẳng biết cái gì là nghệ thuật đương đại, nào là tranh trừu tượng, tranh biếm hoạ, tranh kí hoạ, điêu khắc, chân dung.... Có thể nói đây là lần đầu tiên trong 20 năm qua cô biết cái gì là nghệ thuật. Nhìn đi nhìn lại đường vẽ nguệch ngoạt coi như là tranh trừu tượng, vậy Diệp Bối Nhi cô vẽ còn đẹp hơn những hoạ sĩ ấy. Cô vừa nghĩ vừa cười. Thật là thiên tài! (*Bà cô ơi! Những bức tranh mà cô coi là nguệch ngoạt đấy có giá hàng triệu đô la đấy....*)

"Cười gì vậy?" Tưởng Từ Hi mơ hồ nhìn cô cười tít mắt.

"Tôi đang nghĩ đến một số chuyện vui thôi."

"Có phải em đang nghĩ có một người đàn ông chuẩn soái ca đứng trước mặt nên em vui như vậy.Đúng không?" Tưởng Từ Hi mặt dày nói.:))))

Ba vạch hắc tuyến chảy dài trên đầu Diệp Bối Nhi.

"Tự mãn." Cô xoay đầu không nhìn Tưởng Từ Hi.

"Mau ngồi xuống đi, tôi đi nấu ăn." Tưởng Từ Hi nhấn vai cô ngồi trên chiếc ghế đối diện bàn ăn.

Nói rồi ăn đi vào phòng bếp, đeo tạp dề màu hồng có in hình Doreamon. Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản, một đồ thể thao hiệu Nike màu xám tro, anh sắn tay áo lên hơn nửa. Chuẩn bị "trường kì khán chiến" trong bếp. Mặc dù đeo tạp dề trên người cũng không làm giảm độ oai phong xuất thần của anh. Vẻ đẹp vạn người mê. Mái tóc màu hạt dẻ tuỳ tiện phủ trên trán. Thân hình cường trán. Chiều cao 1m89, lông màu rậm, mặt trơn bóng búng ra sữa:))) đôi tay mịn màng như con gái. Ngũ quan tinh tế phối hợp với gương mặt sắc lạnh. Thật làm cho người mê muội.

Sau một hồi vật vã trong bếp, cuối cùng anh bưng ra hai bát nghi ngút khói, mùi hương thơm phức.

"Ăn đi, đây là món tủ của tôi đấy." Tưởng Từ Hi trưng ra bộ mặt cao ngạo.

"Mì gói!" Diệp Bối Nhi trầm mặc.

"Anh nói anh biết nấu ăn?"

"Đúng!" Tưởng Từ Hi thản nhiên đáp.

"Vậy sao anh nấu mì gói." Diệp Bối Nhi nhíu mày.

"Tôi chỉ biết nấu mỗi món này." Tưởng Từ Hi vênh mặt tự đắc.

Một đàn quạ bay ngang đầu Diệp Bối Nhi. Cô tặc lưỡi lắc đầu. Dù sao thì con người có mấy ai hoàn mỹ. Tưởng Từ Hi cũng phải ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tai nạn xe

"Vẻ mặt của em bây giờ là như thế nào?" Tưởng Từ Hi cau mày khó chịu.

"Không có gì." Diệp Bối Nhi đáp.

"Này, tôi là ân nhân của em đấy." Tưởng Từ Hi nhắc nhở.

"Tôi không phủ nhận." Diệp Bối Nhi tiếp tục ăn mì.

"Vài hôm nữa có buổi dạ hội của Tập đoàn em cùng tôi đi." Tưởng Từ Hi ngỏ lời.

"Tại sao phải đi cùng anh?" Diệp Bối Nhi tiếp tục ăn mì chẳng màng đến lời anh.

"Tôi là ân nhân của em." Tưởng Từ Hi tìm lí do.

"Thì sao?"

"Phục tùng mệnh lệnh của tôi." Anh ra lệnh.

"Bá đạo." Diệp Bối Nhi bức xúc.

"Em chưa hết tháng thử việc đứng không?" Tưởng Từ Hi cười ma mãnh, ẩn ý của câu hỏi của anh nếu như cô không phục tùng mệnh lệnh chắc chắn sẽ bị sa thải:)))

"Anh..." Diệp Bối Nhi tức nghẹn họng.

"Vậy là em đồng ý. Không trả lời là chấp nhận." Tưởng Từ Hi đắc ý cười cười.

Vẻ mặt của cô bây giờ tức nói không nên lời. Gắp từng đũa mì, nhai ngấu nghiến. Hận không thể nuốt anh vào bụng. Đem anh ta băm thành trăm mảnh. Tiện thể "hỏi thăm" mấy đời tổ tông nhà anh. Đáng chết! Gian thương! Đại gian thương! Đúng là bóc lột nhân viên....

Cứ thế, cứ thế ăn hết cả tô mì tràn ngập hương vị "hận thù". Tưởng Từ Hi ngồi đấy xem vẻ mặt của cô, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Toàn soạn S, anh sẽ xan bằng cả toà soạn. Trước đây, mặc dù có tiếp xúc với giới truyền thông nhưng anh không tiếp nhận phỏng vấn thì các toàn soạn cũng không dám đăng tin.

_____

Buổi chiều, cuối cùng bọn chó săn cũng đi. Anh đưa cô về nhà. Ngồi trên chiếc xe Lamborghini Veneno màu trắng của anh. Không khí trong xe có phần im ắng. Anh tập trung lái xe, cô ngước nhìn ngoài cửa sổ. Bỗng từ đằng sau có một chiếc Audi tông vào đuôi xe từ phía sau xe. Vì bất thình lình va chạm mạnh anh lệch tay lái. Xe va mạnh vào lề đường, theo quán tính anh phanh gấp, cô đạp đầu vào xe, đầu chảy máu, cô cảm thấy choáng váng. Tưởng Từ Hi thấy cô bị thương, tức giận quát:" Chết tiệt!"

"Em không sao chứ?" Mắt anh loé lên tim xót xa nhưng nhanh chóng trở lại vẻ ngoài lạnh lùng. Anh mở cửa bước xuống xe tìm người vừa mới tông vào xe anh. Nhưng ngay cả bóng dáng cũng không có. "Đáng chết" nói rồi anh lấy điện thoại gọi.

Tút... Tút... Tút

"Thư kí Miêu, cho xe đến ngã tư gần nhà tôi. Xe tôi gặp tai nạn gọi người đến thu dọn đi."

Anh xoay người mở cửa xe kéo Diệp Bối Nhi ra ngoài, xem xét vết thương trên trán của cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra sau. "Còn đau không? Tôi đưa em đi bệnh viện."

"Không cần làm phiền anh." Diệp Bối Nhi từ chối.

"Đi bệnh viện, em đang chảy máu. Còn ngang bướng." Tưởng Từ Hi tức giận.

Cô bĩu môi, cúi đầu.

"Đi bệnh viện rửa vết thương. Không bàn cãi." Anh vờ như không thấy vẻ mặt bi thảm của cô. Kiên quyết ra lệnh. Tưởng Từ Hi hận không thể băm tên khốn đâm vào xe anh. Thời tiết sang đông, tiết trời se lạnh. Vả lại bây giờ cũng đã xế chiều, nhiệt độ giảm xuống cô đưa tay xoa xoa bả vai. Hành động này bị Tưởng Từ Hi bắt gặp. Anh cởi áo khoác ngoài khoác cho cô. Để lộ thân hình cường tráng ẩn hiện trong lớp áo sơmi mỏng. Cơ ngực vạm vỡ, Diệp Bối Nhi vô tình nhìn thấy có chút xấu hổ tựa đầu không dám ngẩng lên. Tuy rằng, cô có áo khoác phủ lên bờ vai mảnh khảnh. Nhưng vì cô mặt váy ngắn, lại thêm đường cắt cut out ngay hông ít vải như vậy. Một cái áo khoác không đủ ấm cho cô, chịu đựng cái lạnh, vết trên trán lại đau. Cô cảm thấy buồn ngủ. Nghĩ lại cô cũng thật xui xẻo. Ngày đầu đi làm đi trễ, phạt viết kiểm điểm, tình cảm bị chà đạp, bị tổn thương, đi bar uống say, Tưởng Từ Hi đưa về nhà, bị phóng viên chụp lén. Bây giờ lại bị thương. Coi thầm than trời trách đất. Ông trời ơi~~~~ kiếp trước con đã làm sai chuyện gì? Bây giờ con lại phải chịu cảnh như thế này.

Tưởng Từ Hi nhìn thấy thần sắc cô không được ổn ben lên tiếng:"Không sao chứ? Vẫn còn lạnh à?" Nói rồi anh kéo cô vào ngực mình ôm chặt cô. Cô cũng không còn sức để phản kháng. Đứng yên, anh muốn làm gì thì làm. Hai người cứ đứng như thế đến lúc đèn đường đã bật. Lúc này, Tưởng Từ Hi cảm thấy rất thoải mái, đứng ôm cô như thế này, cho anh cảm giác thật bình yên giữa dòng người tấp nập, mọi bộn bề lo toan đều biến mất. Anh muốn khoảnh khắc này mãi mãi dừng lại ở đây. Anh muốn dùng tất cả sinh mạng bảo bọc, che chở cho cô. Anh biết anh đã gây tổn thương rất lớn cho cô. Anh cũng biết cô bây giờ rất khó chấp nhận anh. Nhưng anh tự nhủ với lòng mình sẽ không bao giờ bỏ cuộc đến khi nào cô chấp nhận anh. Giây phút bình yên bị phá vỡ bởi tiếng "két" của một chiếc xe Royce Rolls màu bạc. Người đàn ông độ khoảng 30 tuổi mở cửa bước ra, cung kính cúi đầu:" Cậu chủ xin lỗi tôi đến trễ." Người vừa nói đó là tài xế của nhà anh - tài xế Kim.

"Đến bệnh viện C." Dứt lời anh ôm ngang vai Diệp Bối Nhi đi vào ngồi phía sau xe. Tài xế Kim cũng nhanh chóng khởi động máy chạy đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Quá khứ mất mát

Trên đường đến bệnh viện, Diệp Bối Nhi tựa người vào Tưởng Từ Hi đầu óc xoay mòng mòng. Sức khoẻ cô xưa nay không tệ, thời tiết sang đông, độ ẩm tăng, nhiệt độ không khí giảm hẳn. Vết máu trên trán của cô đã khô, vị trí bị thương ngay gần thái dương. Vết thương không lớn, không hiểu tại sao đầu óc cô cứ xoay mòng mòng.

Tài xế Kim đang lái xe vô thức nhìn vào kính chiếu hậu thấy cậu chủ anh ta, sắc mặt không được tốt, tâm tư khó bộc lộ ra ngoài, anh chàng họ Kim làm tài xế cho nhà Tưởng Từ Hi cũng một thời gian, đối với tâm tư của anh tài xế Kim cũng hiểu rõ vài phần. Nhưng với ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng pha lẫn chút phức tạp, đây lần đầu tiên anh bắt gặp. Trên xe vẫn duy trì trạng thái yên lặng, bầu không khí bao trùm một sự yên lặng đến đáng sợ.

Suốt dọc đường Diệp Bối Nhi và Tưởng Từ Hi không lên tiếng. Cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ những dòng xe tấp nập, màn đêm đã buông xuống, đèn đường đã bật, bóng cây hai vệ đường phản chiếu bóng mình lúc ẩn lúc hiện. Trăng đêm nay rất tròn, cô nhớ khoảng 3 năm trước cô và mẹ dắt tay đi trên vỉa hè tản bộ. Giống như hiện giờ, thời tiết se lạnh, cô khoát tay mẹ mình vừa đi vừa tán gẫu. Mẹ cô cười với cô. Nụ cười vô ưu vô lo, ánh mắt chứa đựng sự yêu thương, ấp ám, chiều chuộng. Từ nhỏ mẹ và cha cô không hoà thuận nên thường hay xảy ra cãi vả, cha cô phản bội mẹ cô, không lâu sau hai người ra toà li hôn, cô đi theo mẹ, còn người cha tệ bạc kia chẳng biết tung tích, vậy càng tốt không có ông ta cô không còn chịu sự đánh đập dã man nữa. Mỗi khi không vui ông ta lại lấy cô ra trút giận. Từ roi, ghế xếp đến dao gọt trái cây bất cứ những gì thuận tay ông ta đều có thể đánh đập, thậm chí có một lần ông ta đang hút thuốc, tàn thuốc chưa cháy hết người đàn ông tệ bạc ấy nhẫn tâm lấy đầu thuốc dí vào tay cô. Năm ấy cô học đại học năm nhất. Cô bị bỏng nặng đến nay đã để lại vết sẹo trên cổ tay. Nhưng những hành hạ đó đã không còn. Ông ta đã biến mất khỏi cuộc sống của hai mẹ con cô. Sau khi li hôn, cô và mẹ hai người tựa lẫn nhau, mẹ cô lại không có họ hàng thân thiết, hai người phụ nữ sống những ngày tháng khó khăn, cực nhọc. Mẹ cô là nhân viên vệ sinh, cô là sinh viên năm nhất vừa học vừa làm, bữa được bữa không lâu ngày dần thành bệnh đau dạ dày. Cô cố gắng chịu đựng, đi làm để lo một phần phí sinh hoạt hàng tháng cho mẹ. Những hành hạ dã man ấy đã để lại cho cô một vết sẹo khá sâu. Cô không còn tin tưởng vào phái nam nữa. Cô chỉ cần có mẹ là đủ. Hai người nắm tay nhau đi trên đường, cười nói vui vẻ, cuộc sống tuy có khó khăn nhưng cô có mẹ người luôn luôn yêu thương che chở cho cô, cho cô sự kiên trì. Vì mẹ cô có thể làm tất cả. Người tính không bằng trời tính..... Cô và mẹ dắt tay nhau đi trên đường. Đột nhiên có một chiếc xe lao như điên chạy về phía cô. Không kịp phản ứng mẹ cô đẩy cô sang một bên, chiếc xe ấy lao vào mẹ cô kéo lê

khoảng 10 mét, đầu va đập xuống đường, máu chảy lênh láng. Người lái chiếc xe biết mình vừa gây tai nạn, hoảng hốt tăng ga phóng nhanh khỏi hiện trường. Bị đẩy sang một bên, Diệp Bối Nhi loạng choạng đứng dậy chạy đến bên người mẹ cô. Ôm chặt lấy thân thể của bà, máu chảy ướt đẫm quần áo. Cô gào thét kêu cứu, không ngừng gọi mẹ nhưng mẹ cô không trả lời. Vẫn im thinh thít, mắt nhắm nghiền. Cô vô lực lay bà dậy, không còn hơi thở. Cô khóc, khóc rất thê lương, cổ họng khản đặc, ông trời dường như nghe được sự kêu gào thảm thiết của cô, trời đổ một cơn mưa lớn, máu tươi bị cuốn trôi. Xung quanh không có một ai, không giúp đỡ cô, không ai quan tâm cô, không ai dùng ánh mắt nồng hậu, dịu dàng nhìn cô nữa. Không ai che chở, chăm sóc cô nữa. Nụ cười vô ưu vô lo vĩnh viễn không còn nhìn thấy nữa. Cô gần tuyệt vọng, sau khi mẹ cô được vào bệnh viện bà ấy đã tắt thở, bác sĩ kết luận mẹ cô tử vong, mất máu quá nhiều, đầu va đập vào đường vỡ sọ, xuất huyết nội mà chết. Chính thức nhận được tin mẹ cô chết. Diệp Bối Nhi đứng lặng người. Ánh mắt vô hồn. Nhớ đến đây nước mắt Diệp Bối Nhi vô thức trào ra khiến Tưởng Từ Hi kinh ngạc.

"Em bị sao vậy?" Tưởng Từ Hi lo lắng.

"Tôi không sao." Diệp Bối Nhi cố rặn từng chữ, cố gắng che giấu cảm xúc hỗn loạn của cô. Những hình về mẹ cô cứ ùa về. Tưởng Từ Hi cảm thấy có gì đó quái lạ, tại sao tự nhiên Diệp Bối Nhi lại khóc. Định cất lời chuông điện thoại Diệp Bối Nhi vang lên. Cô nhanh chóng bắt máy.

"Tiểu Uyển xin lỗi, tớ có việc gấp." Giọng Diệp Bối Nhi run run cố nén xúc động.

Trương Lam Uyển cảm thấy giọng cô bất thường, lập tức hỏi:" Có phải cậu nhớ về quá khứ không?"

Một câu đánh trúng trọng tâm, Diệp Bối Nhi không trả lời. Trương Lam Uyển nói tiếp:" Cậu hãy quên đi, chuyện cũng xảy ra lâu rồi, đừng để trong lòng nữa. Lúc đó chỉ là tai nạn thôi. Cậu cũng không muốn, thứ gì buông xuống được thì buông xuống đi. Đừng cứng đầu nữa Bối Bối." Trương Lam Uyển khuyên can.

Trương Lam Uyển là bạn đại học của cô, việc mẹ cô xảy ra chuyện tất nhiên Trương Lam Uyển cũng biết. Trong những năm đại học Trương Lam Uyển là người bạn duy nhất và cũng thân thiết với Diệp Bối Nhi. Nghe được tin mẹ cô xảy ra chuyện, Trương Lam Uyển lập tức chạy đến bệnh viện. Nhìn thấy bộ dạng người không ra người, ma không ra ma của Diệp Bối Nhi, Trương Lam Uyển không thể tưởng tượng một cô gái luôn tươi cười, thuần khiết trong sáng trở thành như vậy. Cái chết của mẹ Diệp Bối Nhi đã trở thành cú shock nặng, trở thành một nỗi ám ảnh trong tâm hồn cô. Khi cô mất mẹ, mọi thứ như sụp đổ, cô không nói chuyện với bất kì ai ngay cả Trương Lam Uyển. Điều này khiến Trương Lam Uyển không khỏi lo lắng. Nhưng một thời gian sau, tâm trạng Diệp Bối Nhi trở hồi phục, nụ cười có vẻ gượng gạo. Không còn sự thuần khiết như lúc trước nữa.

Trở lại với cuộc điện thoại của Diệp Bối Nhi và Trương Lam Uyển.

"Tiểu Uyển, tớ không quên được. Sự việc năm ấy đã trở thành một hồi ức mất mát của tớ. Quên được thì sao? Không quên được thì sao chứ? Nó cũng đã xảy ra với tớ. Tiểu Uyển hãy hiểu cho tớ." Diệp Bối Nhi nói một mạch qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vì tôi thích em

"Nhưng...." Trương Lam Uyển ấp úng, cố gắng lựa lời tránh chạm vào vết thương của cô.

"Tiểu Uyển bây giờ tớ trên đường đến bệnh viện C. Tớ về muộn chút."

"Không phải cậu vẫn sợ đến bệnh viện sao? Ám ảnh năm xưa cậu... Cậu quên... quên được." Ngữ điệu Trương Lam Uyển ngập ngừng.

"Có những chuyện đến lúc phải đối mặt thì phải đối mặt. Tớ vẫn còn sợ nhưng.... Tớ bị thương nên phải đến bệnh viện. Cậu đừng lo lắng tớ bị xay xát nhẹ thôi." Diệp Bối Nhi mang âm điệu an ủi Trương Lam Uyển vừa tự an ủi bản thân.

"Thôi được rồi, không nói nữa. Mà cậu đi cùng ai? Tại sao cậu bị thương?" Trương Lam Uyển ngờ vực truy hỏi.

"Tớ bị tai nạn xe. Tớ đi cùng...cùng Tưởng Từ Hi." Nhưng ba chữ "Tưởng Từ Hi" cô nói nhỏ nhất có thể tránh để anh nghe thấy. Nhưng anh đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và Trương Lam Uyển và cũng hiểu được vài phần tại sao đột nhiên cô khóc. Có điều, tại sao cô lại sợ đến bệnh viện? Nỗi ám ảnh của cô là gì? Anh phải điều tra tất cả. Bây giờ anh đã nhận tình cảm của mình dành cho Diệp Bối Nhi, tất cả những thứ liên quan đến cô anh đều muốn biết. Anh sẽ bảo vệ cô, không bao giờ tổn thương cô nữa. Hiện tại cô không thể chấp nhận anh, anh sẽ đợi, thứ gì anh cũng nhiều, nhưng nhiều là thời gian. Anh tin rằng, có một ngày cô sẽ hiểu được tấm lòng của mình. Chỉ cần cô cho anh cơ hội. Cơ hội một lần nữa, anh sẽ không để cô vụt mất khỏi tầm tay. Tưởng Từ Hi tự hứa với bản thân.

"Tai nạn xe? Tưởng Từ Hi? Cậu nói cái gì vậy." Trương Lam Uyển hét lớn, một phần bất ngờ, một phần lo lắng cho cô, Trương Lam Uyển tiếp tục nói:" Không phải cậu không gặp lại anh ta nữa sao?"

"Chuyện dài lắm, về tớ sẽ nói cậu nghe." Diệp Bối Nhi nhanh chóng dùng lí do lảng tránh, dứt lời cô lập tức ấn nút kết thúc cuộc gọi.

Đầu dây bên này nghe được ba tiếng lạnh tanh "Tút... Tút... Tút." Trương Lam Uyển hừ lạnh, làu bàu:" Cậu được lắm Diệp Bối Nhi. Về đây cậu biết tay

tớ."

Bên này, không khí trong xe lại quay về trầm mặc. Chiếc xe đang dừng đèn đỏ. Diệp Bối Nhi vô thức nhìn về phía cửa sổ bên trái của cô. Cô thấy chiếc xe bốn chỗ bình thường nhưng bên trong một nhà vui vẻ hạnh phúc, cười đùa với nhau. Cô bé gái xinh xắn mặc chiếc công chúa màu hồng đang ngồi trên đùi mẹ bé, được mẹ vỗ về, ba cô bé đang dừng đèn đỏ đưa tay xoa xoa đầu bé gái nhìn bằng ánh mắt dịu dàng tràn ngập yêu thương của một người cha. Cô lại cảm thấy mình thực sự khát khao một gia đình hạnh phúc như vậy, từ nhỏ cô ít khi được ba mình vỗ về ngay cả mộy câu yêu thương nói với cô cùng chưa từng nghe. Hiện giờ, trong thâm tâm cọ loé lên một sự ganh tị, chạnh lòng. Cô rất ngưởng mộ cô bé ấy, có thể hưởng thụ tình cảm yêu thương của ba và mẹ. Ánh mắt cô chùn xuống. Tưởng Từ Hi ngồi ngay bên cạnh luôn để ý từng cử chỉ và nét mặt của cô. Đương nhiên anh sẽ phát hiện ánh mắt cô loé lên tia đượm buồn. Nhanh chóng lấy tay che đi tầm mắt Diệp Bối Nhi, cất giọng đều đều.

"Đừng nhìn. Em không cần ngưỡng mộ." Anh lại xoay qua lại nói với tài xế Kim:" Quay về nhà."

"Vâng." Tài xế Kim nghi hoặc nhưng vẫn đánh xe quay về nhà.

Diệp Bối Nhi bất ngờ với hành động của Tưởng Từ Hi nhưng vẫn im lặng mặc anh che tầm nhìn của mình và cất giọng có chút nghẹn ngào của mình:" Cảm ơn." Tuy hai chữ "cảm ơn" rất đơn giản nhưng hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, cảm ơn anh cho cô cảm giác an toàn khi gặp tai nạn, cảm ơn đã giúp đỡ cô, cảm ơn anh quan tâm cô và cảm ơn anh đã chà đạp tình của cô, giúp cô quay đầu kịp thời tránh cô lún sâu vào biển tình đầy đau thương kia. Giúp cô hiểu thế nào tình yêu? Tình yêu không đến từ hai phía chắc chắn người đau khổ chỉ có mình cô. Chi bằng dứt khoát từ bây giờ hai người sẽ không e ngại nữa. Những hành động bất thường của Tưởng Từ Hi đối với cô từ sau vụ việc say xỉn trong Even Club, cô cảm nhận được Tưởng Từ Hi anh ta đang cố gắngs bù đắp sau bao tổn thương đã gây ta cho cô. Nhưng cô không ngờ rằng anh - Tưởng Từ Hi đã yêu cô từ thuở nào. Anh ta cực kì khó chịu khi có người đàn ông chạm vào cô. Không ai được chạm vào cô ngoại trừ anh. Anh đang suy nghĩ miên man chợt tài xế Kim cất giọng:" Cậu chủ, đã về đến nhà."

"Không còn gì nữa, anh có thể về." Tưởng Từ Hi ngữ khí lãnh đạm cất giọng đều đều.

Tài xế Kim cung kính cúi đầu ra về.

Không khí trong xe vẫn trầm mặc, Diệp Bối Nhi vẫn im lặng. Tưởng Từ Hi lên tiếng phá tan sự yên lặng:" Tôi đưa em về. Đừng khóc nữa, 3 ngày nữa có tiệc dạ hội của Tập đoàn em hãy đi cùng tôi."

"Tại sao không đi bệnh viện C?" Diệp Bối Nhi hỏi một câu không lên quan đến vấn đề.

"Tôi nghĩ không cần nữa." Tưởng Từ Hi mỉm cười ánh mắt dịu dàng, dùng tay xoa xoa đầu cô.

"Ừm." Cô đáp.

Anh nhanh chóng mở cửa xe bước ra ngoài, kéo Diệp Bối Nhi xuống xe đi sang một chiếc Lamborghini Veneno của anh thường lái. Tưởng Từ Hi lịch mở cửa xe đưa cô vào ngồi ghế phụ, anh vòng qua đầu xe ngồi vào tay lái. Tưởng Từ Hi nhoài người qua thắt dây an toàn cho cô. Động tác nhẹ nhàng một tiếng "Tách" khoá an toàn đã gài. Tay anh khởi động, nhấn ga và lái xe đi ra khỏi cánh cổng cao ngất ngưỡng.

Trên đường về, anh vẫn tập trung lái xe, Diệp Bối Nhi vẫn cuối gằm mặt. Đột nhiên, cô lên tiếng hỏi:" Chủ Tịch, tại sao lại quan tâm tôi?"

"Vì tôi thích em." Anh thốt ra bốn chữ này rất thản nhiên như nói "hôm nay trời rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhận lời hay từ chối?

"Vì tôi thích em"

Bốn chữ này từ miệng Tưởng Từ Hi nói ra ư? *Bình tĩnh, bình tĩnh, Diệp Bối Nhi mày phải bĩnh tình!* Diệp Bối Nhi tự trấn an bản thân mình. Cô bàng hoàng trước câu nói ấy. Có lẽ, trước đây là điều mong mỏi và chờ đợi nhất nhưng bây giờ thì sao??? Cô nên vui mừng hay không???? Nếu cách đây vài ngày Tưởng Từ Hi nói câu này cô không ngần ngại mà bật khóc chạy đến ôm chầm lấy anh ta. Hiện tại, ngay khoảnh khắc này cô ngồi trên xe như hoá đá. Cảm xúc lẫn lộn, tim đập mạnh, khuôn mặt cứng đơ... Cô chẳng thể khống chế chính mình. Định nói gì đó nhưng không thốt nên lời. Chấp nhận hay từ chối??? Đi theo lí trí hay con tim chính mình?

Khoan đã! Diệp Bối Nhi mày nghĩ gì vậy? Anh ta chỉ nói thích mày, chứ không phải nói mày làm bạn gái hắn. Cái gì mà đi theo lí trí hay con tim? Buồn cười. Cô ngồi bất động trên ghế. Những suy nghĩ điên rồ ấy lập tức bị cô tung cước đá phăng đi.

Tưởng Từ Hi vẫn điềm nhiên lái xe, bất giác mỉm cười, nụ cười toả nắng lộ ra hàm răng đều đặn trắng muốt, ngữ khí đều đều thốt ra từng chữ:" Em đang nghĩ gì vậy?"

Im lặng, im lặng và im lặng.

Anh nói tiếp:" Lúc nãy là tôi nói nghiêm túc. Em tin cũng được không tin cũng được, tôi nhất định làm em chấp nhận tôi. Nhất định em phải là bạn gái của tôi." Giọng điệu nhẹ nhàng, trìu mến có xen lẫn một phần uy hiếp.

Vẫn trầm mặc vẫn im lặng.

Gương mặt Tưởng Từ Hi tối sầm lại, trong 22 năm qua lần đầu tiên tỏ tình lại bị ăn bơ, anh cáu gắt hằng giọng:" Này! Diệp Bối Nhi em có nghe tôi nói gì không?"

"Này!" Lần này thật sự Tưởng Từ Hi đã nổi giận. Lập tức đạp thắng phanh xe. Quá bất ngờ nên cô bổ nhào về phía trước, đầu cô chúi xuống suýt chút nữa đập vào thành xe. Cũng may, Tưởng Từ Hi đưa tay đỡ trán cô. Một bàn tay ấm áp. Cô bừng tỉnh quát lớn.

"Anh điên hả? Có biết lái xe không?"

"Tôi hỏi em sao em không trả lời?" Anh nổi đoá lên nhìn thẳng Diệp Bối Nhi.

"Anh hỏi tôi gì cơ?" Vẻ mặt ngây thơ, quay sang nhìn anh. Nãy giờ cô đang đắm mình trong suy nghĩ chẳng biết anh ta đang nói gì. *Vậy mà tôi cứ tưởng lúc nãy tôi nghe nhầm. Có một gã điên đang lãi nhãi đấy chứ?*

Tưởng Từ Hi tạm thời nén cơn giận xuống, khuôn mặt vẫn tối sầm, hạ giọng đáp:" Tôi muốn em làm bạn gái tôi."

"Đùng" một tiếng như sét đánh ngang tai. *Anh ta vừa nói gì? Đây có phải là đang tỏ tình không? Bây giờ phải làm sao? Chấp nhận hay từ chối? Hay là mình mở cửa nhảy xuống xe trong khi xe đang chạy như bay? Không, không, mình xinh đẹp như vậy nhảy xuống không chết cũng bị thương.* Cô một mình độc thoại. Trái lại, vẻ mặt Tưởng Từ Hi bây giờ đen như đít nồi:)))

"Chủ Tịch, tới ngã tư rẽ tay trái khoảng 500m là tới nhà tôi." Diệp Bối Nhi đưa ra đáp án chẳng ăn nhập gì với câu nói của anh.

Lời vừa nói ra như thau nước đổ đi. Cô thực sự muốn cắn lưỡi tự vẫn cho rồi. Nói gì không nói lại nói câu này. Hazzi. *Diệp Bối Nhi ơi Diệp Bối Nhi mày điên thật rồi!!!*

Tưởng Từ Hi im bặt. Anh rất bất ngờ trước câu nói của cô, không nói gì thêm. Đánh tay lái tới ngã tư rẽ trái theo lời của cô. Xe dừng trước cửa nhà, thực ra là nhà thuê của người khác, hai ngươi cô và Trương Lam Uyển góp tiền lại mướn.

"Tới nhà rồi." Tưởng Từ Hi lên tiếng.

"Cảm... Cảm ơn Chủ Tịch. Tạm biệt. Hẹn gặp lại." Diệp Bối Nhi giọng run run nhanh chóng tháo dây an toàn mở cửa xuống xe, chạy vào nhà.

Cô chạy vào nhà, đóng sầm cửa, lưng dựa vào cánh cửa. Gương mặt đổ đầy mồ hôi. Nếu chậm chân chút nữa bị Tưởng Từ Hi tóm được anh ta sẽ vươn tay bóp chết cô. Nghe tiếng cánh cửa đóng Trương Lam Uyển cất giọng:" Diệp Bối Nhi cậu mau giải thích cho tớ biết tất cả những chuyện đã xảy ra."

"Cậu có nghe tớ nói không đấy Diệp Bối Nhi!!!" Cô hằng giọng.

"Hả? Gì đấy?"

"Tớ hỏi là cậu xảy ra chuyện gì mà đứng ngây người thế?"

"Này, Tiểu Uyển tớ có chuyện muốn nói với cậu." Diệp Bối Nhi định thần kéo tay Trương Lam Uyển ngồi vào ghế sofa.

"Nói đi."

Vài giây trôi qua.....

Diệp Bối Nhi từ từ kể lại những đã xảy ra đối với mình. Từ chuyện công ty, bị phạt viết kiểm điểm, đi bar, tình cảm bị tổn thương, qua đêm ở nhà Tưởng Từ Hi, bị phóng viên chụp lén... Rồi đến Tưởng Từ Hi nói thích cô, vân vân và vân vân..... Trương Lam Uyển há hốc mồm nhìn cô:" Cậu nói thật hay đùa đấy?"

"Thật mà. Lúc đó tớ còn nghĩ mình nghe lầm nữa. Nhưng mà anh nói muốn tớ làm bạn gái hắn."

"Theo như cậu nói lúc ở công ty thái độ anh ta đối với cậu không hoà nhã. Sau việc cậu uống say, có tên nhân cơ hội có ý đồ xấu với cậu, hắn ta mới nói thích cậu. Vậy thì tớ kết luận..." Trương Lam Uyển vuốt vuốt cằm cố ý kéo dài câu cuối.

"Kết luận thế nào?" Diệp Bối Nhi lay lay người cô.

"Kết luận anh ta đang ghen." Trương Lam Uyển cười nham hiểm.

"Ghen?" Diệp Bối Nhi trợn to mắt nhìn Trương Lam Uyển.

"Theo kinh nghiệm đọc ngôn tình cho tớ biết. Anh ta hành xử như vậy thì chỉ kết luận rằng anh ta đang ghen. Nhưng mà cậu có đồng ý làm bạn gái anh ta không?" Trương Lam Uyển dựa lưng vào sofa, tỏ vẻ như một chuyên gia tình yêu.

Kinh nghiệm gì chứ? Theo tớ thấy cậu đọc tiểu thuyết đến tẩu hoả nhập ma rồi.

Diệp Bối Nhi thở dài:" Kinh nghiệm đọc ngôn tình cái đầu cậu ý. Tớ vẫn chưa trả lời."

Cô cũng không biết phải trả lời như thế nào. Anh ta - Tưởng Từ Hi giống như có hai bộ mặt vậy. Một mặt hờ hững, lạnh lùng với cô. Một mặt ấm áp, ân cần chăm sóc. Cô chẳng biết anh ta thật lòng hay giả dối.

"Đồng ý đi. Chẳng phải lúc trước cậu có tình cảm với anh ta sao?" Trương Lam Uyển thúc giục.

"Đúng là vậy nhưng mà anh ta chà đạp tình cảm của tớ. Lúc tớ muốn từ bỏ anh ta thì anh ta lại bước vào cuộc đời của tớ. Tớ phải làm sao đây Tiểu Uyển?" Hiện tại tâm trạng của Diệp Bối Nhi rối bời, cảm xúc lẫn lộn.

"Cũng đúng. Anh ta vừa giàu lại vừa đẹp trai. Là của hiếm từ trên trời rớt xuống dại gì không nhận." Trương Lam Uyển lên tiếng.

"Tớ có cảm giác anh ta đang bỡn cợt tình cảm tớ. Tớ vẫn từ chối thì hơn."

"Cậu đúng là ngốc mà. Thôi không nói nữa, mau đi tắm đi rồi ăn cơm."

"Ừm" Diệp Bối Nhi đáp lại nhanh chóng lấy đồ đi tắm. Cô vẫn suy nghĩ về câu nói của hắn tuy vỏn vẹn bốn chữ "Vì tôi thích em" đã quấy nhiễu cô cả đêm. Cô lại không biết từ chối như thế nào. Cô lại là nhân viên của anh ta, liệu rằng, cô từ chối anh ta có làm khó dễ cô không??? Cô lắc đầu đánh tan sự suy nghĩ ấy. Mặc kệ...

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau...

Tại công ty, ba người Kitty, Alex, Melvin đang bàn tán sự việc của Diệp Bối Nhi. Chủ Tịch của bọn họ hôn hôn Diệp Bối Nhi. Bọn họ không tin được. Chắc chắn giữa Chủ Tịch và Bối Bối có quan hệ mập mờ.

Đúng lúc này, Liễu Phi Nhã đứng đằng sau nghe được toàn bộ sự việc. Sắc mặt tối đen, trong lòng hiện lên một cổ khó chịu, ánh mắt tràn đầy ý hận.

Ting....

Tiếng thang máy mở ra, Tưởng Từ Hi bước ra với khí thế băng lãnh, sắc mặt không được tốt lắm. Thư kí Miêu đi theo sau, tay cầm rất nhiều tài liệu, không nhanh không chậm đi theo Tưởng Từ Hi.

Tưởng Từ Hi ngạo nghễ từng bước từng bước tiến đến phòng làm việc. Hấp dẫn biết bao ánh mắt của các nhân viên nữ, nhất là Liễu Phi Nhã. Lúc này, Diệp Bối Nhi cũng từ thang mây bước ra. Rất nhanh Tưởng Từ Hi đã chú ý đến cô. Cô vờ như không thấy, lướt qua người anh đi nhanh đến vị trí làm việc của mình.

Alex, Kitty, Melvin ánh mắt bắt gặp cô. Nhanh chóng đến bên Diệp Bối Nhi hỏi han.

"Này, Bối Bối cô với Chủ Tịch thực sự có quan hệ như thế nào??" Lần này là Melvin lên tiếng trước. Một câu đánh trúng trọng tâm. Diệp Bối Nhi lập tức sững sờ, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, hít thở sâu đáp lại Melvin, "Không có quan hệ, chỉ là cấp trên cùng nhân viên."

Câu trả lời làm cho ba người bọn họ cứng đơ.

Như vậy mà quan hệ cấp trên và nhân viên???

Chủ Tịch chủ động hôn cô, ra tay đánh người, như là không có quan hệ??

Cô định cho là chúng tôi là con nít 3 tuổi sao??

Lần này đến lượt Kitty nói:" Không có quan hệ?? Tại sao Chủ Tịch hôn cô??" Lại một câu trúng tim đen.

"Đúng đấy!!" Ngay cả Alex và Melvin đồng thanh lên tiếng.

Cô còn có thể nói được gì nữa đây??? Không phải bọn họ đã biết hết rồi sao?

"Diệp Bối Nhi cô vào đây cho tôi." Liễu Phi Nhã chợt lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

"Vâng, thưa trưởng phòng."

Mà bên kia

Bên trong phòng làm việc của Chủ Tịch chỉ nghe thấy tiếng "sột soạt" của giấy. Tưởng Từ Hi đang tập trung giải quyết đóng văn kiện chất cao như núi. Tỉ mỉ xem từng văn kiện, rà soát lần cuối và ký tên ở cuối trang. Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh thật mê người.

Mặc khác ở phòng làm việc của Liễu Phi Nhã.

"Diệp Bối Nhi, cô hãy đưa những văn kiện này cho từng bộ phận và sắp xếp lại cho tôi. Làm không xong ở lại tăng ca."

"Nhưng đây không phải là việc của tôi." Diệp Bối Nhi phản bác.

"Những người ở đây đều có việc của họ. Cô không làm thì ai làm. Cô vào đây làm việc không phải chơi. Không nói nhiều. Lập tức làm ngay cho tôi!!!"

Diệp Bối Nhi ơi Diệp Bối Nhi mày đã làm gì đắc tội với ma nữ Liễu Phi Nhã này???

Nhịn. Cô phải nhịn cho qua tháng thử việc này.

"Vâng tôi biết rồi. Không còn gì nữa tôi xin phép ra ngoài." Diệp Bối Nhi nén cơn giận xuống, nhận lấy đống tài liệu đó thở dài.

Từ phòng Liễu Phi Nhã bước ra, tay cô ôm một thùng carton chất đầy văn kiện. Đầu tiên phải sắp xếp và giao cho từng bộ phận. Nhìn đống tài liệu, cô lắc đầu thở dài. Đêm nay xác định phải tăng ca.

Melvin thấy cô mang nặng, lập tức phụ một tay. Ôm thùng văn kiện đến vị trí của cô, lắc đầu nói:" Xem ra Liễu Phi Nhã nhất định làm khó cô. Không biết cô đã đắc tội gì với cô ta!!"

"Tôi cũng không biết. Chắc do cô ta ghen tị với tôi có nhiều bạn tốt như các anh." Cô nhún vai, trưng ra vẻ mặt bình thản như đã biết trước sự việc.

Một câu nói của cô làm cho bọn họ cười phá lên. Nhất thời bọn họ quên béng đi chuyện giữa cô và Tưởng Từ Hi.

"Không nói nữa, tôi đi làm việc trước đây!"

"Được!" Melvin đáp.

"Buổi trưa có cùng chúng tôi ăn cơm không?" Kitty hỏi.

"Chưa xác định." Bối Bối nhàn nhạt trả lời.

"Nếu được chúng tôi đợi cô."

Diệp Bối Nhi đưa tay đồng ý. Và thế là văn phòng trở lại với âm thanh thường gặp. Tiếng gõ bàn phím, tiếng bước chân ra vào của mọi người, tiếng điện thoại reo....

Vậy là một ngày đi làm đầu tuần đã bắt đầu.

Diệp Bối Nhi tập trung sắp xếp văn kiện cho từng bộ phận. Sau hai tiếng nỗ lực, cuối cùng đã sắp xếp xong. Phần còn lại chỉ cần cô đưa cho các bộ phận khác là hoàn thành.

Cô ngồi trên ghế lười biếng duỗi người. Đưa tay xoa xoa bả vai. Ngồi hàng giờ trước máy tính, mắt cô có chút hoa. Cảm thấy khát nước, Bối Bối đi đến phòng trà dành cho nhân viên pha một li trà chanh lạnh. Cô không quay về làm việc ngay mà đi ra ban công phía trước hóng gió. Trời đã gần sang đông, từng cơn gió tung tăng chạy vút qua mặt cô, thổi bay một vài sợi tóc rớt xuống gò má phúng phính của cô. Cơn gió hơi se lạnh, mang lại cho người khác cảm giác thoải mái. Tâm tình trở nên tốt hơn. Cô nhắm mắt lại hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này. Chợt phía sau có tiếng chân của ai đó.

"Diệp Bối Nhi em là ở đây trốn việc sao?" Lời nói mang theo ý đùa.

Cô không xoay người lại cũng biết là ai. Chính là Tưởng Từ Hi.

"Tôi không trốn việc, tôi đến đây lấy nước uống. Không có gì nữa, tôi xin đi trước." Giọng nói không nóng không lạnh của cô, gây cho Tưởng Từ Hi cảm giác không thoải mái. Anh nhíu nhíu mày, đưa tay nắm lấy tay cô, hướng lưng cô áp sát vào tường.

"Em là đang tránh mặt tôi sao?" Trên khoé miệng của anh nở lên một nụ cười tà mị, ánh mắt thâm sâu khó lường, khó có thể đoán ra anh đang suy nghĩ cái gì.

"Tôi không có tránh anh. Tôi là đi về chỗ tiếp tục cong việc đang dang dở." Bị anh ép sát vào tường sau một hồi trấn tĩnh. Cô khó khăn mới mở miệng trả lời.

"Thật sao?"

"Thật, không có gì nữa tôi đi trước." Diệp Bối Nhi định tránh khỏi vòng tay của anh. Đột nhiên Tưởng Từ Hi đưa môi anh ấn lên môi cô. Nụ hôn cuồng nhiệt, bá đạo. Anh dụng lưỡi cạy miệng cô nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng, dùng sức mút lấy mút để đầu lưỡi cô. Diệp Bối Nhi muốn đẩy anh ra nhưng không có tác dụng. Sức lực của cô và anh quá chênh lệch. Cô cũng không phản kháng nữa, trực tiếp đứng đó cho anh hôn. Vài phút trôi qua, anh cũng không có ý định rời khỏi môi cô. Lúc này Tưởng Từ Hi cảm thấy Bối Bối hô hấp khó khăn mới quyến luyến rời khỏi môi cô. Lúc này, mặt cô đỏ bừng, ngực phập phồng, tim đập nhanh, tay cũng vẫn cầm chặt li nước.

Trái lại Tưởng Từ Hi nở nụ cười. Nụ cười này đẹp đến chói mắt. Mặt không đỏ, tim đập bình thường, hai tay đút vào túi quần, chậm rãi mở miệng:" Diệp Bối Nhi xem em còn dám trốn tránh tôi nữa không? Nên nhớ tôi là ân nhân của em."

"Anh thật biến thái." Diệp Bối Nhi tức giận quát.

Biến thái!

Biến thái!

Biến thái!

Từ lúc anh sinh ra đến giờ, chưa ai dám nói anh biến thái. Diệp Bối Nhi thực sự là ăn gan hùm, mật gấu mới dám nói trước mặt anh.

"Biến thái? Vậy tôi sẽ cho em thấy tôi biến thái đến cỡ nào." Bộ mặt yêu nghiệt, nụ cười tà mị, từ từ đưa mặt mình áp sát mặt cô. Tay anh không an phận vòng qua định ôm lấy cô.

Lúc này.....

Thư kí Miêu xuất hiện, chứng kiến toàn bộ sự việc, hơi lúng túng ngay sau đó lấy lại tinh thần, ho khan hai tiếng phá tan cục diện lúng túng:" Chủ Tịch đã đến giờ họp."

Diệp Bối Nhi nghe được tiếng động, mặt đỏ bừng, nhanh chóng cất bước đi ra ngoài. Tưởng Từ Hi nhếch mép cười như không cười.

Diệp Bối Nhi là em hôm nay may mắn. Sẽ không có lần sau.

Và Tưởng Từ Hi ghi trong lòng món nợ này với thư kí Miêu, đã phá hỏng chuyển tốt của anh.

Anh xoay lưng lại, trở lại dáng vẻ cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thư kí Miêu, cất tiếng:" Tôi biết." Sau đó tiêu sái bước đến phòng hội nghị, theo sau là thư kí Miêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trò chơi vừa mới bắt đầu

Bước ra khỏi phòng trà, cô và anh mỗi người đi hai hướng, một đông một tây. Anh chậm rãi bước vào phòng hội nghị, các vị lãnh đạo cấp cao đã có mặt đầy đủ. Tưởng Từ Hi ngồi vào vị trí chủ trì cuộc họp, ngồi bên trái anh là thư kí Miêu, bên phải anh là Kitty. Phòng hội nghị vẫn im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khó khăn của mọi người. Anh một tay đút túi quần, ung dung dựa lưng vào ghế, tay còn lại gõ gõ lên mặt bàn. Ánh mắt xa xăm, ẩn nhẫn một tia lạnh lùng quét qua toàn bộ các vị lãnh đạo trong phòng.

"Chuyện về phía Diệp Thị như thế nào?" Âm thanh vẫn trầm ổn nhưng đủ để khiến người khác rởn tóc gáy. Mỗi lần anh biểu hiện bình tĩnh như vậy chắc chắn sẽ có một trận lửa giận bộc phát.

"Diệp Thị" được anh nhắc đến là công ty đối đầu với Tập đoàn Tưởng Thị của anh. Trên thương trường có thể nói Diệp Thị với Tưởng Thị "kẻ tám lạng, người nửa cân". Mỗi một lần anh đầu tư vào hạng mục nào thì Diệp Thị sẽ nhúng tay. Nhưng Tưởng Thị vẫn chiếm giữ thế thượng phong, mặc cho có người nhúng tay vào hạng mục này, anh vẫn có thể giải quyết ổn thoả. Nhưng bây giờ tình thế lại khác, Diệp Thị liên kết với các tập khác chống lại anh, cái này thực sự là gay go.....

"Thưa... Thưa... Chủ Tịch, bên phía Diệp Thị đang tiến hành khảo sát hạng mục, các tập đoàn khác vẫn bắt tay liên kết với Diệp Thị chống lại chúng ta."

Người đàn ông vừa mới lên tiếng là giám đốc chịu trách nhiệm hạng mục lần này, người này đã ngoài ngũ tuần, tóc đã lấm tấm bạc, người cao gầy, giọng nói có chút run run, e dè ánh mắt Tưởng Từ Hi nhìn ông ta.

Anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy. Hôm nay anh mặt một bộ âu phục thương hiệu HugoBoss màu đen, áo sơ mi trắng bên trong, tay đeo đồng hồ nhãn hiệu Rolex. Phong thái uy nghiêm, mỗi một động tác thật dụ hoặc, có thể nói đây là tiêu chuẩn Tổng tài soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình mà các sắc nữ hằng mơ ước.

"Cứ tạm thời án binh bất động."

"Nhưng thưa Chủ Tịch bên Diệp Thị đang tiến hành hạng mục này, nếu không nhanh hành động, tập đoàn chúng ta sẽ bị tổn thất nặng nề." Lại là giọng nói của người đàn ông trung niên lúc nãy.

"Bãi họp." Nói rồi anh đứng dậy đi ra ngoài hoàn toàn không nghe lọt tai một chữ nào từ vị giám đốc kia.

Nếu như anh không có đối sách chu toàn thì sẽ không bao giờ hạ lệnh án binh bất động, thực ra thì anh cố ý thăm dò đối phương sẽ có những hành động gì tiếp theo, kịp thời nghĩ kế sách đối phó. Nếu thực, hạng mục này mà không đoạt được thì không phải Tưởng Từ Hi.

Một nơi nào đó trong trụ sở Lãnh Huyết.....

"Bang chủ." Tên thuộc hạ cung kính gọi.

"Chuyện gì?" Lãnh Huyết tên cũng như người. Cực kì khát máu, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn, ngay cả hơi thở cũng vương vấn mùi máu tanh tưởi.

"Lô hàng chuẩn bị chuyển sang Châu Phi đã bị cướp."

"Ai làm?" Giọng điệu vẫn bình tĩnh, Lãnh Huyết đã nắm rõ được kết quả sẽ xảy ra, nhếch mép cười.

"Do bên Khắc Long."

"Thì ra là bên Khắc Long, còn tưởng là ai, Dục Thiên anh quá khinh thường tôi rồi. Trò chơi vừa mới bắt đầu." Lãnh Huyết nheo mắt lại, người anh tản ra một cõi sát khí nặng nề.

"Bang chủ, có cần theo dõi Diệp tiểu thư nữa không ạ?" Tên thuộc hạ vẫn giữ giọng cung kính hỏi.

"Tạm thời không cần."

Lại quay sang bên này.

Các nhân viên đang bàn tán xôn xao về buổi dạ tiệc thường niên sắp tới của Tập đoàn.

"Này này, vài ngày nữa Tập đoàn chúng ta sẽ tổ chức dạ tiệc thường niên. Các cô có chuẩn bị gì chưa?" Nhân viên A bộ phận Marketing hỏi.

"Cô hỏi thừa, đương nhiên rồi. Không chừng ngày đó chúng ta còn kiếm được một anh chàng đẹp trai nào đó thì sao?" Nhân viên B cười cười, thể hiện bộ mặt sắc nữ ra.

Nhân viên C bát quái chen vào:" Các cô tưởng kiếm một người soái ca dễ lắm sao? Tập đoàn chúng ta không phải đã có Chủ Tịch rồi sao? Đến lúc đó các cô nhớ ăn mặc và trang điểm thật đẹp, nói không chừng Chủ Tịch sẽ liếc mắt nhìn đến các cô."

Có thể nói trong những ngày này, đề tài được bàn luận nhiều nhất là buổi dạ tiệc sắp tới. Các nhân viên nữ thì nghĩ cách cho mình ăn vận thật bắt mắt nếu may mắn được Chủ Tịch để mắt đến. Còn các nhân viên nam, nhân cơ hội này tìm kiếm các cô gái còn độc thân...

Sắp đến giờ tan tầm...

Diệp Bối Nhi duỗi duỗi người quay người sang nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là hết giờ làm việc. Công việc hôm nay cô đã hoàn thành. Đang lúc rãnh rỗi cô muốn kiếm người tán dốc mấy câu nhưng lại chẳng thấy ai đâu. Ngày thường luôn nghe cái miệng chí choé của Kitty và Alex. Lúc nãy không thấy người đâu cảm thấy có chút trống vắng. Melvin đã ra ngoài gặp khách hàng. Kitty thì theo thư kí Miêu bàn về kí kết hợp với "A&Jell", Alex cũng ra ngoài đưa tài liệu. Bọn họ làm xong việc cũng về nhà chắc không ghé lại công ty. Ngẫm nghĩ một hồi, Diệp Bối Nhi gục mặt xuống bàn chợp mắt một lát, mấy hôm nay cô tăng ca, ngủ không đủ giấc, lúc làm việc lại không thể ngủ gật. Công việc hôm nay Diệp Bối Nhi đã hoàn thành, cũng sắp đến giờ tan việc. Cô không suy nghĩ nhiều đành gục đầu xuống bàn chợp mắt.

Tích tắc... Tích tắc... Thời gian trôi qua thật nhanh, cô vừa chợp mắt một cái đã đến 7h tối. Nhìn xung quanh chẳng thấy bóng người nào, chắc bọn họ đã về hết. Tại sao không ai gọi cô dậy??? Thôi quên đi, dù gì cũng ngủ được một giấc, tinh thần cô phấn chấn hẳn lên, cảm thấy hơi khác nước, Diệp Bối Nhi nhanh tay chộp lấy li nước để trên bàn làm việc đi đến phòng trà dành cho nhân viên. Cô rót một li nước lạnh cho mình. Nghe thấy tiếng động lạ...

"Kétttttt"

Giống như tiếng cửa gỗ lâu năm bị gỉ sét tạo thành. Nhưng đây là Tập đoàn đứng nhất nhì Châu Á làm sao có cửa gỗ lâu năm được. Ngay cả phòng trà dành cho nhân viên cũng được trang trí đẹp như vậy, làm sao có cửa gỗ lâu năm được huống chi lại bị gỉ sét. Cô lắc đầu, chắc là do cô nghĩ nhiều rồi. Dạo này tăng ca nên hơi mệt mỏi có thể là nghe nhầm chẳng nên.

"Lạch cạch... Lạch cạch..."

Lại có tiếng động...

Cô nhìn dáo dác xung quanh, không thể là nghe nhầm được. Ngoài trừ một mình cô ở đây, căn bản là không thể có ai khác. Chẳng lẽ..... Có trộm.

Không thể nào.... Đường đường là một Tập đoàn cỡ lớn không thể xuất hiện trộm được. Bên dưới có bảo an, các tầng lầu còn có camera giám sát 24/24.

Ngoài trừ phòng trà cô đang đứng có bật đèn, còn lại tất cả đều tối đen như mực. Cô thầm nghĩ trong lòng:"*Sợ gì chứ? Nếu như có trộm, cô cũng là đai đen Teakwondo nha! Có gì phải sợ."*

Tự trấn an bản thân mình, không phải sợ. Đột nhiên, sống lưng cô chìm đến một cảm giác lành lạnh... Gió thổi vi vít vào cửa sổ, cô đặt li xuống bàn, đi đến đóng chặt cửa sổ lại. Bây giờ yên tâm rồi. Không còn gì khác.

"Choang"

Tiếng đồ vật rơi....

Làm cô giật nảy người.

Đi ra ngoài phòng trà lại không thấy ai, ngay cả đồ vật bị đánh rơi cũng không thấy.

Đèn trong phòng trà chớp tắt, chớp tắt...

"Vụt"

Đèn đã tắt.

Cô bất giác lùi lại phía sau, dựa vào cạnh bàn.

Không phải xui xẻo đến mức gặp những "thứ" không nên thấy chứ??

Không sao, không sao.

Diệp Bối Nhi tự trấn an bản thân mình.

Hô hấp có chút hỗn loạn, tim đập nhanh hơn bình thường, chân tay run lẩy bẩy, trán toát mồ hôi....

Thực ra, Diệp Bối Nhi - cô có chứng sợ bóng tối. Lúc trước thì không có nhưng do tính hiếu kì, vả lại thích đọc và xem truyện kinh dị. Cô đã sợ ma lại dám xem phim kinh dị. Có một lần, cô ngồi trong phòng bật máy vi tính xem phim sợ đến suýt ngất, bản thân lại sợ ma, cả gan không bật đèn ngồi một mình trước máy tính. Đến cảnh con ma nữ mặt mày máu me, trên con ngươi có vài con bọ lúc nhúc, quai hàm bị lệch, máu từ miện chảy ra nước xối. Nụ cười quỷ dị, lê lết trên sàn nhà. Đột nhiên máy tính cô dở chứng đứng hình ngay đoạn phim ấy, làm cô sợ phát thét. Suýt chút nữa phải ngất. Từ đó cô sợ bóng tối đến nay...

Trở lại với tình cảnh bây giờ của cô.

Xung quanh tối đen như mực, tiếng động lạ không còn nhưng đèn đã tắt hết. Trên mặt và lưng cô toát mồ hôi lạnh. Chợt có tiếng bước chân...

"Lạch cạch... Lạch cạch"

Cô sợ hãi trượt xuống chân bàn, tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Cô có thể tưởng tưởng cô chính là nữ chính trong phim kinh dị, ngồi co rút sợ hãi chờ cái chết.

Bỗng nhiên.....

Một khuôn mặt trắng bệch xuất hiện, đầu tóc rũ rượi, còn có những giọt nước chảy xuống....

Khuôn mặt cô bây giờ cắt không còn một giọt máu.

"Á..... Ma!!!!!!"

Tiếng hét thất thanh của cô.

Cô run bần bật, nước mắt không khống chế được chảy ra rào rào.

Lại có bước chân gấp gáp chạy đến.

"Có chuyện gì?" Là âm thanh trầm ổn của Tưởng Từ Hi. Anh còn một số việc chưa giải quyết xong nên đành phải ở lại công ty để xử lí. Anh đã cho thư kí Miêu về trước. Xong việc anh sẽ kêu tài xế đón.

"Hu hu..." Cô không ngừng khóc. Tưởng Từ Hi đến cô cũng chưa biết sự hiện diện của anh. Diệp Bối Nhi khóc bù lu bù loa....

"Thím Trương?"

"Dạ, thưa Chủ Tịch" Thím Trương là nhân viên quét dọn, buổi tối phải ở lại nên thím tắm rửa và gội đầu ở đây, thím đang đắp mặt nạ thì chợt mất điện, đầu vẫn còn chưa sấy khô nên cầm đèn định hỏi bảo an tại sao lại mất điện đột ngột như vậy. Ai dè thím Trương lại không cẩn thẩn bị Diệp Bối Nhi trông thấy bộ dạng này của mình. Tiếng đánh rơi đồ lúc nãy là do thím sơ ý làm rớt, còn tiếng bước chân, tiếng cửa gỗ cũng là do thím gây ra.

Trông thấy Diệp Bối Nhi thu mình lại vẫn khóc không ngừng, anh đại loại cũng hiểu ra vài phần, Tưởng Từ Hi đi đến bên cô, kéo cô ôm vào ngực mình, đưa tay xoa xoa lưng trấn an, "Tôi ở đây, đừng khóc, em khóc tim tôi rất đau."

Cảm giác được anh ôm thật sự rất an toàn, không do dự cô liền đưa tay vòng qua thắt lưng anh ôm thật chặt, nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô khụt khịt mũi, nói:" Chủ... Chủ Tịch có... Có ma." Do vừa mới khóc một trận nên giọng cô có chút không rõ ràng.

Anh vẫn đưa tay xoa xoa lưng cô, quay sang nói với thím Trương:" Thím Trương về sau có đắp mặt nạ thì hạn chế đi ra ngoài tránh hù doạ người khác. Thím đi hỏi bảo an tại sao lại mất điện đột ngột như vậy?"

"Dạ biết, thưa Chủ Tịch." Đáp lại thím Trương nhanh chóng rời đi. Để hai người anh và Diệp Bối Nhi trong phòng trà.

Anh đỡ cô đứng lên ôm cô vào ngực mình, vòng tay rắn chắc siết chặt eo cô, anh thật sự rất cao hứng khi thấy cô ỷ lại vào mình, dịu dàng hỏi:"Tại sao khóc?"

"Tôi sợ" bây giờ cô không còn khóc nữa nhưng cảm giác sợ bóng tối vẫn còn. Tay cũng vô thức ôm lấy thắt lưng của Tưởng Từ Hi.

"Sợ ma?" Anh cười, tay xoa xoa đầu cô.

Diệp Bối Nhi không trả lời chỉ gật đầu nhè nhẹ.

"Đồ ngốc, là thím Trương lao công, không phải ma." Giọng điệu anh dịu dàng, ôn nhu giải thích với cô.

"Nhưng...." Những tiếng động đó thì sao??

Anh như hiểu được sự dè dặt của cô nhanh miệng nói:" Cũng là thím Trương."

"Thật sao?" Cô vẫn còn nghi ngờ hỏi.

"Thật!" Anh chắc nịt khẳng định.

"Còn sợ sao?" Anh tiếp tục hỏi.

"Hơi hơi, tôi sợ bóng tối." Ách, cô tại sao lại nói cô sợ bóng tối cho Tưởng Từ Hi biết chứ.

"Đừng sợ, có tôi đây." Nói rồi anh càng tăng thêm sức lực ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô nhằm trấn an.

"Một lát nữa có điện tôi đưa em đi về."

Cô không trả lời cũng như ngầm đồng ý.

Điện cũng đã có trở lại. Cô cảm thấy hai người bây giờ có chút mờ mịt, ngước mặt lên nhìn anh, nói:" Chủ Tịch, có thể buông tôi ra được chưa?"

"Khóc thành dạng gì rồi. Mắt sưng lên thật giống gấu mèo." Anh đưa tay lau nước mắt còn đọng ở khoé mi của Diệp Bối Nhi.

"Có thể buông tôi ra được chưa?"

"Không buông."

Cô không ngừng giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh.

Anh cười cười, nói:" Lợi dụng tôi xong, muốn bỏ chạy à?"

"Tôi nào có lợi dụng?" Mắt sưng, cô lại trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn anh. Thật đáng yêu.

"Vậy sao? Không biết lúc nãy ai khóc không ngừng ôm chặt lấy tôi. Còn nói sợ bóng tối nữa chứ. Đúng là qua cầu rút ván mà."

Cô biết mình đuối lí, nên đành im lặng chấp nhận.

Anh mỉm cười, tâm tình lúc này của anh không tệ chút nào. Xem ra Diệp Bối Nhi cũng không còn tránh mặt anh nữa, cũng dần dần tiếp nhận tình cảm của anh.

"Được rồi, tôi đưa em về." Anh rất tự nhiên đưa tay đặt lên eo cô, kéo cô vào ngực mình đi vào thang máy xuống bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Buổi dạ tiệc

Cô nhanh chóng được anh đưa về nhà.

Đang định xuống xe, Tưởng Từ Hi chợt bắt lấy cổ tay cô," Em định đi như vậy sao?"

"Đúng vậy." Câu trả lời của cô thật làm tức chết ai kia. Anh nheo mắt lại, sắc mặt tối đi vài phần, gương mặt anh dán sát cổ cô, giọng nói nam tính truyền đến tai Diệp Bối Nhi, "Thật sao? Tôi không nghĩ như vậy!"

"Thưa Chủ Tịch kính mến vậy anh muốn như thế nào?" Mặt cô đã đỏ đến tận mang tai, lời nói có chút vấp.

Anh im lặng, nhoài người qua, cánh tay săn chắt bao vây vòng eo con kiến của cô. Cánh môi mềm mại áp lên môi cô. Nụ hôn rất dịu dàng, ấm áp. Không cường thế bá đạo chiếm đoạt như trước.

Cô bất ngờ với hành động của Tưởng Từ Hi, mở to mắt, hô hấp có chút hỗn loạn, mặt đã đỏ nay đã càng đỏ hơn.

Nụ hôn kéo dài vài phút đồng hồ cuối cùng cũng chấm dứt. Cô vẫn giữ nguyên tư thế ấy, mặt đã đỏ như quả cà chua tím, nói chuyện lấp ba lấp bấp," Chủ, Chủ Tịch anh vừa mới làm, làm gì?"

"Hôn."

Im lặng.

Diệp Bối Nhi cuối mặt xuống, ngẩng cũng không dám ngẩng lên sợ bắt gặp phải gương mặt yêu nghiệt ấy.

"Ngại sao?" Anh cười cười, tay vân vê khuôn mặt sớm đã chín ngượng của Diệp Bối Nhi.

Cô không nói gì, im lặng trầm mặc.

"Tôi đi trước." Cô nhanh chóng tháo dây an toàn, mở cửa xe cấp tốc chạy nhanh về phía cửa nhà.

Mà cô chẳng biết rằng, ở trên ban công Trương Lam Uyển đã chứng kiến hết những gì đã xảy ra, cô mỉm cười và đi vào phòng.

Diệp Bối Nhi vừa đi vào nhà đã bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Trương Lam Uyển nhìn cô chăm chú.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, tỏ vẻ thản nhiên hỏi.

"Tiểu Uyển sao cậu nhìn tớ hoài thế??"

"Hmmm... Cậu có gì muốn nói với tớ không??" Trương Lam Uyển không đáp mà hỏi ngược lại cô.

"Nói gì chứ? Cậu đang nói cái gì thế?"

"Thật là cậu không có gì giấu tớ chứ?" Ánh mắt giảo hoạt Tiểu Uyển nhìn cô.

"Hôm nay cậu bị gì thế? Toàn nói chuyện linh tinh."

"Ờ thì linh tinh. Thôi cậu tắm rồi nghỉ ngơi đi, tớ làm bữa tối rồi đó, nhớ ăn. Tớ có việc đi trước. Không cần đợi cửa." Nói rồi, Trương Lam Uyển đi khỏi

nhà.

Trương Lam Uyển đi đến cửa nhà, đã có một chiếc xe đỗ gần đó. Cô nhanh chóng đi đến, đưa tay gõ lên cửa kính.

Người đàn ông ngồi trong xe kéo cửa kính xuống, chất giọng lạnh lùng cất lên:" Chuyện tôi nhờ cô, cô đã làm xong chưa?"

"Xong rồi."

"Tốt, lên xe đi! Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Ngay sau đó, Trương Lam Uyển mở cửa xe ngồi vào ghế phụ. Người đàn ông bí ẩn ấy, nhấn chân ga tăng tốc phóng vọt, chạy băng băng trên đường.

Mà bên kia.

Diệp Bối Nhi vừa mới tắm xong, chiếc khăn trắng quấn ngang người, cô đi đến sofa ngồi phịch xuống. Đưa tay đặt lên môi mình. Nhớ lại cảnh tượng trong xe lúc nãy, cô bất giác mỉm cười, nụ cười thật ấm áp, hồn nhiên, nhưng cô không biết rằng có một đại nạn sắp ập đến trên người cô.

Ngày hôm sau....

Tít... Tít... Tít

6h30...

Diệp Bối Nhi - cô hôm nay thức dậy sớm hơn mọi ngày. Ánh mặt trời toả ra thật ấm áp, xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên chiếc giường êm ái màu hồng phấn. Những sợi nắng màu vàng nhạt như đang chảy xuống, dập dờn, mềm mại lan toả trong căn phòng ngủ nhỏ bé của cô.

Hôm nay chính là buổi dạ tiệc thường niên của Tập đoàn Tưởng Thị lừng danh. Có thể nói, đây là lần đầu tiên cô tham gia buổi tiệc có quy mô như thế. Chẳng biết mặc như thế nào? Chẳng lẽ lại mặc chiếc váy cut-out lúc đi Even Club?

Thôi đi! Mặc thiếu vải như vậy, cô không sợ thời tiết trở lạnh cũng bị mấy ánh mắt lạnh lẽo của các đồng nghiệp nữ dìm cho chết toi. Ai mà chẳng biết, nhân viên nữ trong Tập đoàn hôm nay sẽ ăn vận thật bắt mắt, tô son thêm phấn để cho Đại Boss chú ý chứ? Cô chẳng thèm. Mục đích cô tham gia buổi tiệc này chỉ có một ĂN là trên hết. Hôm nay cả tập thể nhân viên được nghỉ, buổi chiều 5h30 mới đến Tập đoàn để tham gia dạ tiệc.

Vẫn còn sớm, nhìn nhìn đồng hồ mới hơn 7h sáng. Cô quyết định đi dạo phố mua một ít đồ nấu bữa trưa, nhân tiện mua một bộ trang phục nhìn hợp mắt để tham gia dạ tiệc chiều nay chứ.

À khoan, hình như Tiểu Uyển vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Cô đi đến phòng Trương Lam Uyển đưa tay đẩy nhẹ cửa, cũng may bình thường Trương Lam Uyển không có thói quen khoá cửa khi ngủ. Nhìn Tiểu Uyển nằm trên giường say giấc mộng, hơi thở đều đều. Cô mới an tâm ra khỏi nhà đi dạo phố.

Vừa bước chân ra khỏi nhà vài bước. Điện thoại cô chợt vang lên, trên màn hình hiện lên ba chữ - Tưởng Từ Hi.

Cô do dự có nhận hay không, điện thoại đã ngắt kết nối. Rất nhanh lại có một nhắn được gửi đến.

"Tôi đang ở trước nhà em, xuống nhanh lên."

Tin nhắn này đương nhiên là Tưởng Từ Hi nhắn. Cô thầm nghĩ.

Anh ta đợi mình trước cửa để làm gì??

Lại một tin nhắn được gửi đến.

"Nhanh lên, tôi đưa em đi mua quần áo."

Mua quần áo?? Mặc kệ, chỉ là mua quần áo.

Diệp Bối Nhi đi đến trước cổng đã nhìn thấy chiếc Lamborghini Veneno quen thuộc đỗ ngay đó. Tưởng Từ Hi hôm nay mặc một bộ vest màu xanh biển nhạt, sơmi trắng, đường may tinh tế ôm sát thân hình khoẻ khoắn của anh. Bờ vai vạm vỡ, mái tóc màu nâu hạt dẻ được chải gọn gàng, anh dựa người vào thân xe. Mỉm cười nhìn về phía cô, nụ cười toả nắng, thật chói mắt. Nhưng mang lại cho người khác cảm giác thoải mái, ấm áp. Cô đi nhanh về phía anh, mỉm cười chào anh.

"Chủ Tịch, chào buổi sáng."

"Đi thôi." Anh đưa tay mở cửa ghế phụ cho cô. Đợi cô an vị, đóng cửa xe, anh vòng qua ngồi vào vị trí tay lái, thắt dây an toàn, nhấn chân ga, chiếc xe lao trên con đường bằng phẳng.

Diệp Bối Nhi lên tiếng dò hỏi.

"Chủ Tịch, chúng ta đi đâu?"

"Không phải đã nói rồi sao? Đi mua quần áo cho em." Nụ cười ấm áp, âm thanh dịu dàng thật dễ nghe.

"Tại sao lại mua cho tôi?" Diệp Bối Nhi thắc mắc.

"Em định mặc bộ váy thiếu vải lúc ở bar sao?" Nhắc đến việc này, anh có chút tức tối. Vẫn không sao quên được, tại sao cô dám ăn mặc như thế đi đến những nơi như thế. Để cho đám lang sói ngoài kia nhìn hết thảy. Còn gì để anh nhìn nữa. Cái này chỉ là suy nghĩ trong lòng anh thôi.

"Tôi..." Tôi mặc gì thì liên quan gì đến anh. Nhưng câu sau chưa kịp nói đã bị cô nuốt trở lại.

"Em nhất định tối nay phải đi bên cạnh tôi, một bước cũng không được rời."

"Tại sao?"

"Tôi đã nói, em tối nay phải đi bên cạnh tôi. Đừng quên tôi là ân nhân của em, em đã đáp ứng tôi."

"Tôi đáp ứng anh lúc nào." Diệp Bối Nhi trừng mắt nhìn anh.

"Không đáp ứng cũng phải đáp ứng." Anh bá đạo nói.

"Nếu không thì sao?" Diệp Bối Nhi thà chết không chịu khuất phục.

"Đuổi việc."

"Anh..." Cô tức nghẹn họng không thể phản kháng, cô chỉ là nhân viên thực tập chưa qua tháng thử việc, anh có thể đuổi cô bất cứ lúc nào. Nhịn, cô nhất định phải nhịn. Chẳng phải là đi bên cạnh anh ta thôi sao? Cũng không có thiệt thòi gì. Được rồi đi bên cạnh thì đi bên cạnh.

Trong lúc cô đang suy nghĩ. Tưởng Từ Hi đã dừng xe trước khu trung tâm thương mại sầm uất. Anh cất tiếng:" Đến rồi."

"Hả?"

"Đến nơi rồi, em đi theo tôi." Anh mở xuống xe, đưa kéo Diệp Bối Nhi đi vào một gian hàng nào đó.

Nhân viên bán hàng thấy anh, cung kính chào:" Chủ Tịch."

Anh khẽ gật đầu.

"Hãy chọn vài bộ váy tao nhã cho cô ấy, chọn màu xanh dương nhạt."

"Vâng, thưa Chủ Tịch." Coi nhân viên len lén nhìn anh, gương mặt hơi ửng đỏ. Cô được biết Chủ Tịch rất ít khi đến đây. Hôm nay được coi là diễm phúc khi gặp được vị Chủ Tịch cao cao tại thượng.

Diệp Bối Nhi thắc mắc, quay sang nhìn anh.

"Tại sao cô ấy lại anh là Chủ Tịch."

"Em thử đoán xem." Anh ung dung ngồi trên sofa mỉm cười nhàn nhạt.

"Chẳng lẽ..... Anh là chủ nơi này."

"Em cũng không ngốc lắm." Anh rất thích thú với biểu hiện của Diệp Bối Nhi lúc nãy. Thật đáng yêu.

"Chủ Tịch thực ra tài sản của anh là bao nhiêu?" Ách, cô chợt nhận ra mình xen vào chuyện riêng của anh hơi nhiều. Diệp Bối Nhi đành cuối mặt, im lặng.

Tưởng Từ Hi chẳng những không tức giận mà còn khoái chí trêu ghẹo Diệp Bối Nhi.

"Tôi không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều."

Câu nói của Tưởng Từ Hi suýt làm cô mắc nghẹn. Cái gì mà "Tôi không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều." Thật làm cho người ta tức chết. Anh ta có cần phải khoe khoang như vậy không? Ai chẳng biết anh ta nhiều tiền. Diệp Bối Nhi trong lòng vạn lần "hỏi thăm" mười tám đời tổ tông nhà anh.

"Anh không cần phải khoe khoang như vậy." Diệp Bối Nhi quăng cho anh một cái lườn khinh bỉ.

"Tốt khoe xấu che." Bốn chữ này làm cho cô nghẹn cứng họng.

Đúng rồi, đúng rồi. Tôi biết anh nhiều tiền rồi. Tôi im lặng đây.

"Thưa Chủ Tịch, đồ đã chọn xong."

Anh gật đầu.

"Em đi thử đi."

Diệp Bối Nhi đứng dậy nhận lấy vài bộ váy đi đến phòng thay đồ, toàn bộ những chiếc váy này đều là màu xanh biển nhạt, rất hợp với bộ vest hôm nay anh mặc.

Vài phút sau, Diệp Bối Nhi thay xong bước ra. Bộ váy hở lưng, chân váy dài, phần ngực khoét sâu, trông co thật quyến rũ. Phút chốc, Tưởng Từ Hi ngây người, anh khẽ nuốt nước bọt, anh cảm thấy "cậu nhỏ" của anh đang kêu gào, muốn được giải thoát.

Anh hắng giọng:" Đổi bộ khác."

Diệp Bối Nhi lại phải đi vào thay cái khác.

Lần này, chiếc váy cup ngực, phần eo bó sát, tôn lên dáng người hình chữ S của cô. Chân váy vừa đủ che mông. Mặt anh tối sầm lại, " Đổi bộ khác."

Có ai biết rằng anh đang phải chịu đựng cái cảm giác "cậu nhỏ" của anh phản kháng quyết liệt. Anh phải cố nhẫn nhịn đến mức nào. Sau năm lần bảy lượt anh bảo Diệp Bối Nhi thay bộ này đến bộ khác. Cuối cùng anh cũng ưng ý.

Chiếc váy hiệu Channel. Váy dạng suôn, tay ngắn bằng ren, chân váy vừa vặn dài đến đầu gối. Phong cách đơn giản, tao nhã, thuần khiết. Rất vừa mắt anh," Gói bộ này lại."

"Vâng." Coi nhân viên nhanh chóng gói lại.

Tưởng Từ Hi đưa tay nhìn đồng hồ, cũng gần trưa, anh lên tiếng," Sắp đến giờ ăn trưa, tôi đưa em đi ăn."

"Em muốn ăn gì?"

"Hải sản."

"Được, đi thôi." Anh xách túi quần áo vừa mới gói lại, tay kia rất tự nhiên đặt trên eo Diệp Bối Nhi. Diệp Bối Nhi cũng không phản kháng, khiến cho tâm tình anh rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ăn trưa xong, anh đưa cô về nhà.

"Chủ Tịch, cảm ơn anh về hôm nay." Diệp Bối Nhi vừa tháo dây an toàn vừa nói với anh.

"Em lại nợ tôi lần nữa." Tưởng Từ Hi cười cười, đưa tay xoa đầu cô.

"Nợ gì?" Diệp Bối Nhi chớp chớp, trưng ra vẻ mặt ngây ngô nhìn anh.

"Nợ rất nhiều chẳng hạn như hôm nay." Tưởng Từ Hi ánh mắt gian xảo nhìn cô.

Một giây, hai giây, ba giây....

Không khí duy trì trầm mặc.

Tưởng Từ Hi mỉm cười, xoa xoa đầu cô, "Nếu như em muốn trả nợ thì tối nay...." Anh cố ý kéo dài âm cuối.

Diệp Bối Nhi có chút sốt ruột chờ đợi anh nói hết câu. "Tối nay cái gì?"

"Tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, tối nay em nghĩ tôi sẽ làm gì?" Giọng điệu mập mờ cứ ve vang bên tai Diệp Bối Nhi.

"Anh.. Anh."

"Lấy thân báo đáp." Bốn chữ này, được anh thản nhiên nói ra.

"Đồ lưu manh!!!" Diệp Bối Nhi tức giận hét vào mặt anh.

"Đúng! Tôi là đồ lưu manh. Nhưng tôi là đồ lưu manh có văn hoá." Tưởng Từ Hi bày ra vẻ mặt bất mãn, phản bác lại lời cô.

_____

Tua nhanh thời gian.

Rất nhanh đã đến buổi chiều. Tưởng Từ Hi lái chiếc Lamborghini Veneno thường ngày đến đón cô đi dạ tiệc.

Vẫn là bộ vest ban sáng màu xanh dương nhạt.

Diệp Bối Nhi nhìn nhìn đồng hồ 4h45. Cô suy nghĩ một chút, vẫn còn sớm hay là bây giờ đi ngủ một nhỉ?? Thật ra, Diệp Bối Nhi rất thích ngủ và ăn. Nhưng trời cao "thương tình" cô ăn bao nhiêu cũng không béo, vóc dáng của cô khiến rất nhiều phái nữ ghen tị. Đang chìm trong suy nghĩ của mình, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Màn hình điện thoại hiển thị ba chữ "ĐỒ VÔ SỈ". Đúng vậy không ai khác - chính là Chủ Tịch Tập đoàn Tưởng Thị cao cao tại thượng - Tưởng Từ Hi.

"Alo." Diệp Bối Nhi nhấc máy.

"Là tôi."

"Tôi là ai?" Diệp Bối Nhi giả vờ hỏi.

"Tưởng Từ Hi."

"À, thì ra là Chủ Tịch." Lại giả vờ chập hai.

"Em xuống đây đi." Anh sớm biết cô sẽ phản ứng như vậy. Cô thích diễn thì anh diễn với cô. Chẳng biết ai cao tay hơn ai?

"Tại sao?"

"Xuống không?"

"Không xuống." Cô có chút bực tức sự việc lúc sáng, anh cưỡng hôn cô, tại sao cái gì cũng nghe theo lời anh ta chứ?

"Hình như... Em chưa hết tháng thử việc thì phải...." Tưởng Từ Hi lại dùng lí do ấu trĩ này để uy hiếp cô.

"Được, được, được. Tôi xuống ngay." Diệp Bối Nhi tạm nén cơn giận xuống. Ai kêu cô chưa hết tháng thử việc chứ? Đành phải nghe theo tên mặt dày - vô sỉ kia đi xuống.

Tưởng Từ Hi nhìn thấy cô ngoan ngoan nghe lời như thế, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Còn cô thì sao? Cô thầm nguyền rủa mười tám đời tổ tông nhà anh.

"Chủ Tịch." Giọng cô có chút ảo não.

"Sao vậy?" Tưởng Từ Hi nghe giọng Diệp Bối Nhi là lạ bèn hỏi.

"Buồn ngủ."

"Ngủ không đủ?"

"Anh ta còn dám hỏi như vậy nữa hả? Không phải tại anh gọi điện đến, tôi có thể chợp mắt một chút rồi. 5h15 tôi đón xe đến Tập đoàn là 5h30. Kế hoạch thật hoàn hảo lại bị anh phá hỏng." Cô thầm nhủ, Diệp Bối Nhi thật sự muốn đưa tay bóp cổ anh.

"Ừm."

"Chẳng lẽ, cách mấy tiếng không gặp em nhớ tôi đến nỗi không thể ngủ trưa?"

Lời anh vừa thốt ra, Diệp Bối Nhi quăng cho anh một ánh mắt khinh bỉ, "Thật tự luyến."

_____

Xe dừng trước Tập đoàn Tưởng Thị.

Hàng loạt ánh mắt đều tập trung về phía Diệp Bối Nhi và Tưởng Từ Hi.

Anh một thân tây trang màu xanh nhạt, Diệp Bối Nhi mặc một chiếc váy suông cùng màu với bộ vest của anh. Hai người cứ như hoàng tử và công chúa bước ra từ thế giới cổ tích. Một người tiêu sái, anh tuấn, khí thế bức người, nụ cười nhàn nhạt trên môi anh khiến bao nhiêu phái nữ mê như điếu đổ. Cô - hình tượng thiên thần, thanh khiết, mang lại cho người khác cảm giác thoải mái, dễ chịu, sắc da trắng mịn, gò má phúng phính, đôi môi anh đào, đôi mắt to, đen láy có chiều sâu. Có thể nói đây là cặp "tiên đồng ngọc nữ".

Đối với ánh mắt thèm thuồng của mọi người Tưởng Từ Hi đã không còn gì xa lạ. Anh tự nhiên đưa tay đặt lên eo Diệp Bối Nhi, nự cười ấm áp, anh nhỏ giọng ghé sát tai cô âm lượng chỉ đủ hai người nghe "Em không cần bận tâm đến bọn họ, em chỉ cần bận tâm đến tôi là được."

Anh cũng biết, Diệp Bối Nhi cô trước nay vẫn khép kín, ít đứng trước đám đông. Lúc từ trong xe bước ra, hàng loạt ánh mắt phóng về phía họ. Thân hình cô có chút cứng ngắc.

Nhưng, anh ngàn vạn lần không biết rằng, cái suy nghĩ "đơn thuần" của anh về sau lúc cưới cô về nhà đã bị Diệp Bối Nhi bóp méo triệt để. (Sau này cưới cô về Tưởng Từ Hi - lạnh lùng, cao cao tại thượng, đã bị gắn mác "THÊ NÔ":])

Xung quanh im lặng đột nhiên trở nên náo nhiệt, tiếng xì xào bán tán ngày càng nhiều. Cô nghe loáng thoáng vài câu.

"Cô ta là ai?"

"Hình như cô ta là nhân viên của Tập đoàn. Tên là Diệp gì đó."

"Chủ Tịch chỉ nhất thời húng thú với cô ta. Chơi chán thì Chủ Tịch sẽ "đá" cô ta thôi."

"Thật xứng đôi."

Những câu bàn tán có khen có chê. Đa phần là câu nói chát chúa từ nữ nhân viên, nhiều ánh mắt ghen tỵ liên tục chỉa mũi về phía Diệp Bối Nhi. Cô thật sự không chịu nổi những ânh mắt gần như muốn nuốt chửng cô nữa, bèn đưa tay kéo kéo tay áo Tưởng Từ Hi.

"Chủ Tịch."

"Hửm."

"Tôi... Anh có thể buông tôi ra không?"

"Tại sao?"

"Bọn họ nhìn tôi như nuốt chửng tôi vào bụng vậy."

"Có tôi ở đây." Anh mỉm cười xoa đầu cô, nụ cười thật ấm áp. Hình ảnh "tình tứ" này hoàn toàn lọt vào tầm mắt của một người, nụ cười khẽ nhếch lên chứa đựng toàn bộ tàn nhẫn cùng hận thù hướng về cặp đôi này.

_____

"Bang chủ, bên Khắc Long vẫn chưa có động tĩnh." Tên thuộc hạ cung kính báo cáo.

"Ừm." Lãnh Huyết nhàn nhã tựa vào ghế sofa, chân trái vắt lên đùi phải, tay chậm rãi đốt một điếu xì gà, hít một hơi thật sâu, nhả ra làn khói mờ mờ ảo ảo,"Chuẩn bị thế nào rồi?"

"Đã như Bang Chủ phân phó."

"Tốt."

"Bang Chủ, thuộc hạ có thắc mắc."

"Nói."

"Tên Dục Thiên là kẻ đứng đầu của Khắc Long từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện, thực lực đối phương vẫn chưa biết như thế nào? Hành động hôm nay, nếu có sơ suất..." Lời tên thuộc hạ chưa nói hết, Lãnh Huyết cắt ngang.

Ngữ điệu không nhanh không chậm, đôi mắt thâm sâu chợt loé lên,"Cậu quên rằng còn một người tên Diệp Bối Nhi sao?"

"Thuộc hạ đã hiểu."

_____

Buổi dạ tiệc thường niên đã bắt đầu. MC đứng trên sân khấu dẫn dắt chương trình, không khí có phần náo nhiệt. Tiếp đến là Tưởng Từ Hi đứng lên nói một vài câu sau đó mọi người tự do ăn uống, vui chơi.

Hôm nay Tưởng Từ Hi mang cô đi khắp buổi tiệc, gặp gỡ những nhà kinh doanh lớn, đều là những người có mâu mặt trong thương trường. Cô thật rất

nhàm chán, bọn họ nói cái gì mà bất động sản, hạng mục đầu tư, liên doanh,... Bla bla. Cô nghe mà đầu óc cứ ong ong. Lúc đầu cô cứ nghĩ, đến đây sẽ được ăn uống thoải mái, ai dè Tưởng Từ Hi giữ cô kè kè bên mình một bước cũng không rời. Cô nhiều lần lén rời đi đều bị anh bắt tại trận. Tưởng Từ Hi trừng mắt nhìn cô, hàm ý ánh mắt của anh: Nếu em dám bước một bước nữa, ngày mai không cần đi làm nữa.

Cô thật sự muốn tiếng hét vào mặt anh "Không làm thì không làm."

Nhưng, nghĩ đến lúc nộp tiền nhà, tiền điện, tiền nước, phí sinh hoạt.... Vì một một tương lai tươi sáng, cô đành cắn răng nhẫn nhịn, mỉm cười hoà nhã, ngoan ngoãn an phận đi bên cạnh anh.

"Vị này là..." Người vừa lên tiếng là một giám đốc công ty đối tác của Tập đoàn anh.

Tưởng Từ Hi vẫn chưa kịp trả lời. Đèn trong hội trường đột nhiên tắt hết. Phút chốc, bóng đêm nhanh chóng bao phủ xung quanh. Khung cảnh tối đen như mực, Diệp Bối Nhi có chứng sợ bóng tối, vô thức rúc thật sâu trong lòng ngực ấm áp, cô như con mèo nhỏ ngoan ngoan cuộn tròn trong vòng rắn chắc của anh. Tưởng Từ Hi đưa tay vòng eo cô siết chặt, tay còn lại vỗ vỗ đầu Diệp Bối Nhi trấn an, nhẹ giọng, âm điệu thật êm ả, khiến nỗi sợ hãi trong cô đã vơi đi vài phần,"Không sao, không sao, mọi chuyện sẽ ổn."

Cô khẽ gật đầu.

Tưởng Từ Hi đưa tay vào trong túi quần nhanh tìm điện thoại gọi thư kí Miêu.

"Thư kí Miêu, gọi bảo vệ nhanh chóng kiểm tra."

"Vâng."

Xung quanh đã không tiếng xì xào, náo nhiệt nữa. Thay vào đó là một khoảng im lặng như tờ, bóng đêm lan tràn mọi ngõ ngách trong đại sảnh. Anh cảm nhận được thân thể nhỏ bé trong ngực anh vẫn còn run. Tay anh càng ôm chặt cô hơn, cúi xuống nói nhỏ, "Vẫn còn sợ?"

Cô gật gật đầu.

Anh cười.

"Này, có gì đáng cười." Diệp Bối Nhi tức giận muốn đẩy anh ra nhưng Tưởng Từ Hi nhanh tay lại kéo cô trở vào ngực mình.

"Trông em như thế này thật đáng yêu." Vừa dứt lời, cả hội trường đèn đã được bật sáng. Bóng đêm đã được xoá tan. Tưởng Từ Hi vẫn ôm cô, tư thế của hai người bọn họ lúc này có vài phần mờ mịt. Toàn bộ ánh mắt của nhân viên nữ đều đổ dồn về phía Diệp Bối Nhi và anh.

Bọn họ đều có chung một ý nghĩ "Nếu người trong vòng tay ấy là bọn họ thì hay biết mấy."

Diệp Bối Nhi cảm nhận không khí có gì đó bất ổn, bèn nhanh chóng đẩy anh ra. Mặt cô đỏ như quả cà chua chín, cúi gằm mặt xuống đất.

Thư kí Miêu nhanh chóng đi đến bên Tưởng Từ Hi báo cáo," Thưa Chủ Tịch, là sự cố mất điện."

Sự cố, lại sự cố. Lần trước đột ngột mất điện, lần này cũng vậy. Chẳng lẽ....

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thổ lộ - Làm người phụ nữ của tôi được không?

Tưởng Từ Hi đang chìm trong suy nghĩ riêng mình. Từ đằng xa trưởng phòng Liễu Phi Nhã từ từ bước đến trước mặt anh, nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt thâm tình nhìn anh, Diệp Bối Nhi bên cạnh cô chẳng thèm liếc nhìn một cái, Liễu Phi Nhã cất giọng chào hỏi, "Chủ Tịch."

"Ừm." Anh khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng, hàn khí toả ra khắp nơi.

"Chủ Tịch." Lần này đến phiên Diệp Bối Nhi lên tiếng.

"Tôi muốn đi WC." Cô nói nhỏ bên tai Tưởng Từ Hi.

"Tôi đi với em."

"Không cần."

"Tôi sợ em đi rồi sẽ nhớ tôi." Tưởng Từ Hi lại giở giọng điệu cợt nhã, ánh mắt muôn phần dịu dàng nhìn cô.

"Vô sỉ." Diệp Bối Nhi trừng mắt nhìn anh. Nói rồi, cô nhanh chóng cất bước.

Liễu Phi Nhã ấm ức liếc nhìn Diệp Bối Nhi, cô ta là cái thá gì mà chiếm được sự chú ý của Chủ Tịch còn cô thì không. "Chủ Tịch, tôi đi trước."

Tưởng Từ Hi khẽ gật đầu.

Liễu Phi Nhã cũng nhanh chóng bước về phía toilet nữ tiến vào. Đúng lúc, Diệp Bối Nhi đang rửa tay, Liễu Phi Nhã tiến lên trước mặt cô, ánh mắt chứa đầy căm tức, Liễu Phi Nhã khoanh hai tay trước ngực, hất cằm về phía Diệp Bối Nhi, "Diệp Bối Nhi cô chỉ là một nhân viên quèn, suốt ngày cứ đeo bám Chủ Tịch không biết xấu hổ nhỉ?"

Cũng vào lúc này Kitty cũng từ toilet bước ra, nghe được lời của Liễu Phi Nhã cô tức giận chắn trước mặt Diệp Bối Nhi, lên tiếng giúp cô, "Trưởng phòng Liễu, làm phiền ăn nói có chút lịch sự một chút."

"Kitty, hẳn là cô nhìn thấy cả ngày hôm nay cô ta cứ đeo bám Chủ Tịch sao?" Liễu Phi Nhã ánh mắt khinh bỉ liếc xéo Diệp Bối Nhi.

"Cô ganh tị sao?" Kitty cười cười.

"Ganh tị? Nực cười! Cô ta chỉ là một người bám theo những tên nhà giàu mà kiếm chát thôi. Tôi cần gì ganh tị?" Liễu Phi Nhã nhếch mép khinh thường.

Từ lúc đầu đến giờ, Diệp Bối Nhi vẫn không lên tiếng. Liễu Phi Nhã được nước lấn tới, "Tôi nói không đúng sao, Diệp Bối Nhi?"

Kitty tức giận quát, "Trưởng phòng Liễu xin cô tôn trọng người khác."

"Bỏ đi Kitty." Diệp Bối Nhi đưa tay kéo kéo Kitty.

"Nói trúng tim đen rồi chứ gì?" Liễu Phi Nhã ngữ điệu hống hách.

"Bối Bối, tại sao lại bỏ?" Kitty vẫn còn một bụng bực tức, trừng mắt liếc Liễu Phi Nhã.

"Kitty, chó cắn mình một cái chẳng lẽ mình quay lại đáp trả sao? Cứ để nó sủa đi, chỉ là sủa mấy tiếng thôi mà, mình đi đi." Diệp Bối Nhi ngữ khí nhàn nhạt, nói với Kitty.

"Diệp Bối Nhi, cô xem tôi là chó sao?" Liễu Phi Nhã tức điên hét lớn.

"Ô, thật không ngờ Trưởng phòng Liễu tự đem mình so sánh với chó." Kitty nghe được lập tức phì cười, một bụng tức giận cũng vơi đi một nữa, cô bạn Bối Bối này thường ngày ôn hoà, đối xử với mọi người rất tốt, khi mắng chửi người cũng nghe êm tai đến vậy.

"Cô đứng lại." Liễu Phi Nhã nộ khí xung thiên, đi đến trước mặt Diệp Bối Nhi giơ tay định tát vào mặt cô. Sự việc xảy ra quá nhanh, Diệp Bối Nhi và Kitty không kịp phản ứng, Diệp Bối Nhi nhắm mắt lại.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Cô vẫn không cảm thấy đau. Diệp Bối Nhi từ từ mở mắt ra, một cánh tay rắn chắt đang nắm chặt cổ tay Liễu Phi Nhã. Diệp Bối Nhi ngước mắt lên nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Tưởng Từ Hi, ánh mắt sắc bén quét trên người Liễu Phi Nhã, âm thanh ma mị phát ra, thập phần lạnh lẽo khiến cho không khí mùa đông càng lạnh, "Ngày mai cô không cần đi làm nữa."

Sắc mặt Liễu Phi Nhã trắng bệch, môi run run, cánh tay níu kéo Tưởng Từ Hi, "Chủ Tịch, Chủ Tịch xin cho tôi một cơ hội nữa."

"Động đến người phụ nữ của tôi. Tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết." Ngữ khí Tưởng Từ Hi thập phần kiên định. Diệp Bối Nhi nghe lời nói của anh từ miệng phát ra như có một dòng nước ấm chảy vào trong tim, ở bên anh thật ấm áp, rất an toàn. Trái tim bị chậm một nhịp, từng chữ từng chữ đã phá tan băng giá bao bọc tình cảm của cô. Anh đãkhiến nó hồi sinh một lần nữa. Cô từng thề rằng sẽ giấu đi tình cảm dành cho anh nhưng con tim của cô đã bị anh đánh cắp mất rồi. Liệu rằng lần này, tình cảm của cô có bị chà đạp nữa không?

Liễu Phi Nhã chết trân tại chỗ. Mặt không còn huyết sắc. Kitty đứng đó nhìn Liễu Phi Nhã có phần hả dạ. Xem cô ta còn dám hống hách nữa không?

Tưởng Từ Hi thu tay lại, đem Diệp Bối Nhi quay mặt đối diện anh, anh vuốt vuốt má cô, thời tiết mùa đông lạnh lẽo nhưng bàn tay anh rất ấm áp, giọng rất dịu nhẹ, ánh mắt trìu mến, "Không sao chứ?"

"Không sao."

"Đi thôi." Tay Tưởng Từ Hi ôm ngang hông cô, hai người sánh vai nhau đi ra ngoài. Kitty cũng nối bước đi theo. Mà phía sau Liễu Phi Nhã hai tay nắm chặt thành quả đấm, nghiến răng nghiến lợi, "Diệp Bối Nhi, cô đừng đắc ý, món nợ ngày hôm nay, tôi từ từ trả lại cho cô."

"Này, em vừa xa tôi một chút lại xảy ra chuyện là sao?" Tưởng Từ Hi giọng điệu trách cứ nhìn cô.

"Không phải đều do anh hết sao?" Diệp Bối Nhi phản bác.

"Tại sao do tôi?" Tưởng Từ Hi ngu ngơ hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ, anh không nhìn ra Liễu Phi Nhã có ý với anh sao?" Diệp Bối Nhi hừ lạnh.

Tưởng Từ Hi ánh mắt loé sáng, đưa tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Diệp Bối Nhi, cằm tựa vào đỉnh đầu của cô, mỉm cười, nụ cười của anh rất đẹp, khuôn mặt càng tăng thêm vài phần yêu nghiệt, "Em ghen sao?"

"Không có." Tim cô đập rất nhanh, hai gò má cô bất giác đỏ ửng.

Tưởng Từ Hi đưa tay xoa xoa đầu cô, tay phải anh nắm chặt tay Diệp Bối Nhi. Mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Kitty đứng ở đằng sau, chứng kiến tất cả mọi chuyện, cô cười cười, thì ra thật sự là có gian tình. Kitty nhanh chóng rời khỏi, dành cho hai người bọn họ có khoảng riêng tư.

"Diệp Bối Nhi, tôi yêu em, đồng ý làm người phụ nữ của tôi được không?" Sau một thời gian yên lặng, cuối cùng Tưởng Từ Hi cũng cất tiếng lòng thổ lộ với cô.

"Ầm"

Nghe như sét đánh ngang tai. Cô không nghe lầm chứ? Tưởng Từ Hi nói yêu cô? Diệp Bối Nhi khẽ động, cô ngước mặt lên nhìn anh chăm chú.

"Chủ Tịch, những gì anh nói có thật không?"

"Thật." Ngữ khí kiên định. Ánh mắt trong veo đầy chân thật nhìn Diệp Bối Nhi.

"Được." Diệp Bối Nhi gật đầu, cô chấp nhận, tình cảm của cô bây giờ đã không còn do cô khống chế nữa. Nếu có một ngày, Tưởng Từ Hi lại tổn thương cô nữa, cô sẽ không hối hận. Cô không cần kết quả tốt đẹp, chỉ cần quá trình hạnh phúc là đủ.

"Em vừa nói gì?" Tưởng Từ Hi bất ngờ trước câu trả lời của cô.

"Nghe không rõ, vậy thì thôi." Diệp Bối Nhi đẩy anh ra, xoay người rời đi. Nhưng Tưởng Từ Hi phản ứng nhanh hơn, ôm cô từ sau lưng, hai tay khoá trụ eo Diệp Bối Nhi, âm thanh trầm thấp ghé sát tai cô, "Em chạy không thoát khỏi tay anh đâu."

"Chủ Tịch, mau buông em ra, mọi người vẫn còn ở ngoài." Diệp Bối Nhi ngượng ngùng tháo hai tay anh khỏi eo cô.

"Muốn anh buông tay, trừ phi....." Tưởng Từ Hi ánh mắt giảo hoạt nhìn cô, đưa tay chỉ chỉ vào má anh.

"Đồ xấu xa." Diệp Bối Nhi thật sự nghi ngờ anh có phải mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt hay không? Trước mặt mọi người thì cao cao tại thượng, gương mặt lạnh lùng. Còn trước mặt cô như một tên đại sắc lang, mặt dày vô sỉ.

"Không thì thôi, anh cứ như vậy ôm em." Anh mè nheo, gắt gao ôm chặt cô.

"Hừ! Háo sắc." Dứt lời cô kiễng mũi chân, hôn chụt vào má anh một cái, ánh mắt khinh bỉ nhìn Tưởng Từ Hi, "Được chưa?"

"Hmmm.... Tạm được." Tưởng Từ Hi hài lòng, tâm trạng của anh hôm nay cực kì tốt, anh nở nụ cười ấm áp.

"Chủ Tịch, em đói bụng." Diệp Bối Nhi đưa tay kéo kéo áo anh.

"Bối Bối, em đừng suốt ngày gọi anh là Chủ Tịch được không?" Tưởng Từ Hi bất mãn.

"Hay gọi anh là Hi Hi đi."

"Không được."

"Tiểu Hi."

"Xấu chết được."

"Tiểu Từ? Tiểu Tưởng?" Anh sa sầm mặt mày. Mấy cái tên này khó nghe chết đi được. Cũng may là Diệp Bối Nhi nói ra. Nếu không, là người khác chắn chắc ngay lập tức sẽ cuốn gói về quê cày ruộng.

Thấy anh im lặng mãi không trả lời, Diệp Bối Nhi hỏi anh lại lần nữa, "Được không? Được không?"

"Gọi anh là Hi Tử đi."

"Hi Tử, Hi Tử, xấu chết đi được."

"Hay gọi là ông xã đi. Thuận miệng hơn." Tưởng Từ Hi lại bày ra bộ dáng mặt dày vô sỉ. Anh cười cười, mái tóc màu nâu hạt dẻ được chải gọn gàng, vài sợi tóc rớt xuống trán. Dáng vẻ của anh bây giờ thật mê người. Diệp Bối Nhi nhìn anh không chớp mắt, mất một lúc mới phản ứng kịp, "Thuận miệng cái đầu anh."

Anh đặt tay trên eo cô, cùng nhau đi ra ngoài đại sảnh. Buổi dạ tiệc thật sự rất náo nhiệt. Mọi người rất vui vẻ, ăn uống no say.

Thời gian gần 11h đêm, mọi người từng người một ra về. Diệp Bối Nhi uống hơi nhiều rượu, có chút ngà ngà say, đầu cô tựa vào ngực Tưởng Từ Hi. Khuôn mặt của cô đỏ ửng, không biết do trời lạnh hay là do rượu, cả người cô chao đảo. Cũng may, Tưởng Từ Hi bên cạnh ôm cô, nếu không cô đã mặt kề mặt với đất mẹ thiên nhiên rồi, mặt cô dán vào lòng ngực rắn chắt của Tưởng Từ Hi, cô thì thầm, "Hi Tử, Hi Tử hôm nay em rất vui, rất vui, hì hì." Cô cười, cười đến tít mắt, Diệp Bối Nhi khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Hai tay cô ôm chặt thắt lưng Tưởng Từ Hi. Mùi rượu thoang thoảng trong miệng xen lẫn với nước hoa trên người Diệp Bối Nhi tạo nên một hương vị rất đặc biệt.

Tưởng Từ Hi đưa cô ra bãi đỗ xe, anh đặt cô ngồi trên ghế lái phụ, thắt dây an toàn cho cô, đóng cửa lại. Còn anh, vòng qua bên kia ngồi vào vị trí tay lái nhưng không khởi động xe, Tưởng Từ Hi quay mặt ngắm nhìn Diệp Bối Nhi đang trong tình trạng say rượu, anh thở dài, biết sớm anh đã không để uống nhiều rượu như thế, Tưởng Từ Hi đưa tay xoa xoa mặt Diệp Bối Nhi, "Bé cưng, em không biết uống rượu sao còn uống nhiều như vậy?"

"Ai là bé cưng, cũng có người tên như vậy sao? Hì hì, mắc cười quá." Diệp Bối Nhi đã say không còn biết chuyện gì xảy ra xung quanh.

Tưởng Từ Hi lắc đầu, thở dài. Anh thề sau này sẽ không cho phép cô uống rượu nữa. Hôm nay, là anh ở bên cạnh cô. Nếu không phải là anh thì sao? Sự tình tiếp theo anh cũng không dám nghĩ.

"Đồ ngốc, bé cưng là em đó." Ánh mắt dịu dàng chỉ dành cho một mình cô - Diệp Bối Nhi. Những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ. Đối với cô, Tưởng Từ Hi sẽ bao dung tất cả, dùng tất cả sinh lực và tính mạng bảo bọc và che chở cho cô. Dùng tình yêu này để lấp đầy trái tim bị tổn thương của Diệp Bối Nhi, làm tất cả để khiến cô hạnh phúc, khiến cho cô mỗi ngày đều cười thật tươi.

"Hi Tử." Diệp Bối Nhi gọi tên anh.

"Hửm?"

"Hi Tử." Cô cười khúc khích, cái tên này càng gọi càng thuận miệng.

"Ngốc ạ, về thôi." Tưởng Từ Hi mỉm cười, giúp cô chỉnh lại tư thế ngồi. Sau đó, khởi động xe chạy về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Âm thầm bảo vệ

Tưởng Từ Hi bế cô vào nhà, Diệp Bối Nhi cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, từ từ hé mở mắt ra nhìn anh chớp chớp mắt.

"Hi Tử?"

Tưởng Từ Hi nhìn cô mỉm cười híp mắt, "Còn buồn ngủ không?"

"Đây là đâu?" Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Anh lườm Diệp Bối Nhi, "Nhà anh. Nhìn em ốm vậy mà cũng nặng ghê nhỉ?"

"Thả em xuống." Cô giãy giụa, một mực muốn đi xuống.

Khuôn mặt Diệp Bối Nhi ngày càng đỏ, cô nhìn chằm chằm Tưởng Từ Hi, trong đầu cô đang có một loại suy nghĩ "người đàn ông cực phẩm này thực sự thuộc về cô sao? Tình yêu này có thể vững bền chứ? Khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười, ngay cả hơi thở, cả vòng tay ấm áp này nữa hiện giờ là đang thuộc về cô sao?" Nếu đây là giấc mơ, cô ước vĩnh viễn không tỉnh lại. Bất giác cô đưa tay đặt lên má Tưởng Từ Hi, cô phải xác minh đây có phải là mộng hay là thực tế.

Tưởng Từ Hi nghi hoặc nhìn cô, "Bối Bối, em sao vậy?" Anh vừa nói, vừa cất bước lên tầng 2, phòng ngủ của anh, bước chân vững vàng, vòng tay rắn chắt, thân hình cao lớn, anh như một bức tranh thuỷ mặc, điềm tĩnh, yên ắng như thế, vẻ ngoài lạnh lùng tàn khốc, trong lòng anh suy nghĩ những gì, Diệp Bối Nhi không thể nắm bắt được, cô thực sự cảm thấy anh như là một ngôi sao sáng trên bầu trời, rất sáng, và vị trí của ngôi sao sáng nhất thì cách cô rất xa, rất xa. Giữa anh và cô vẫn luôn tồn tại một ranh giới vô hình. Anh và cô là người của hai thế giới khác nhau. Cô chỉ đơn thuần có một mong ước vô cùng bé nhỏ là có thể ở bên cạnh anh mỗi giây mỗi phút, đứng từ xa nhìn anh cũng cam lòng. Nguyện cho anh luôn hạnh phúc, luôn tươi cười, mà anh cũng rất ít khi cười. Mỗi cử chỉ, hành động, lời nói của anh đều toát lên một có khí phách vương giả. Còn cô, cô chỉ là một cô gái bình thường hơn cả bình thường, học lực bình thường, gia cảnh bình thường, sống trong một gia đình hạnh phúc không trọn vẹn, người cha vô lương tâm suốt ngày đánh đập

hành hạ cô, cuộc hôn nhân giữa cha và mẹ cô đỗ vỡ. Cô đi theo mẹ, nhưng trớ trêu thay ông trời lại nhẫn tâm cướp đi người mẹ mà cô luôn kính trọng, yêu thương nhất. Nghĩ lại những quá khứ đau lòng kia, Diệp Bối Nhi vô thức nép vào lòng ngực Tưởng Từ Hi.

Anh cảm thấy thân thể bé nhỏ trong ngực anh khẽ run, anh đặt cô lên chiếc giường Kingsize mềm mại, grap giường màu cà phê, khung cảnh xung quanh cũng không đổi xa lạ. Cô cúi mặt xuống không dám nhìn vào mắt Tưởng Từ Hi.

Tưởng Từ Hi cảm thấy, kể từ lúc kết thúc tiệc rượu đến bây giờ, cô ngốc này có gì không ổn. Anh đưa tay vuốt ve gò má lạnh buốt của cô, nâng mặt cô lên, mắt cô đã sớm phiếm hồng. Anh sững sốt, vội vàng hỏi:" Bảo bối, sao tự nhiên lại khóc?" Âm thanh dịu dàng, tất cả sự chú ý của anh bây giờ đều đặt trên người con gái này.

"Hi Tử, Hi Tử..... Hic... Hic..." Cô nấc từng cơn, nước mắt chảy càng nhiều.

Anh ôm chầm lấy Diệp Bối Nhi, tay xoa xoa lưng cô an ủi, tâm tình bây giờ của anh thật rối tinh rối mù, "Ngoan, bảo bối, anh đây, đừng khóc."

"Hi Tử, em nhớ mẹ. Em rất nhớ bà ấy, tại sao mẹ lại bỏ rơi em một mình, tại sao? Chẳng phải mẹ nói sẽ luôn ở bên cạnh em sao? Mẹ nói sẽ luôn bảo vệ em, không bỏ rơi em, không để em cô đơn, lạc lõng cái thế giới không có tình người này. Tại sao mẹ không giữ lời, tất cả các người đều nói dối, đều gạt người." Cô khóc oà lên, áo sơ mi của anh bị ướt một mảng lớn trước ngực. Sự tình giờ khiến Tưởng Từ Hi bối rối, từ trước đến nay anh không biết an ủi người khác, anh ôm chặt cô vào lòng, anh nghĩ cô thật sự đã say, say đến nỗi những quá khứ tàn khốc nhất bị thức tỉnh lại ùa về.

"Em mệt rồi, ngủ đi." Anh thấy cô không phản ứng, liền đặt cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên người Diệp Bối Nhi, Tưởng Từ Hi ngồi bên mép giường đưa tay vén những sợi tóc còn dính trên má cô, không bao lâu sau Diệp Bối Nhi liền ngủ thiếp đi, anh lau đi những giọt lệ còn đọng lại trên khoé mi cô, đôi mắt đã sưng lên như gấu mèo vì khóc quá nhiều. Tưởng Từ Hi đứng dậy đi vào phòng tắm, anh mở vòi sen xả nước.

Khoảng nửa giờ sau, anh tắm xong bước ra, toàn thân anh toả ta mùi sữa tắm hương trà xanh nhàn nhạt. Lau khô tóc, Tưởng Từ Hi lấy điện thoại gọi vào một dãy số. Ít giây sau, đầu giây bên có người bắt máy.

"Alo..."

"Doanh Hạo, giúp tớ điều tra một người."

"Ada, người nào có khả năng gây chú ý cho Tưởng thiếu chúng ta đây hử?" Người đầu dây bên kia giở giọng điệu bỡn cợt.

"Nghiêm túc đi." Tưởng Từ Hi lạnh giọng quát.

"Được rồi, được rồi, không đùa nữa."

Tưởng Từ Hi nói vài câu với người tên Doanh Hạo, rồi cúp máy. Anh đi đến bên giường nằm vào phần trống bên kia, Tưởng Từ Hi nhẹ nhàng ôm cô vừa ngực mình, tắt đèn đi ngủ.

Lúc nửa đêm lại phát sinh một chuyện, Diệp Bối Nhi nằm mơ, cô khóc, Tưởng Từ Hi tỉnh giấc, cố đánh thức cô nhưng cô không tài nào tỉnh. Anh chỉ nghe loáng thoáng Diệp Bối Nhi nói mớ vài câu.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh...."

"Mẹ.... Mẹ, mẹ chờ con với...."

"Con sợ lắm, rất sợ..."

Cô khóc rất thê lương, khóc nấc lên, tay phải nắm chặt cổ tay trái che đi vết sẹo mờ mờ do người cha không bằng cầm thú của cô gây ra. Tưởng Từ Hi tinh mắt phát hiện, đưa tay kiểm tra, ngay trên cổ tay cô đích thật có một vết sẹo mờ nhạt do tàn thuốc lá làm bỏng.

Lập tức ánh mắt anh tối sầm lại. Sát khí toả ra xung quanh. Tưởng Từ Hi nhủ rằng nhất định phải tìm được người đã làm tổn thương cô, hắn phải trả giá đắt, phải khiến cho hắn sống không được, chết không xong, ngày ngày cho hắn nếm trải mùi vị đau tận xương tuỷ, ngay cả giấc mơ cũng phải cảm thấy sợ hãi tột độ.

"Hi Tử, Hi Tử, đừng bỏ rơi em... Hic... Hic..." Tay cô níu chặt grap giường, toàn bộ lời nói, cử chỉ trước mắt đều hiện rõ trước mặt anh, tim anh như thắt lại, Tưởng Từ Hi kéo cô lại gần anh, nhẹ giọng an ủi, "Bảo bối, anh đây, anh vĩnh viễn ở cạnh em, anh không đi đâu cả. Anh sẽ khiến ai tổn thương em sẽ trả giá thật đắt." Câu cuối gần như Tưởng Từ Hi nghiến răng nghiến lợi rằn ra từng chữ một.

Ý thức được hơi thở quen thuộc Diệp Bối Nhi hơi buông lỏng, rúc sâu vào người anh.

"Ngoan, đừng khóc nữa." Tưởng Từ Hi thì thầm bên tai cô.

Sáng sớm ngày hôm sau.....

Diệp Bối Nhi chậm rãi xoay người lại, cô cảm thấy trên người mình có vật gì đó nằng nặng. Cô mở mắt ra, đập vào đôi mắt cô là Tưởng Từ Hi một tay gác ngang ngực cô, một chân gác trên bụng cô. Diệp Bối Nhi bất ngờ, cố gắng tránh thoát khỏi "gọng kìm" của Tưởng Từ Hi. Cô ngồi dậy, kéo chăn ra, nhẹ nhàng bước xuống giường. Bỗng từ sau lưng có một trầm ấm vang lên, "Bảo bối, đi đâu?"

"Em... Em..." Diệp Bối Nhi giật nảy người, lắp ba lắp bấp trả lời.

"Lại đây." Tưởng Từ Hi cũng ngồi dậy, đưa tay ngoắc ngoắc, bảo cô đến gần anh.

"Em rửa mặt." Cô nhanh chân bước vào toilet. Tưởng Từ Hi không quá bất ngờ với hành động của cô, anh chỉ nhàn nhạt dựa lưng về phía sau, khoé miệng như có như không cong lên một đường tuyệt đẹp, "Em bước một bước nữa, anh trừ lương em."

Diệp Bối Nhi nghe thấy mình sắp bị trừ lương, thái độ lập tức thay đổi, nhanh chân đi đến giường ngồi cạnh anh, "Hi Tử." Cô cười hì hì, nụ cười rất hồn nhiên làm cho Tưởng Từ Hi ngây ngốc vài giây. Thấy anh không phản ứng, Diệp Bối Nhi giơ tay vẫy vẫy tay trước mặt anh.

"Đừng trừ lương em mà." Cô làm nũng, đầu cọ cọ vào vai anh. Tay ôm ngang hông anh. Tưởng Từ Hi cảm thấy bụng dưới hơi căng cứng. Người ta nói buổi sáng đàn ông rất dễ "xúc động", thì ra là thật. Anh thật sự muốn hung hăng đem cô ăn sạch sẽ, không chừa một manh giáp nào. Thấy anh vẫn trầm mặc, Diệp Bối Nhi tiếp tục làm nũng, bộ váy hiệu Channel màu xanh dương nhạt cô mặc hôm qua lúc tham gia tiệc rượu vì tư thế ngồi của cô bị xốc lên tận đùi để lộ một đôi chân trắng trẻo, mịn màng. Tưởng Từ Hi nuốt nuốt nước miếng. Giọng khàn khàn, anh ôm eo Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, đừng nhúc nhích."

"Hửm?" Diệp Bối Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Nếu không hậu quả thật khó lường." Tưởng Từ Hi cố gắng kiềm chế dục vọng đang căng cứng phía dưới, trấn tĩnh lí trí. Thấy sắc mặt nghiêm túc của anh, Diệp Bối Nhi hơi sợ, cô rụt cổ lại. Tưởng Từ Hi nhìn cô, cảm nhận cô sợ hãi, anh thở dài, đưa tay nhéo má cô, "Bảo bối, em thật biết cách hành hạ anh."

"Em nào có?" Diệp Bối Nhi âm thanh trong trẻo, sắc mặt phấn hồng, bốn mắt nhìn nhau.

"Còn mệt không? Hôm qua em uống say." Tưởng Từ Hi chuyển đề tài, kéo cô dựa vào ngực anh, Diệp Bối Nhi tìm kiếm vị trí thoải mái đầu cọ cọ vào người vị đại boss nào đó, khiến dục hoả ai kia vừa tắt lại bị khơi dậy.

"Em uống say? Tại sao em không nhớ gì hết vậy?"

"Em thật sự rất say, em còn nói mớ nữa." Tưởng Từ Hi nhìn cô cười cười.

"Thật sao? Em nói những gì?" Diệp Bối Nhi kinh ngạc, mở to hai mắt long lanh nhìn anh.

"Em nói em rất thích anh." Tưởng Từ Hi thật muốn nói cho cô biết sự thật nhưng lại sợ chạm vào vết thương lòng của cô. Anh thật sự không thích cô khóc, trước đây anh từng làm tổn thương cô, nhưng bây giờ anh sẽ hảo hảo đem cô bảo vệ dưới đôi cánh của mình. Đem lại những gì tốt đẹp nhất, giúp cô quên đi những kí ức tăm tối ấy. Hảo hảo đem cô chu toàn giữ bên cạnh mình, đời này kiếp này đừng mong có ai chia rẽ cô và anh.

"Nói dối." Diệp Bối Nhi đưa tay đấm vào ngực anh, mặt đã sớm đỏ ửng vì ngượng ngùng.

Tưởng Từ Hi cười, ở bên cô anh ngày càng cười nhiều hơn, nụ cười của anh như buổi nắng sớm, không hề chói mắt, ngược lại rất ấm áp mang lại cho người khác cảm giác thoải mái. Cô hoàn toàn bị nụ cười tỏa nắng của anh mê hoặc. Nhất thời ngây ngốc nhìn anh không chớp mắt.

"Anh rất xinh đẹp nha." Diệp Bối Nhi tấm tắc khen ngợi.

Ngược lại, sắc mặt anh đen thui như đít nồi, Tưởng Từ Hi đưa tay cóc đầu cô, "Chẳng bao giờ có ai lại nói một người đàn ông là xinh đẹp cả."

"Hì hì, nhưng em thích như vậy."

"Thích sao?" Tưởng Từ Hi đưa tay nắm giữ cằm cô, gương mặt anh tuấn từ từ sát lại gần, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, môi anh đặt lên đôi môi mọng nước, cô mở to mắt, nhân cơ hội lưỡi anh tiến vào khoang miệng, thăm dò tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại của cô. Diệp Bối Nhi hô hấp hỗn loạn, Tưởng Từ Hi cắn cắn cánh môi cô, "um" cô cảm giác hơi đau nên kêu thành tiếng. Môi lưỡi dây dưa, Tưởng Từ Hi mút lấy đầu lưỡi đối phương, anh đưa tay xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của Diệp Bối Nhi. Cô thiếu dưỡng khí, sắc mặt đỏ bừng. Tưởng Từ Hi đành quyến luyến rời cánh môi mềm mại ấy.

Tưởng Từ Hi nham hiểm nhìn cô, hỏi, "Thích không?"

Nụ cười yêu nghiệt, ánh mắt tràn đầy chiếm hữu nhìn cô chằm chằm.

"Bỉ ổi, vô sỉ, đại sắc lang..." Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận, trừng mắt nhìn anh. Cô hừ mũi đứng phắc dậy đi vào toilet đánh răng rửa mặt.

Tưởng Từ Hi cười, anh cười rất sảng khoái, tâm tình không tệ, anh hướng về phía toilet hét lớn, "Bảo bối, đừng chạy nhanh như vậy, anh chưa hôn xong mà, mau lại đây để anh hôn lần nữa." Tưởng Từ Hi cảm thấy trêu chọc cô nàng ngốc này rất thú vị.

Diệp Bối Nhi từ trong toilet bước ra, liếc xéo anh, "Đồ đáng ghét." Bỏ lại cho anh ba chữ rồi đi ra ngoài.

Tưởng Từ Hi thấy cô sắp đi ra ngoài, vội vàng níu kéo, "Bảo bối đi đâu vậy? Em định bỏ lại anh một mình sao?" Vị đại boss cũng có ngày bày ra bộ dạng như thế. Nếu nhân viên trong Tập đoàn nhìn thấy chắc rớt cả tròng mắt ra.

"Em đi về."

"Đợi anh, anh đưa em về." Nói rồi anh một mạch đi vào toilet sửa soạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Diệp Bối Nhi em đâu rồi?

Về đến nhà đã 9h sáng, hình như mấy hôm nay cô không về nhà, Tiểu Uyển có lo lắng cho cô không? Đang suy nghĩ đến Trương Lam Uyển, bất thình lình có giọng nói phát ra phía sau lưng Diệp Bối Nhi.

"Bối Bối, mấy ngày nay đi đâu?? Hả?"

"Tớ.... Tớ... Tiểu Uyển..."

Trương Lam Uyển đưa tay cốc mạnh đầu bạn, giận dữ chằm chằm nhìn Diệp Bối Nhi. "Nói, cậu đi đâu? Tại sao không về nhà? Có biết tớ lo cho cậu lắm không? Tớ gọi cho cậu, cậu không nhận điện thoại. Cậu muốn chết hả?"

"Tớ xin lỗi Tiểu Uyển, đừng giận mà. Tớ có chuyện muốn nói với cậu." Cô ôm cánh tay bạn thân làm nũng, gương mặt hồng hào, xinh xắn, nụ cười rất tươi trông thật khả ái.

"Hừ" Trương Lam Uyển hừ lạnh xoay người đến ghế sofa ngồi xuống, lửa giận chưa nguôi vẫn nhìn chằm chằm Diệp Bối Nhi. "Cậu muốn nói gì? Tớ chưa hết giận đâu đấy, cậu phải dẫn tớ đi ăn để bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tớ."

Diệp Bối Nhi thấy cô bạn thân mình nói như vậy vui vẻ gật đầu lia lịa, "Được, được tớ sẽ kêu Hi Tử mời cậu đi ăn."

"Hi Tử??" Trương Lam Uyển nghi hoặc nhìn cô.

Ách!!! Cô lỡ lời, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Cô ngượng ngùng không dám nhìn vào mặt bạn, giọng nói giống như muỗi kêu, lí nhí nói "Hi Tử, anh ấy... Anh ấy là bạn trai tớ. Là chuyện tớ muốn nói với cậu lúc nãy."

"Bạn trai?? Không phải cái tên đấy chứ??" Trương Lam Uyển mơ hồ hỏi ngược lại. Chẳng phải Bối Bối nói cái tên Tưởng Từ Hi đáng chết ấy không có tình ý với Bối Bối sao?? Tại sao bây giờ lại như vậy??

"Này, có phải hắn ta đang chơi đùa cậu không? Liệu hắn ta có thật lòng với cậu hay là nhất thời hứng thú đến khi chán chê rồi vứt bỏ cậu, sau đó đi tìm một người khác...." Cô gái Trương Lam Uyển này có phải là đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá rồi không???

Reng... Reng... Reng

"Tiểu Uyển tớ nghe điện thoại." Cô quay sanv nói với cô nàng đam mê tiểu thuyết nào đó.

Màn hình nhấp nháy nhấp nháy hiện thị cái tên "ĐỒ VÔ SỈ"

"Đang làm gì đấy? Nhớ anh không?" Hôm nay tâm trạng Tưởng Từ Hi vô cùng vui vẻ, ngay cả giọng điệu cũng mang lại cảm giác vui vẻ ngập tràn.

"Ai thèm nhớ"

"Ôi, mới xa nhau vài phút em đã bỏ mặc anh rồi sao? Anh đây bị bỏ rơi rồi!!! Đau lòng quá, em mau chụt chụt anh đi!!! Bảo bối? Em đâu rồi? Trái tim anh bị tổn thương rồi đấy, em mau bồi thường cho anh đi..... Anh là ân nhân kiêm bạn trai kiêm luôn Chủ Tịch của em đó..." (Tĩnh lược vài ngàn chữ) Sau một hồi lãi nhãi trong điện thoại cuối cùng ai kia cũng để cho cô nói chuyện.

"Anh nói xong chưa?"

"Em đang chê anh nói nhiều?" Tưởng Từ Hi cảm thấy không được vui vì bị Diệp Bối Nhi hỏi như thế.

"Sao anh trở thành ông cụ non rồi?" Cô mỉm cười.

"Chê anh già? Anh hơn em có 3 tuổi thôi. Hừ!" Tưởng Từ Hi giận dỗi.

"Hahaha..." Bên kia điện thoại vọng lại tiếng cười giòn giã của người nào đó. Cô cười đến đau cả bụng. Một tay đưa lên nước mắt, một bên không nhịn được cười tiếp tục nói:" Hi Tử... Haha... Em, em.... Không có ý gì khác... Haha..."

"Em còn cười!!!!" Tưởng Từ Hi thật sự đã tức giận, anh muốn mắng cô nhưng nghĩ lại thì.... Không nỡ ==". Biểu cảm hiện giờ của anh trông thật đáng yêu. Đường đường Chủ Tịch - Tập đoàn Tưởng Thị, oanh oanh liệt liệt trên các mặt báo, hầu như độ nổi tiếng của anh còn hơn các diễn viên, ca sĩ trong nước, hiện giờ lại bày ra bộ mặt giận dỗi với bạn gái:)))

"Hi Tử... Anh giận rồi??? Em... Em không dám nữa... Em không cố ý, xin... Xin lỗi" Diệp Bối Nhi hít hít mũi, cố ngăn nước mắt sắp trào ra, đột nhiên Tưởng Từ Hi rống to trong điện thoại làm cô bất ngờ, sợ mình chọc giận đến anh, vội vàng xin lỗi, cô gấp đến nỗi mắt nước muốn rơi, giọng rầu rĩ, Tưởng Từ Hi bên kia nghe thấy tim chợt bị ai nhéo một cái.

"Bảo bối, bảo bối, em khóc sao? Đừng khóc, đừng khóc, anh không giận, không giận, ngoan nha~~~" Tưởng Từ Hi hạ giọng an ủi, anh chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi. Ai dè.... Hazzi, ai bảo anh sợ cô khóc chứ, cô khóc anh cũng đau.

"Không giận?" Diệp Bối Nhi dò hỏi, cô có chút bất an.

"Không giận mà. Ngoan~~"

"Thật?" Diệp Bối Nhi tiếp túc nghi vấn.

"Thật. Không khóc nhé!"

"Hi hì."

"Bảo bối, không khóc nữa nhé. Buổi chiều anh đón em đi ăn, mai rồi quay lại công ty." Tưởng Từ Hi lại nói.

"Được."

Ngưng một chút, cô lại nói "Em nhớ anh." Nói rồi cô lập tức cúp điện thoại, tim đập "bùm bụp, bùm bụp" muốn rớt ra ngoài, thật hồi hộp, mau quá, mau quá. Cô vừa nói thầm vừa đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

Bên kia điện thoại~~~

Tưởng Từ Hi ngây người một chút mới tiếp thu được ba chữ "Em nhớ anh". Tưởng Từ Hi nhìn nhìn điện thoại cười như một tên ngốc.

"Khụ... Khụ.. Này, này Từ Hi cậu đừng cười như vậy chứ? Thật doạ người." Người phát ra tiếng nói đó là Doanh Hạo người bạn thân của anh.

Nét cười trong mắt anh liền biến mất, vẻ nhu tình, dịu dàng vừa rồi cũng bay đi đâu mất tiêu. Tưởng Từ Hi liếc xéo anh, người tựa vào chiếc ghế Chủ Tịch sau bàn làm việc, nhàn nhạt mở miệng, "Chuyện đã điều tra ra chưa?"

=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•=

"Bảo bối, ăn ngon không?" Tưởng Từ Hi yêu chiều véo véo má Diệp Bối Nhi.

"Rất ngon nha~~, Hi Tử sao anh biết quán ăn vỉa hè này?" Diệp Bối Nhi gật đầu lia lịa, vừa ăn vừa nhìn anh chờ đợi đáp án.

Tưởng Từ Hi đưa tay vuốt tóc cô, anh cười chỉ cười như vậy mà nhìn cô. Ánh mắt dịu dàng như nước, bây giờ trên người anh chỉ mặt cái áo thun màu xám trơn, quần jean, giàu thể thao. Trông anh thật năng động và có sức sống, trông khác hẳn thường ngày chỉ mặc mỗi bộ vest khuôn khổ, chỉ biết làm việc và làm việc, rất ít cười, 24/24 trưng bộ mặt Satan.

"Em thích thì anh vui rồi. Chỉ cần ngày ngày em luôn mỉm cười hạnh phúc như thế, dù trời có sập xuống anh vẫn chống đỡ cho em, luôn bảo hộ em, yêu thương em, cưng chiều em, dành cho em những thứ tốt nhất, những ai tổn thương em, anh sẽ trả cho kẻ đó gấp ngàn lần, vạn lần, khiến cho kẻ đó ngày ngày sống trong đau khổ, sẽ hối hận khi sinh ra trong đời này. Bảo bối ngoan, hãy luôn bên cạnh anh, để anh hảo hảo bảo vệ em."

"Hi Tử, anh sao vậy? Đừng làm em sợ." Diệp Bối Nhi lay lay tay Tưởng Từ Hi, thấy anh cứ nhìn chằm chằm mình đến ngẩn người, cô có chút lo lắng.

"Đứa ngốc." Anh đang chìm trong suy nghĩ chính mình, cô bất ngờ lay tay anh kéo cái người đang ngớ ngẩn đang bị lời mình bao vây. Tưởng Từ Hi đưa tay ôm cô ngồi lên chân mình, hai tay khoá trụ eo cô, cằm tựa vai Diệp Bối Nhi, môi kề ngay lỗ tai cô thủ thỉ, "Bảo bối à, em thật đáng yêu... Anh thật muốn "cắn" em nha~~~."

"Bỏ em ra, đồ xấu xa, chúng ta đang ở ngoài, có rất nhiều người." Diệp Bối Nhi bất ngờ với một loạt hành động của anh, ngượng chín mặt, giãy giụa cố thoát khỏi người anh.

"Xấu hổ rồi? Hahaha..."

"Hừ!!!" Diệp Bối Nhi bĩu môi bất mãn xoay mặt ra chỗ khác.

"Anh không cười nữa, bảo bối ngoan ngồi đây chờ anh. Anh đi thanh toán." Dứt lời anh đứng dậy vòng qua người Diệp Bối Nhi đi đến chỗ bà chủ thanh toán trả tiền. Vì bàn anh và cô ngồi ở góc nên tầm mắt bị che khuất, một loạt sự việc tiếp theo anh không chứng kiến được.

"Con bé này da dẻ thật trắng trẻo. Không biết hương vị như thế nào?" Tên bắt cóc nhìn Diệp Bối Nhi chằm chằm, ánh mắt nảy sinh tà ý, hắn đưa tay vuốt ve gò má mịn màng của cô.

"Mày muốn chết sao? Bang Chủ có lệnh không được động vào cô ta." Tên vừa nói là tên cầm đầu bọn bắt cóc, bên ngoài thường gọi hắn là A Cửu.

Khi Tưởng Từ Hi thanh toán trở về không thấy Diệp Bối Nhi đâu, trong ngực anh chợt nảy sinh cảm giác bất an, anh nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng cô, cầu mong cô chỉ đi rửa tay rồi nhanh chóng trở về.

Bỗng nhiên, tầm mắt anh chạm vào tờ giấy đặt ở chỗ vừa nãy cô và anh ngồi. Tay anh run run cầm tờ giấy mở ra, trong đó chỉ có duy nhất một chữ....

"READY?"

Tay Tưởng Từ Hi nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi trên tay, thành công đem tờ vò nát trong lòng bàn tay.

"Diệp Bối Nhi em đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lãnh Ca Ca

Tại một không gian tối om, nồng nặc mùi hôi thối, phía trong kho hàng chỉ có một bóng đèn mờ mờ, diện tích chỉ rộng khoảng chừng 60 mét vuông. Lũ chuột, gián bò khắp nơi, ba tên bắt cóc đang đang ngồi quay quanh chiếc bàn, tên A Cửu cứ nhìn chằm chằm cô gái đang bất tỉnh bị trói trụ tay chân vào ghế, chiếc áo thun màu trắng có vài vết bẩn, đầu tóc rối loạn không trật tự, khuôn mặt vẫn an tĩnh như vậy. Tên đồng bọn của A Cửu cứ dõi theo khuôn mặt trắng trẻo Diệp Bối Nhi, tên này độ khoảng 30 tuổi, râu ria mọc đầy, khi mở miệng nói chuyện thì có một mùi hôi bóc ra, khiến cho người khác buồn nôn, tên còn lại có vẻ tốt hơn nhưng trên khuôn mặt lại có một vết sẹo dài từ thái dương kéo dài đến cằm. Từ lúc bắt cóc Diệp Bối Nhi đến bây giờ hắn ta không nói một lời nào, im lặng chấp hành mệnh lệnh của A Cửu. Lúc này Diệp Bối Nhi mơ hồ tỉnh lại, nhìn quang cảnh xung quanh mù mịt, cô chợt nhớ ra là mình đang ở quán ăn vỉa hè, Tưởng Từ Hi đi thanh toán đột nhiên có ba tên xông ra từ chiếc Ben, bất ngờ một tên có vết sẹo dài trên mặt dùng khăn tẩm thuốc mê áp vào miệng cô. Hai tên còn lại chế trụ tay và chân cô rồi đem lên xe, đến đây thì cô không còn nhớ gì nữa. Cô tỉnh lại thì xung quanh tối om, trước mặt cô là ba tên bắt cóc khi nãy. A Cửu đã phát hiện cô đã tỉnh, hắn đứng lên đi lại trước mặt Diệp Bối Nhi, tay cầm đèn pin chiếu thẳng vào mặt cô. Bất ngờ khi mắt tiếp xúc ánh sáng, hai mắt Diệp Bối Nhi nhíu lại rồi dần dần mở ra. Tên miệng có mùi hôi lập tức đứng lên đi trước mặt Diệp Bối Nhi, giở giọng háo sắc, tay nâng cằm cô xem xét từng chút một.

"Ái chà, tiểu cô nương tỉnh rồi??" Sau đó là một tràn cười ghê rợn. Ánh mắt gả nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Bối Nhi.

Cô cảm thấy chán ghét khi tên ấy đụng vào người cô, cô biết bây giờ mình phải kiên cường, không được nhút nhát như trước, Diệp Bối Nhi cố gắng trấn tĩnh cảm xúc đang hỗn loạn trong lòng, cất tiếng hỏi, "Các người muốn gì?"

"Sao gấp gáp quá vậy?? Cô bé??" Lần này là A Cửu hỏi.

Rầm....

Cửa bị đạp văng ra đập mạnh vào tường, lần cho bốn người bọn họ giật thót tim, người đàn ông dẫn đầu trông rất cao, vì anh ta đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ, chỉ thấy những viền toả ra xung quanh anh ta, ba tên bắt cóc, lập tức cung kính cúi đầu, "Đương gia"

Hắn ta ném cho bọn bắt cóc ánh mắt sắc bén, chỉ nói duy nhất một chữ, "Cút!". Tuy là giọng nói rất nhẹ nhưng chẳng kém phần uy nghiêm, anh ta là thuộc hạ thân tính của Bang chủ bang Lãnh Huyết - Khuất Dạ Tín. Là trong bốn người Đương Gia đứng đầu của Bang Lãnh Huyết. Có thể nói địa vị chỉ thấp hơn Bang Chủ mà thôi.

Ba tên bắt cóc nghe anh ta nói, nhanh tay nhanh chân bước ra ngoài.

"Diệp tiểu thư, Bang Chủ chúng tôi muốn gặp cô." Nói rồi Khuất Dạ Tín tháo dây đang trói tay chân cô ra, Diệp Bối Nhi chớp chớp mắt nhìn anh nghi ngờ hỏi, giọng cô có chút dè dặt, "Anh là người tốt??"

"Khụ... Khụ..." Khuất Dạ Tín nín cười, anh lấy tay che miệng mình lại che giấu sự lúng túng của mình, anh đột nhiên cảm thấy cô gái trước mặt này thật thú vị, từ khi anh theo Bang Chủ đến bây giờ chưa từng có người nào hỏi anh là tốt. Cô gái này nhìn rất lương thiện, tâm hồn trong sáng. Trong đầu anh đột nhiên nảy ra ý định muốn đem cô che chở. Khoan, khoan dừng lại, anh đang suy nghĩ gì vậy??!! Anh là người trong hắc đạo, cô là một cô gái ngây thơ, hiền lành. Khuất Dạ Tín không muốn vấy bẩn cô. Cô tinh khiết như một trang giấy trắng tinh khôi, anh sợ với thân phận Hắc đạo như anh sẽ là vết

nhơ trên một trang giấy trắng ấy.

"Vậy Bang Chủ của các anh là người tốt chứ?"

Khuất Dạ Tín mỉm cười, anh không nói gì cả, chỉ làm động tác mời. Diệp Bối Nhi đứng lên đưa tay sờ sờ túi quần mình tìm điện thoại. Khuất Dạ Tín thấy vậy bèn hỏi, "Diệp tiểu thư tìm gì à?" Giọng anh thật dễ nghe, thái độ lại lịch sự, nho nhã khác hẳn với hai tên bắt cóc đứng trước mặt cô lúc nãy. Phút chốc, Diệp Bối Nhi có thiện cảm với Khuất Dạ Tín. Cô cũng không e dè như lúc nãy nữa, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

"Tôi muốn gọi điện thoại."

"Có phải Diệp tiểu thư muốn gọi cho Tưởng thiếu, đúng không?"

"Tưởng thiếu? Hi Tử? Đúng, đúng, tôi muốn gọi cho anh ấy. Chắc bây giờ anh ấy lo lắng chết mất." Nhắc đến Tưởng Từ Hi ánh mắt Diệp Bối Nhi lập tức sáng lên như những vì sao trên trời đêm.

Nhìn thấy ánh mắt cô hiện lên vẻ vui mừng khi nói đến Tưởng Từ Hi. Trong lòng ngực Khuất Dạ Tín cảm thấy có một cảm giác khó tả, không hẳn là khó chịu. Nhưng cảm giác ấy, trước đây anh chưa bao giờ có cả. Cố gắng ổn định cảm xúc của mình Khuất Dạ Tín, dùng giọng từ tính trầm ổn của mình đáp lại Diệp Bối Nhi.

"Diệp tiểu thư không cần lo lắng, không lâu nữa Tưởng thiếu sẽ đến chỗ Bang Chủ chúng tôi ngay."

"Vậy hả?" Giọng Diệp Bối Nhi có phần ủ rũ, nhưng cô lập khôi phục tâm tình của mình, cô nghĩ nếu như mình nhanh nhanh đến chỗ Bang Chủ của bọn họ thì sẽ nhanh chóng gặp được Hi Tử của cô. Mắt cô sáng lên, cảm thấy mình thật thông minh.

"Anh nhanh tôi dẫn tôi đến chỗ Bang Chủ của anh đi."

"Diệp tiểu thư, mời."

=•=•=•=•=•=•=•=•=

Tại tổng bộ của Bang Khắc Long, một người đàn ông ngồi ngay vị trí chiếc ghế thủ lĩnh, tay gõ gõ trên mặt bàn làm bằng gỗ lim quý hiếm. Người đàn ông day day huyệt thái dương, tinh thần có chút sa sút, đưa tay cầm lấy li Vodka dốc xuống uống hết một hơi.

"Từ Hi, cậu biết là ai làm chưa?" Doanh Hạo ngồi trên sofa màu đen được làm bằng da thú thật nhập khẩu từ Italia. Anh bắt chéo chân nhíu mày nhìn Tưởng Từ Hi.

"Hạo, cùng mình đến tổng bộ Bang Lãnh Huyết."

=•=•=•=•=•=•=•=•=

Mặc khác tại tổng bộ Bang Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nhìn Diệp Bối Nhi ăn bánh ngọt đến miệng dính đầy kem. Lãnh Huyết híp mắt cười nhìn cô, tiện tay rút khăn ra từ hộp đưa cho Diệp Bối Nhi, "Từ từ ăn, đâu có ai tranh với em."

Bây giờ Diệp Bối Nhi mới ngước đầu lên nhìn anh, gọi anh một tiếng, "Lãnh ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chị Dâu Nhỏ

Bây giờ Diệp Bối Nhi mới ngước đầu lên nhìn anh, gọi anh một tiếng, "Lãnh ca ca."

Lãnh Huyết nhìn cô chăm chú, thật ra thì cô bé này thật đáng yêu, khó trách Tưởng Từ Hi lại cưng chiều cô như vậy. Dùng thế lực của mình bảo toàn danh tính cho cô. Nhưng tiếc thay.... Lần này phải lợi dụng cô rồi.

Lúc nãy, Khuất Dạ Tín đưa cô đến gặp Lãnh Huyết, cô không sợ anh, ngược lại còn anh có phải là người tốt hay không??? Thật không biết nói cô ngốc hay là ngây thơ đây.

"Lãnh Ca Ca, chừng nào Hi Tử mới đến??" Cuối cùng cô cũng ăn xong bánh ngọt, ngẩng đầu nhìn anh. Trước khi đưa cô đến đây, Khuất Dạ Tín có nói qua rằng Bang Chủ của bọn họ rất dữ tợn, nhắc nhở cô đừng làm gì phật ý Bang Chủ. Nhưng Diệp Bối Nhi lại cảm thấy Lãnh Huyết có chút gì đó quen thuộc, mặc nhiên cũng không sợ anh. Diệp Bối Nhi rất tự nhiên gọi anh một tiếng "Lãnh Ca Ca".

"Sắp rồi." Lãnh Huyết ngồi đối diện Diệp Bối Nhi tay đang vân vê chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay trái, chiếc nhẫn nhìn qua thì rất đơn giản, nhưng bên trong lại chứa đựng những thứ mà người khác không ngờ đến. Nụ cười tà mị xuất hiện trên gương mặt Lãnh Huyết càng tăng thêm phần quỷ dị trên con người anh.

"Bang Chủ, người đã tới." Khuất Dạ Tín dẫn theo thuộc hạ cung kính cúi đầu báo cáo với anh.

Tưởng Từ Hi cùng Doanh Hạo nghênh ngang bước vào tổng bộ Lãnh Huyết như chốn không người. Vừa đặt chân vào căn phòng mà thủ hạ Lãnh Huyết đã nói, bất ngờ, có một bóng dáng nho nhỏ chạy ào vào lòng ngực Tưởng Từ Hi, hai tay ôm chặt eo anh. Người Tưởng Từ Hi bỗng khựng lại nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, kéo người trong ngực mình ra nhìn cho rõ ràng, tay xoa xoa má Diệp Bối Nhi, khẽ nói, "Bảo bối, đừng sợ, có anh đây. Không ai bắt nạt em chứ??"

Khi nghe ba chữ "có anh đây" tim Diệp Bối Nhi đập nhanh hơn mấy nhịp. Cô thật cảm động, cô vui lắm, anh ấy không có bỏ rơi cô, lúc đầu được anh thổ lộ, Diệp Bối Nhi đã tự hỏi bản thân, Tưởng Từ Hi có thật tâm với cô không?? Hay chỉ là đùa bỡn. Bây giờ, Diệp Bối Nhi tin chắc rằng, Tưởng Từ Hi- anh sẽ luôn có mặt khi cô cần. Chỉ cần đến anh, anh sẽ xuất hiện.

Cô ngốc nào đó mỉm cười nhìn anh, "Lãnh Ca Ca rất tốt."

"Lãnh Ca Ca??" Anh nhíu mày nhìn cô, sau đó đem Diệp Bối Nhi ôm trọn vào lòng. Quay sang nói với Doanh Hạo, "Trả lô hàng bên Châu Phi cho hắn ta."

"Đã biết."

Nói rồi Tưởng Từ Hi xoay người ôm Diệp Bối Nhi bước ra ngoài, Doanh Hạo còn đó đối mặt Lãnh Huyết một tay vẫn vân vê chiếc nhẫn ấy.

"Lô hàng ngày mai sẽ chuyển tới cho Lãnh Bang Chủ."

"Cảm ơn."

Tại tổng bộ Khắc Long.

"Hi Tử, đây là đâu?" Diệp Bối Nhi mờ mịt nhìn anh. Thấy anh ôm cô một đường đi vào căn phòng xa lạ.

"Ngoan, vào tắm sạch sẽ trước. Anh sẽ giải thích cho em sau nhé!" Tưởng Từ Hi đưa cô vào phòng tắm, xoa xoa đầu Diệp Bối Nhi rồi anh xoay người đi đến chiếc ghế sofa ngồi. Tự rót cho mình một ly rượu. Tay Tưởng Từ Hi lắc lắc ly, rượu cứ theo quán tính xoay vòng xoay vòng, anh đưa tay uống cạn ly rượu.

"Cốc...Cốc...Cốc"

Tiếng gõ cửa có nhịp vang lên. Tưởng Từ Hi đặt ly rượu lên bàn, mắt đưa về phía cửa.

"Vào đi."

"Cạch" cánh cửa mở ra. Doanh Hạo tay đút túi quần tiêu sái bước vào. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tưởng Từ Hi. Dường như muốn nhìn xuyên thấu anh. Trong mắt Doanh Hạo ẩn chứa ý dò xét.

"Này, cậu có coi mình là bạn thân không vậy?? Từ khi nào bên người cậu lại xuất hiện một cô gái nhỏ ấy nhỉ???." Doanh Hạo ngang nhiên ngồi xuống đối diện Tưởng Từ Hi, tiếp tục truy vấn anh.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Diệp Bối Nhi trên người khoác áo choàng tắm màu đen, đầu vừa mới gội có vài sợi dính trên mặt cô, nước từ tóc cứ nhỏ giọt, lăn từ gò má cô xuống đến xương quai xanh rồi mất dấu trước khe ngực cô. Tưởng Từ Hi nhìn cảnh xuân trước mắt, anh cảm thấy có một luồng nhiệt từ bụng dưới xông lên người anh. Tưởng Từ Hi lập tức đứng dậy đi đến bên Diệp Bối Nhi hôn vào má cô một cái. Lúc này Diệp Bối Nhi mới phát hiện có người thứ ba ở đây. Đó chính là Doanh Hạo đang nhìn chằm chằm bọn họ. Diệp Bối Nhi giãy giụa cố thoát khỏi cái ôm của anh. Mặt đỏ lựng nhẹ giọng, nói "Hi Tử, có người."

Doanh Hạo bày ra bộ mặt cà lơ cà phất, đưa tay vẫy vẫy chào Diệp Bối Nhi, "Chị dâu nhỏ, xin chào!!"

Khi nghe ba tiếng "chị dâu nhỏ" Diệp Bối Nhi có chút mất tự nhiên, cả người núp vào ngực Tưởng Từ Hi. Anh nhìn cô như đà điểu chốn chui chốn nhủi, tay vỗ vỗ lưng cô trấn an, "Bảo bối, em đang xấu hổ sao?? Cứ mặc tên thần kinh đó đi." Vừa nói vừa ôm cô đi đến ghế sofa. Tưởng Từ Hi kéo cô ngồi lên đùi anh, hai tay ôm chặt Diệp Bối Nhi vào ngực.

Cô cứ cúi mặt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Doanh Hạo. Hai tay cứ cầm ngón tay Tưởng Từ Hi mà chơi đùa. Anh cười, nụ cười thật ấm áp làm sao. Ánh mắt chan chứa yêu thương nhìn ngươig con gái đang ngồi trong lòng mình. Cảm giác của anh bây giờ chỉ có nói lên bằng ba chữ "THẬT HẠNH PHÚC".

"Khụ...Khụ...Khụ"

Doanh Hạo ho khan vài tiếng, cố gắng tạo sự chú ý với hai người đang "tình chàng ý thiếp" kia. Tưởng Từ Hi đưa tới một ánh mắt muốn giết người về phía Doanh Hạo.

"Cậu không định giới thiệu với tớ sao??" Doanh Hạo nghiễm nhiên không sợ chết, nhìn chằm chằm Diệp Bối Nhi đang làm đà điểu cúi mặt xuống đất.

"Hừ!!!" Anh hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Tưởng Từ Hi sắc mặt thay đổi 180 độ đưa tay nâng khuôn mặt phúng phính của Diệp Bối Nhi lên, giọng dịu dàng nói với cô.

"Bảo bối, để anh giới thiệu với em. Đây là Doanh Hạo -bạn thân của anh, cũng là anh em vào sinh ra tử với anh."

Lúc này, Diệp Bối Nhi mới đưa mắt nhìn Doanh Hạo, trong đầu cô đột nhiên một cụm từ "THẬT SOÁI". Thấy cô cứ nhìn Doanh Hạo không chớp mắt, Tưởng Từ Hi đưa tay nhéo tay cô một cái. Anh lườm Diệp Bối Nhi.

Bất ngờ bị nhéo, Diệp Bối Nhi bĩu môi kháng nghị, "Đau, tại sao nhéo em?" Đưa tay xoa xoa vết nhéo vừa rồi. Cô bất mãn trừng mắt nhìn anh.

Hoàn hồn lại, cô xấu hổ lên tiếng chào hỏi, "Thật thất lễ, A Hạo, xin chào!!"

"Chị dâu nhỏ, thật đáng yêu." Nhìn Diệp Bối Nhi, Doanh Hạo lại nhìn Tưởng Từ Hi. Anh cảm thấy Tưởng Từ Hi đối với cô thật lòng, mà hành động nhéo Diệp Bối Nhi lúc nãy chứng minh Tưởng Từ Hi đang ghen. Ahahaha, tên mặt lạnh nào đó cũng biết ghen.

"Này, Doanh Hạo đừng có nhìn chằm chằm bảo bối của tôi."

"Cậu ghen sao?" Doanh Hạo đưa một ánh mắt khiêu khích đến Tưởng Từ Hi.

"Hừ!! Bảo bối, đừng nghe những gì cậu ta nói. Tên Doanh Hạo này lại đến kì động dục nên nói lung tung." Diệp Bối Nhi nghe anh nói đột nhiên phì cười. Cô cười rất đẹp, răng Diệp Bối Nhi rất đều khi cười còn lộ ra hai chiếc răng nanh nhp nhỏ. Trông thật đáng yêu.

P/s. Tuần sau mị thi rồi, nên mị tạm dừng tới đây nha~~~~~. Thi xong mị lại ngoi lên tiếp.

#Tử_Ân

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tâm can bảo bối

"Hừ!! Bảo bối, đừng nghe những gì cậu ta nói. Tên Doanh Hạo này lại đến kì động dục nên nói lung tung." Diệp Bối Nhi nghe anh nói đột nhiên phì cười. Cô cười rất đẹp, răng Diệp Bối Nhi rất đều khi cười còn lộ ra hai chiếc răng nanh nho nhỏ. Trông thật đáng yêu.

Doanh Hạo đứng lên đập bàn, làm cho ly rượu lung lay rơi xuống đất vỡ toang, Doanh Hạo đứng lên chỉ tay vào mặt Tưởng Từ Hi nghiến răng nghiến lợi, anh tức giận đến ngực cũng phập phồng, mặt đỏ nghẹn. Bất ngờ với hành động của Doanh Hạo, Diệp Bối Nhi đang sảng khoái cười cũng lập tức im bặt, cô cúi đầu xuống, tay vặn vẹo cúi đầu giọng lí nhí như con muỗi.

"A Hạo, xin lỗi, tôi không có ý cười anh đâu." Cô càng nói giọng càng nhỏ, Diệp Bối Nhi lấy hai ngón trỏ của mình chọc chọc vào nhau, làm ra bộ dáng biết lỗi.

Doanh Hạo nghe Diệp Bối Nhi nói như vậy, anh cảm thấy có gì đó không đúng, hồi nãy đến giờ anh đâu có trách chị dâu nhỏ đâu nhỉ??? Thu hồi lại dáng vẻ như muốn ăn thịt người của mình, nở một cười ôn hoà với Diệp Bối Nhi, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sa long, ánh mắt rất hiếu kì nhìn về phía cô.

"Chị dâu nhỏ, anh đâu có mắng em đâu???" Đồng thời cũng nhìn về Tưởng Từ Hi ném một ánh nhìn khinh bỉ về phía anh.

"Nhưng... Lúc nãy anh tức giận."

"Hahaha..." Vị nào đó ngồi ngoài xem kịch cuối cùng cũng lên tiếng, "Bảo bối ngốc, Hạo đang tức giận với anh, tại sao em lại xin lỗi cậu ta???" Tưởng Từ Hi thích thú đưa tay chọc chọc má phúng phính Diệp Bối Nhi, anh lại nói, "Thì ra em đang bao che cho anh đúng không?? Anh biết mà, tâm can bảo bối nhà anh là đáng yêu nhất." Nói rồi đưa tay véo véo hai má Diệp Bối Nhi. Yêu thương đem cô ôm chặt vào ngực, cằm đặt trên đỉnh đầu bảo bối của anh.

"Từ Hi, cậu đừng có tự luyến." Doanh Hạo hừ mũi khinh thường. Sắc mặt thay đổi, ôn nhu như nước, cười híp mắt nhìn cô, "Chị dâu nhỏ, anh không giận."

"A Hạo thật không giận??"

"Cậu ta mà dám giận em sao? Anh cắt "Tiểu Hạo" nhà của cậu ta." Tưởng Từ Hi nhanh miệng chen ngang.

"Từ Hi, cậu đợi đấy!" Nếu trong tay anh đang có khẩu súng, thật sự Doanh Hạo muốn đem Tưởng Từ Hi làm bia để tập bắn, bắn nát đầu hắn, bắt cho nát cái khuôn mặt đáng ghét này. Thật tức chết mà!!!! Súng đâu??? Tôi muốn giết người!!!! Muốn giết người!!

(•••Doanh Hạo: Này, tác giả!! Cô đừng có diễn tả tôi như một tiểu thụ vậy chứ??? *lườm*

•••Tác giả: Tiểu Thụ?? Được nha... Tôi cho anh với Tưởng Từ Hi thành một couple:))))

•••Tưởng Từ Hi: *súng chĩa ngay đầu tác giả*

•••Tác giả: ヽ(￣д￣;)ノ)

"A Hạo thật không giận??" Diệp Bối Nhi nghi ngờ hỏi lại, chớp chớp đôi mắt to mọng nước nhìn Doanh Hạo.

"Không giận." Doanh Hạo bước tới định đưa tay xoa đầu Diệp Bối Nhi, bất ngờ bị Tưởng Từ Hi tập kích, chán ghét gạt tay Doanh Hạo giữa không trung.

Tưởng Từ Hi liếc xéo anh, "Tôi cảnh cáo cậu, không được động vào bảo bối nhà tôi."

Diệp Bối Nhi cười ngọt ngào nhìn Tưởng Từ Hi, mặt cọ cọ vào hõm vai anh như mèo nhỏ làm nũng, "Hi Tử, A Hạo là người tốt." Mắt thấy mùi thuốc súng của Tưởng Từ Hi, cô nhịn không được nói đỡ cho Doanh Hạo.

"Em bênh vực cho tên xấu xa đó, có phải muốn hồng hạnh vượt tường không hả??" Vừa nơi vừa đưa tay véo má cô một cái, căm giận nhìn cái người gắn mác "bạn thân" đang hiện lên vẻ mặt vui sướng khi thùng dấm chua nào đó đã đổ.

"Cốc... Cốc... Cốc"

"Vào đi." Giọng nói trầm lãnh xen lẫn kiêu ngạo hướng về phía cửa ra lệnh.

"Cạch"

Người vừa bước vào là Nhị Đương Gia - Ma Phong, anh cung kính cúi đầu, gọi một tiếng "Chủ Tử", quay sang nhìn Doanh Hạo gật đầu coi như chào hỏi, Ma Phong là một người tính tình cứng ngắc, như khúc tượng gỗ, cực kì tuân thủ phép tắc, anh cả đời bán mạng cho Tưởng Từ Hi cũng không từ nan, chỉ cần Tưởng Từ Hi nói một tiếng, Ma Phong có lên núi đao xuống biển lửa để hoàn thành nhiệm vụ. Ngoài Doanh Hạo ra, Ma Phong là trợ thủ đắc lực mà Tưởng Từ Hi cực kì coi trọng không khác gì anh em, nhưng Ma Phong lại giữ một khoảng cách nhất định giữa Chủ Tử và thuộc hạ.

Ma Phong khẽ đưa mắt nhìn Diệp Bối Nhi đang ngồi trên đùi Chủ Tử. Anh có hơi bất ngờ về người con gái này, từ lúc anh theo Tưởng Từ Hi làm thuộc hạ đến nay, Chủ Tử không dính dán đến một bóng hồng nào. Bây giờ, tận mắt Ma Phong nhìn thấy, người đứng đầu giới Hắc Đạo nét mặt dịu dàng nhìn người con gái trong lòng, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên, nói với Ma Phong, "Có chuyện gì?"

"Thưa, Chủ Tử, lô hàng bên Châu Phi đã đưa đến tổng bộ Lãnh Huyết. Về phía khai thác dầu mỏ đang tiến hành thuận lợi. Phía Nam Phi, theo báo cáo sơ bộ, thuộc hạ phát hiện có một mỏ kim cương trữ lượng rất lớn, không biết có nên tiến hành khai thác không?? Chủ Tử."

"Tiếp tục thăm dò còn những khoáng sản khác không. Phía khai thác dầu mỏ tạm dừng, tập trung nghiên cứu vũ khí, cuối tuần này phải giao lô hành S5-ZY qua Nga." Giọng điệu cứng ngắc như được lập trình sẵn phân phó cho Ma Phong thực thi nhiệm vụ. Mắt thấy Diệp Bối Nhi hơi mệt, mắt cô dường như muốn híp thành một đường, cô đưa tay che miệng ngáp một cái, "Hi Tử, buồn ngủ." Diệp Bối Nhi nhỏ giọng nói với anh.

"Bảo bối buồn ngủ rồi?" Tưởng Từ Hi cưng chiều vuốt nhẹ mũi cô, điều chỉnh tư thế thoải mái cho Diệp Bối Nhi dựa vào. Tay vỗ nhẹ đầu cô bảo Diệp Bối Nhi tựa đầu vào ngực mình ngủ. Cô như mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực anh. Miệng còn nghịch ngợm chép chép vài cái, sau đó mới tìm chỗ thoải mái nhất rồi vùi đầu vào ngực Tưởng Từ Hi ngủ. Nếu nhìn kĩ khoé miệng Diệp Bối Nhi khẽ cong lên nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc.

"Tiếp tục." Lần này Tưởng Từ Hi nhìn Ma Phong chờ đợi anh tiếp tục báo cáo. Tay anh vẫn thích thú chọc chọc vào má Diệp Bối Nhi.

"Chủ Tử, thuộc hạ đã điều tra được người Chủ Tử cần tìm." Ma Phong lần nữa đảo mắt qua Diệp Bối Nhi lần nữa. Tưởng Từ Hi cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy ánh mắt dò xét từ Ma Phong đến tâm can bảo bối của mình. Anh buông ánh mắt sắc lãnh nhìn Ma Phong. Cảm thấy mình đã quá phận, Ma Phong lập tức quỳ xuống nhận lỗi, "Chủ Tử, thuộc hạ biết sai."

Tưởng Từ Hi nhắm mắt ngả lưng về phía sau, một tay gác lên tay vịn ghế sa long, một tay vuốt ve má Diệp Bối Nhi. Qua một lúc sau, Tưởng Từ Hi nhàn nhạt mở miệng, "Không có lần sau, đứng lên."

"Đã rõ, cảm ơn Chủ Tử." Ma Phong không dám ngước nhìn người con gái trong lòng Tưởng Từ Hi nữa. Chỉ âm thầm xem xét Diệp Bối Nhi chắc chắn có địa vị rất quan trọng đối với Chủ Tử. Có phải đây là Phu nhân tương lai chăng??

Tưởng Từ Hi lại cất tiếng.

"Tối nay, 7h triệu tập tất cả mọi người đến đại sảnh." Anh dừng lại, rồi nhìn bảo bối nhà mình, "Tôi muốn tuyên bố một chuyện quan trọng."

"Thuộc hạ đã rõ." Ma Phong cung kính đáp lại.

"Lui ra hết đi."

Tưởng Từ Hi đưa tay nhìn đồng hồ, 2h30 chiều.

Ừm, còn sớm, mắt thấy mĩ nhân trong lòng, Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi đi về phía giường kingsize cùng cô ngủ trưa.:))))

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tuyên bố quan trọng

Vốn vẫn cho rằng nhân sinh lẽ đời là vậy.

Trái tim bình lặng cự tuyệt những đợt sóng triều.

Dù đã cắt ngàn lần mà tơ tình vẫn không dứt.

Trăm lần ngàn lượt vây quanh lấy anh.

Có người hỏi anh rằng rốt cuộc anh yêu em ở điểm nào??

Đã bao năm trôi qua nhưng anh sẽ không bao giờ quên.

Nụ cười của em còn đẹp hơn cả làn gió xuân.

Những người chưa gặp em làm sao có thể hiểu được.

Là quỷ đưa đường ma dẫn lối.

Là tiền duyên từ kiếp trước

Cho dù giờ đây tất cả đã không còn quan trọng.

Nếu như em có thể đáp lại lòng anh.

Là an bài của vận mệnh.

Là trò đùa của trái tim em.

Cho dù giờ đây tất cả đã không còn quan trọng.

Anh vẫn nguyện cùng em đi tới chân trời góc bể.

Dù cho tuổi tác vẫn luôn bám đuổi.

Dù cho tình yêu khiến người ta đau đớn.

Dù cho tương lai vẫn còn là một ẩn số.

Giờ đây nói câu tạm biệt có phải là quá sớm chăng?????

-鬼迷心窍- Châu Hoa Kiện-

=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•

Tưởng Từ Hi đưa tay nhìn đồng hồ, 2h30 chiều.

Ừm, còn sớm, mắt thấy mĩ nhân trong lòng, Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi đi về phía giường kingsize cùng cô ngủ trưa.

♪——o(≧▽≦)o———♪

Hai tiếng trôi qua. Hiện tại 4h30 chiều.

Tưởng Từ Hi đã tỉnh, anh nghiêng người nhìn chằm chằm Diệp Bối Nhi, anh lại lấy tay chọc chọc gương mặt đang ngủ say như chết của Diệp Bối Nhi. Hình như dạo gần đây anh có một "thú vui tao nhã" hễ khi nhìn cô, y như rằng sẽ đưa tay véo hoặc chọc chọc gò má Diệp Bối Nhi. Vị đại boss này rất thích cái cảm giác ngón tay tiếp xúc với da mặt nhẵn nhụi của cô.

***(Tác giả: Ờ. Thú vui tao nhã... □□

Tưởng Từ Hi: *đi kiếm súng bắn tác giả*

Tác giả: *co giò lên chạy*)***

"Ưm..." Diệp Bối Nhi bất mãn khi có người phá rối giấc ngủ của mình, miệng bĩu môi kháng nghị, đưa tay kéo chăn rồi cuộn người lại như kimpap, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ tiếp tục sự nghiệp gặp Chu Công (đi ngủ). Tưởng Từ Hi cười cười nhìn một loạt cử chỉ vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu của cô. Hazzi, biết sao đây nhìn cô ngủ ngon như vậy cũng không nỡ đánh thức, nhưng từ lúc đến đây cô cũng không có ăn gì vào bụng, sợ cô bị đói nên anh xuống giường thay một bộ quần áo thoải mái rồi đi ra khỏi phòng dặn nhà bếp chuẩn bị những món cô thích ăn.

Khoảng 15" sau...

Diệp Bối Nhi tỉnh lại, mắt thấy trong phòng trống không, cô vội vàng xuống giường, lục tìm mọi ngóc ngách trong phòng cũng không thấy Tưởng Từ Hi đâu. Đi vào phòng tắm để thay đồ. Sực nhớ, hình như lúc nãy cô tắm không cẩn thận làm ướt bộ đồ rồi. Hazzi.... (╥﹏╥)

Bèn đi đến tủ quần áo Tưởng Từ Hi tìm xe có bộ nào mình mặc được không. Mở tủ quần áo ra, Diệp Bối Nhi rất bất ngờ, trong tủ quần áo chỉ toàn là áo sơ mi cùng đồ tây gam màu tối. Chỉ có ba tông màu chỉ đạo, trắng, xám, đen. Được sắp xếp theo thứ tự ngoài ra còn mấy bộ quần áo thể thao thoải mái. Cô tuỳ tiện lấy một cái áo sơ mi trắng, vì mấy bộ quần áo thể thao, ừm thì.... Ống quần rất dài và lưng quần thì rộng. Tưởng tượng cô mặc như thế thì.... Như Kudo Shinichi người lớn mà thu nhỏ lại thành thám tử nhí Edogawa Conan. Với chiều cao 1m6 mà bộ quần áo dành cho nam 1m89. Sặc, thực sự rất giống như bị thu nhỏ lại, cộng thêm vóc người Diệp Bối Nhi nhỏ nhắn nữa. Tóm lại, chọn chiếc sơ mi là kết quả đúng đắn nhất. Cô nhanh chóng thay áo choàng tắm ra mặc vào sơ mi đã được ủi phẳng phiu. Diệp Bối Nhi xoay người đi ra khỏi phòng tìm Tưởng Từ Hi.

Diệp Bối Nhi bước chầm chậm ra ngoài, cô ngó đông ngó tây thấy xung quanh rất nhiều nữ giúp việc. Cô vui mừng chạy lại một nữ giúp việc gần đó, không may cô ta vừa hay bị tổng quản mắng cho một trận, vừa vặn Diệp Bối Nhi chạy lại định hỏi xem Tưởng Từ Hi ở đâu lại bị cô ta cố ý va vào người, đang chạy Diệp Bối Nhi mất khống chế ngã phịch xuống, mông tiếp giáp với mặt đất lạnh băng, Bối Bối cau mày, lập tức đứng lên chặn đường ả giúp việc lại, "Cô đụng người ta sao không xin lỗi???" Cô rất bất mãn với thái độ của ả giúp việc, bèn chặn đường đòi lí lẽ.

Cô ta nhìn Diệp Bối Nhi từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nữ giúp việc liếc nhìn cô khinh bỉ, "Cô là ai?? Đứng đây tác oai tác oái. Cô dựa vào thân phận gì??"

"Là Chủ Mẫu" lời ả giúp việc vừa dứt, Tưởng Từ Hi nhanh chân bước đến kéo Diệp Bối Nhi vào vòng ngực tráng kiện của mình, tay xoa xoa mặt cô, dùng giọng dịu dàng hỏi han, "Ngã đau không? Đồ ngốc, tại sao lại bị bắt nạt rồi??"

Mắt liếc cũng không liếc nhìn ả giúp việc một cái, Tưởng Từ Hi cất tiếng, "Lôi cô ta xuống địa lao."

Thủ hạ răm rắp nghe lệnh, nhìn sắc mặt Chủ Tử bình thản như vậy, e rằng cơn bão sẽ bùng nổ sớm thôi. Tính mạng của ả giúp việc này chắc chắn giữ được, nhưng những giờ khắc mà ả ta sống trên cõi đời này sẽ chịu những tra tấn tàn khốc nhất. Tất nhiên, trong lúc bị tra tấn ả ta không được chết, nếu như chết kẻ tra tấn ả ta đươcj vinh dự thế chỗ ả.

Khi nghe Tưởng Từ Hi hạ lệnh lôi cô ta xuống địa lao, Diệp Bối Nhi thoát khỏi vòng tay anh, đi đến trước mặt cô ta, "Cô cảm thấy mình sai chỗ nào?"

"Chủ Mẫu, tôi... Tôi xin lỗi, tôi không nên giận cá chém thớt, cho tôi thêm một cơ hội nữa. Chủ Mẫu, xin người." Nữ giúp việc thành khẩn cầu xin. Cô ta đã từng nghe qua, Địa Lao là một nơi khủng khiếp, khi bước vào nơi ấy cũng như bước chân vào Quỷ Môn Quan. Có mạng đi vào, không mạng trở ra. Dù có ra được cũng bán thân bất toại, hoặc là thần kinh cũng có vấn đề. Nghe đến thôi cũng rùng mình khiếp sợ.

"Được." Diệp Bối Nhi nhìn cô chăm chú, sau đó đi đến bên người Tưởng Từ Hi chớp chớp đôi mắt to nhìn anh.

Tưởng Từ Hi nheo mắt nhìn ả giúp việc, "Bảo bối? Muốn tha sao?"

"Vâng."

"Nghe lời em." Nữ giúp việc dường như thở phào nhẹ nhỏm, chân bủn rủn lập tức khuỵ xuống sàn đất lạnh lẽo. "Nhưng...." Tưởng Từ Hi dừng một chút rồi nói tiếp, "Tội chết có thể miễn tội sống khó tha."

"Chủ Tử, sau này tôi không dám nữa." Tưởng Từ Hi vừa dứt lời, nữ giúp việc vừa thở phào nhẹ nhỏm, lập tức mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Quỳ xuống cầu xin tha thứ.

"Hi Tử." Diệp Bối Nhi lay lay cánh tay.

"Đây là nhượng bộ cuối cùng của anh." Anh đưa tay đặt lên eo Diệp Bối Nhi, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn người đang quỳ xuống đất.

"Nhưng em chỉ cần cô ấy xin lỗi em thôi. Cô ấy cũng xin lỗi rồi mà." Hai tay Diệp Bối Nhi vặn vẹo vạt áo sơ mi đang mặc trên người cô.

Tưởng Từ Hi thở dài, đến lúc nào cô mới biết rõ trắng đen giữa cuộc đời bão táp này đây, "Được rồi." Đây là giới hạn của anh, anh không để cho bất kì ai được bắt nạt bảo bối của anh, tổn thương cô chính là chê mạng sống quá dài.

"Thật không?"

"Anh chưa bao giờ gạt em." Tưởng Từ Hi bẹo má cô một cái, quan sát cô thật kĩ, anh nhíu mày bất mãn, "Tại sao không mang dép vào, biết sàn nhà lạnh không hả? Lại ăn mặc phong phanh như vậy? Có phải anh chiều hư em rồi không?" Anh bế ngang Diệp Bối Nhi lên, đi vào trong phòng ngủ. Đặt cô ngồi trên giường, Tưởng Từ Hi cúi người xuống, đặt chân cô lên đầu gối mình, hai tay ủ ấm bàn chân cô. Khi tay anh tiếp xúc với bàn chân Diệp Bối Nhi, anh tức giận, "Tại sao chân lạnh như vậy hả?"

Diệp Bối Nhi chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy. Ngay cả lúc nãy, anh vẫn không có biểu hiện bất mãn nào. Bây giờ sao lại.... Diệp Bối Nhi dường như hiểu ra gì đó, người ta thường nói khi yêu chỉ số IQ bằng không. Diệp Bối Nhi cười, nước mắt cũng chảy ra. Cô đưa tay xoa xoa khuôn mặt tức giận ấy, nghẹn ngào nói với anh, "Hi Tử, cảm ơn anh."

"*Cảm ơn anh, đã cho em hiểu gì về yêu. Tất cả những cử chỉ hành động đối với em đều xuất phát tấm chân tình của anh. Anh đã bảo vệ em rất tốt, hơn những gì em nghĩ, mọi người đều nói anh lạnh lùng tàn khốc. Nhưng, đối với em, Hi Tử anh rất dịu dàng, có thể nói anh dùng cả tính mạng để bảo vệ em, cho em những điều tốt nhất, cảm ơn anh về tất cả."*

Tưởng Từ Hi nhìn cô khóc, anh lập tức hoảng hốt, căn bản không nghe cô nói gì, một mực đưa cô ôm vào ngực siết thật chặt, cứ ngỡ như sợ cô đột nhiên biến mất, "Bảo bối ngoan, anh không mắng em nữa. Không mắng nữa, anh sai, anh xin lỗi, đừng khóc mà." Tưởng Từ Hi hôn lên những giọt lệ của cô. Nhìn cô khóc đến mắt đỏ hoe, anh không đành lòng chút nào.

Diệp Bối Nhi sụt sịt mũi, cô cọ cọ vào lòng ngực Tưởng Từ Hi, cô nói rất nhỏ, "Hi Tử, em yêu anh." Nhưng bất luận cô nói nhỏ cỡ nào Tưởng Từ Hi đều đã nghe được từng chữ một, "em yêu anh" ba chữ này đã khiến anh nở một nụ cười hạnh phúc. Đúng vậy, là nụ cười hạnh phúc, Tưởng Từ Hi cứ ngây ngốc cười không ngừng.

"Bảo bối, theo anh ra đây."

=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•=

"Từ hôm nay trở đi, Diệp Bối Nhi chính là Chủ Mẫu của các người, là vợ tôi. Lời của cô ấy là lời của tôi. Các người toàn tâm toàn ý trung thành với cô ấy, kẻ nào trái lệnh. Giết!" Lời Tưởng Từ Hi vừa thốt ra, cả đại sảnh im lặng.

Đột nhiên trong đại sảnh vang lên một giọng nói, "Chủ Mẫu, sau này có người ở bên Chủ Tử rồi. Chúng thuộc hạ sẽ không cần mỗi ngày nhìn khuôn mặt băng sơn ngàn năm của Chủ Tử nữa." Một câu nói trúng ngay tim đen của tất cả mọi người trong đại sảnh. Nhưng, cuối cùng cũng không ai dám ủng hộ câu nói đó. Sợ rằng mạng của tên thuộc hạ phát ngôn vừa rồi khó tránh giữ được.

"Mặt tôi khó nhìn đến vậy sao?"

Tiêu rồi, Chủ Tử phát hoả rồi. Hàng trăm tên thuộc hạ đứng trong đại sảnh đổ mồ hôi lạnh, chờ đợi câu nói tiếp theo của Chủ Tử.

"Phì." Diệp Bối Nhi đang ngồi trên đùi Tưởng Từ Hi bật cười.

"Hi Tử, người ta nói mặt anh khó ưa đó."

Tưởng Từ Hi lườm cô một cái, "Khó ưa? Em không ngoan rồi." Dứt lời, Tưởng Từ Hi đưa tay véo mặt cô một cái. Sau đó, anh khôi phục dáng vẻ uy nghiem nhìn xuống phía dưới, "Nể mặt Chủ Mẫu các người. Tôi coi như không nghe gì."

Nghe được lời đại xá, mấy trăm tên thuộc lập tức thở phào. Cầu nguyện rằng, ngày nào Chủ Tử cũng như hôm nay thì hay biết mấy, đối với Chủ Mẫu - Diệp Bối Nhi bọn thuộc hạ lại tăng thêm phần hảo cảm với cô.

(Tác giả: Mặt khó ưa *hahaha*

Tưởng Từ Hi: Súng đâu rồi? *tìm kiếm*

Doanh Hạo: Tác giả à, tại sao cô cứ thích xen vào việc người khác hoài nhỉ?

Tác giả: Có tin tôi xoá xổ tên hai người ra khỏi bộ truyện của tôi không hả??

Tác giả: *cảm thấy có cái gì đang nhắm vào đầu mình* □□□□)

P/s: Đây là truyện đầu tay của tui, đọc giả nào có ý kiến thì cmt phía dưới □□□ để góp ý, để tui chỉnh sửa nhá. Đừng bơ mị ☺□☺□☺□☺□

#Tử_Ân

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Có em rồi - Em sẽ bảo vệ anh

Khi nỗi nhớ xuyên qua đêm vắng.

Ngón tay gẩy đàn quẩn quanh ngưng đọng.

Đẹp tựa hồ như một giấc chiêm bao.

Sau khi chàng quay người bước đi.

Khuất lấp trong biển người rộng lớn.

Nỗi cô tịch không thể xóa nhòa.

Bao tổn thương, bao oán hận, bấy nhiêu là thống khổ.

Bao nhiêu yêu, bao nhiêu hận, biết bao đậm sâu.

Tình nồng cuồng loạn. Phóng khoáng buông lơi. Sau mỗi cuộc tranh chấp rồi hòa hợp.

Đôi ta say đượm ấp ôm môi nồng.

Tình nào không cuồng si. Chẳng xứng danh tình ái.

Chẳng cầu một ngày mai vĩnh hằng muôn kiếp.

Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này.

Đã đủ thỏa mãn đong đầy. Khi những cánh hoa đào buông rơi.

Một mảnh sầu muộn vụt ngang qua.

Ta chợt nhớ cảm giác đó. Quá câu nệ.

Vờ vô tâm.

****

"Bảo bối, em không có gì hỏi anh sao?" Tưởng Từ Hi ôm cô vào lòng, hai tay mạnh mẽ siết chặt Diệp Bối Nhi.

"Hỏi gì?" Diệp Bối Nhi vẫn chăm chú chơi game trên điện thoại của anh. Phản xạ có điều kiện trả lời Tưởng Từ Hi.

Tưởng Từ Hi nhoẻn miệng cười, tay bẹo má Diệp Bối Nhi một cái, anh hít sâu rồi thở ra. Anh như chìm sâu vào hồi ức, ánh mắt xa xăm nhìn ngoài cửa sổ, ngắm nhìn người con gái trong ngực mình. Cô vẫn như trước kia, thánh thiện, thuần khiết, dù có bị bắt nạt cũng không phản kháng, im lặng cam chịu một mình. Nhưng anh thì sao, anh không còn giống như trước, là người trong hắc đạo, hai bàn tay toàn máu tanh, cái chết đối với anh nhẹ tựa lông hồng, anh từng có ước mơ sẽ cưới một cô vợ nhỏ, hằng ngày nấu cơm, chờ anh về nhà, làm một người vợ hiền mẹ đảm, cuộc sống cứ bình bình đạm đạm mà trôi qua. Nguy hiểm còn phía trước, Diệp Bối Nhi như một nhược điểm trí mạng của anh. Nhớ đến cô vừa bị bắt cóc, Tưởng Từ Hi cảm thấy mắt mình như chìm vào bóng tối, nếu như... Nếu như cô không còn xuất hiện thì làm sao đây?? Câu hỏi này anh đã tự hỏi bản thân mình rất lâu. Ngỡ như, cô biến mất khỏi thế gian này thì cả bầu trời của anh coi như sụp đổ. Tưởng Từ Hi tựa đầu vào vai cô, hai tay bất giác siết chặt kéo cô vào ngực mình. Anh tham lam hít lấy mùi hương trên tóc Diệp Bối Nhi.

Dường như cô ngốc nào đó cảm thấy Tưởng Từ Hi tâm trạng không ổn. Diệp Bối Nhi để điện thoại sang một bên, cô ngẩng đầu nhìn anh, cô nhìn thấy đôi mắt nâu đen sâu hoắm nhưng lại chứa đựng sự dịu dàng mà nhìn cô. Hai đôi mắt chạm nhau giữa không trung. Diệp Bối Nhi nhìn anh cười, khi cười cô lại để lộ gai cái răng nanh nho nhỏ, trông thật đáng yêu.

"Hi Tử, tâm trạng anh không tốt." Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, Diệp Bối Nhi đưa tay xoa xoa mặt anh bày tỏ sự an ủi của mình.

"Bảo bối, anh không phải là người lương thiện gì cả, anh là người trong hắc đạo giết người không gớm tay. Nhiều người nói anh tàn nhẫn, lãnh khốc, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Không sai, bọn họ nói đúng, anh chính là tàn nhẫn như vậy. Giữa phong ba bão táp cuộc đời, anh không

thể yếu đuối. Nếu mình gục ngã thì sẽ bị người khác giẫm đạp lên. Thà bị người khác giẫm đạp lên tại sao ta phải chấp nhận như thế. Anh phải đứng trên mọi người, người không động vào anh, anh không động vào người. Anh phải kiên cường, anh phải bảo vệ người mình yêu thương." Tưởng Từ Hi nói một hơi, Diệp Bối Nhi vẫn chăm chú nhìn anh một giây cũng không rời, cô đưa mặt đến gần áp môi mình lên môi Tưởng Từ Hi nụ hôn thật nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

"Hi Tử, anh không cần phải kiên cường, có em rồi, em sẽ phải vệ anh. Anh không cần một mình chống chọi với phong ba bão táp nữa. Em sẽ là chỗ dựa cho anh, mỗi khi tâm trạng anh không tốt có thể cùng em chia sẻ, em không phải cô gái toàn diện. Nhưng, em tin chắc rằng em sẽ luôn luôn ở bên anh mọi lúc anh cần. Em không quan tâm anh là người lương thiện hay không lương thiện. Em chỉ biết Hi Tử của em là tốt nhất, luôn bảo vệ, luôn yêu thương chiều chuộng em, lo lắng cho em mỗi khi em gặp chuyện, chăm sóc cho em mỗi khi ngã bệnh, dù em có bướng bỉnh, càn quấy đến thế nào vẫn dùng sự dịu dàng mà che chở cho em. Cho nên...." Diệp Bối Nhi ngừng một chút, lấy hết dũng khí nói với anh. "Cho nên, Hi Tử gả cho em đi."

"Phụt" Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi cười đến run bần bật, anh cười rất sảng khoái, trong ánh mắt anh loé lên một tia sáng, rất nhanh liền bị anh giấm nhẹm đi.

"Này, em đang nghiêm túc đấy, anh cho em một chút phản ứng được không?" Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận, sắc mặt ửng đỏ lên vì ngượng.

Ách, hình như có gì đó không đúng nhỉ??? Có cái gì đó đang chọc vào mông cô. Người Diệp Bối Nhi cứng ngắc, động cũng không dám động. Tưởng Từ Hi trông thấy bộ dáng cô lúc này rất đáng yêu, anh tiến sát lại cổ cô, hà hơi, giọng nói khàn đục, "Bảo bối, theo yêu cầu của em, anh đã có phản ứng rồi nè."

Diệp Bối Nhi thật sự là muốn đào cái hố chui xuống. Giọng nói có chút sợ sệt, "Hi Tử, em... Em nói có phản ứng không phải phản ứng này."

"Hửm?? "Phản ứng này" ý em là như thế nào?" Tưởng Từ Hi cảm thấy trêu chọc cô rất vui, anh xoay người cô lại để cô người lên đùi anh, mặt đối mặt, cô cảm thấy người Tưởng Từ Hi rất nóng, còn có mồ hôi rịn trên trán. Thấy vậy cô đưa tay định lau cho anh. Nhưng dưới thân cô có một thứ cứ chọc vào mông, Diệp Bối Nhi cảm thấy rất khó chịu, ánh mắt ai oán nhìn Tưởng Từ Hi, " Hi Tử, anh, anh có thể xoa dịu "tiểu Hi Tử" được không?"

"Làm sao đây?? Em năm lần bảy lượt đánh thức nó. Nó muốn ngủ yên mà không được." Tưởng Từ Hi dở giọng uỷ khuất tràn đầy ai oán.

"Vậy phải làm sao?"

"Em phải thực hiện sứ mệnh giúp nó "chìm vào giấc ngủ"." Nói rồi anh bế cô lên giường thuận thế đè lên cô. Hơi thở ấm nóng phả lên mặt Diệp Bối Nhi. Tưởng Từ Hi cúi người xuống hôn lên môi cô. Từng đợt từng đợt công kích trên mặt Diệp Bối Nhi.

"Hi Tử, em sợ."

"Không sợ."

=•=•Ta là kẻ phá đám=•=•

Sáng sớm ngày hôm sau.

Con sói lớn nào đó đang ôm con cừu nhỏ của mình ngủ say sưa. Hai người cứ triền miên, mây mưa cả đêm. Đến rạng sáng sói lớn đã no nê mới lưu luyến thả Diệp Bối Nhi ra. Bây giờ trên người cô trải đầy những mảng tím xanh, trên cổ cũng có. Diệp Bối Nhi có gắng cử động thân thể, một cảm nhận đau điếng từ thân dưới truyền đến. Lần đầu tiên tại sao đau như vậy??? Tưởng Từ Hi đáng chết. Cô bất mãn nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ say sưa kia, khoé miệng còn để lộ nụ cười thoả mãn. Bất chợt sói xám mở mắt.

"Bà xã..." Tưởng Từ Hi híp mắt cười cười nhìn cừu nhỏ bị mình đêm qua ăn sạch, khuôn mặt bây giờ của cô hơi ửng đỏ, chắc là không ngờ Tưởng Từ Hi đột ngột mở mắt nhìn cô.

"Ai là bà xã của anh?"

"Vậy hôm qua ai nói với anh là "Cho nên, Hi Tử gả cho em đi" nhỉ?"

Anh đâu có phản ứng đâu??

Nhầm, có phản ứng nhưng phản ứng không phải cô muốn. Cho nên, mới dẫn đến hệ quả là cô ngay cả cử động chân xuống giường cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Sói lớn và Cừu nhỏ

"Bà xã bảo bối..." Sói lớn vẫn ôm chặt cừu nhỏ nằm trên giường. Dùng chóp mũi của mình cọ cọ vào cổ Diệp Bối Nhi giống như làm nũng.

"Hi Tử, mấy ngày nay em không đi làm rồi. Ngày mai, mình trở về công ty nha. Hôm trước, Tiểu Uyển (Trương Lam Uyển bạn thân Diệp Bối Nhi ấy) có gọi cho em hỏi em sao không về nhà. Còn có Melvin, Kitty, Alex bọn họ nữa. Từ sau buổi dạ tiệc bọn họ thấy em đi làm một hai ngày lại nghỉ. Ngày mai quay trở về nha." Diệp Bối Nhi nhìn anh đầy mong chờ.

"Được." Tưởng Từ Hi dừng lại rồi nói tiếp, giọng điệu có chút mị hoặc câu dẫn lòng người, "Nhưng mà... Anh có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Chúng ta công khai quan hệ." Anh lấy tay chọc chọc má cô, cười cười.

"Quan... Quan hệ, không được. Xấu hổ lắm." Mặt cô chín ngượng chui đầu vào chăn.

Tác giả: Thật ra khi tui viết tới đoạn này, tui lại suy nghĩ lệch lạc cái từ "quan hệ" □□□. Có thím nào giống tui không nhể? (≧∇≦)

"Bé ngốc, xấu hổ cái gì chứ? Thật là..." Tưởng Từ Hi đưa tay cốc yêu lên đầu Diệp Bối Nhi một cái, anh cảm thấy ngày càng yêu cái vẻ ngượng ngùng của cô nha~~~~.

"Nhưng mà... Nhưng bọn họ sẽ nói em trèo cao. Nói em quyến rũ anh. Em không thích bọn họ nói như vậy." Giọng Diệp Bối Nhi buồn rầu nói.

Tưởng Từ Hi dùng mũi "Hừ!" một cái. Sắc mặt lập tức lạnh buốt bao phủ một tầng sương. Lúc này, Diệp Bối Nhi đang chôn đầu mình trong chăn, cô đã bỏ lỡ nét mặt băng lãnh của anh. Tưởng Từ Hi đưa tay vỗ vỗ lưng cô trấn an, giọng ấm áp phả lên tai Bối Bối, "Nào, ai dám nói em, em đường đường là Chủ Mẫu nha, là bà xã anh nha, là bảo bối của anh nha~~~. Ai dám nói em, anh đánh mông người đó. Khụ...." Nói đến đây, Tưởng Từ Hi cố gắng nín cười. Anh thật sự đem cô như con nít mà dỗ dành:))))

(Tác Giả: Là bảo bối anh nha, là bà xã anh nha~~~ *ôm bụng cười*

Doanh Hạo: *lắc đầu* cô mau chạy đi (。-_-。)

Tác Giả: Cút! Đồ lắm chuyện □□□

Tưởng Từ Hi: *Lên đạn*

Tác Giả: ε=ε=ε=ε=ε= ┌(;￣◇￣)┘)

"Ngoan nào, nếu không thì em ở nhà, anh nuôi em." Sói lớn nào đó đang dụ dỗ cừu nhỏ ở nhà làm vợ hiền mẹ đảm:)) hazzi, phải nói như thế nào nhỉ? Đầu tiên là dẫn dụ cừu nhỏ công khai quan hệ (Tác Giả: Khụ... "Quan hệ" □□□) sau đó nếu cừu nhỏ từ chối thì sói lớn "đường đường chính chính" đưa ra một kiến nghị khác là ở nhà ngoan ngoãn chờ làm sâu gạo. Thật phúc hắc □□□. Ừm, thật ra thì khi cô ở Even Club uống say, mém xíu nữa là bị ăn đậu hũ. Từ đó, Tưởng Từ Hi đã có bóng ma trong lòng, ước gì có thể đem cô sấy khô. Nhầm, đem cô thu nhỏ bỏ vào túi, không cho động vật giống đực nào tiếp xúc với cừu nhỏ, ngoại trừ anh.

"Em muốn đi làm kiếm tiền."

"Vậy thì công khai." Tưởng Từ Hi bá đạo nói.

"Không." Bối Bối dẫu môi giận dỗi.

"Chọn một trong hai. Công khai hoặc ở nhà anh nuôi." Tưởng Từ Hi có thể chiều chuộng cô tất cả, nhưng lần này thì không được. Nhất định không được, kì thật anh cũng muốn có danh phận:)))) nhân dịp này để anh dẹp bớt ong bướm quanh cô.

Diệp Bối Nhi nói về nhan sắc thì không có gì nổi bật, nhưng cô cũng có nét riêng của mình, lúc tức giận sẽ phồng má mở to mắt trừng anh. Khi vui vẻ thì luôn miệng kêu "Hi Tử, Hi Tử" chạy đến ôm anh làm nũng. Lúc buồn thì cuộn tròn như mèo nhỏ cọ cọ vào trong ngực Tưởng Từ Hi. Lúc bất mãn thì bĩu môi nhìn anh kháng nghị. Lúc làm sai thì lấy hai ngón chạm chạm vào nhau. Nhìn chung, hỉ, nộ, ái, ố của Diệp Bối Nhi đều có anh trong đó. Có anh là có cả thế giới. Nhưng mà tất cả chỉ được biểu hiện trước mặt anh thôi. Chỉ được trước mặt anh. Vậy mà có một lần, lúc anh không ở đây, xuất hiện một tên chán sống gửi hoa và thiệp đến cho Diệp Bối Nhi. (Tất nhiên, cả hoa và thiệp Diệp Bối Nhi không biết nó từng hiện hữu trên thế gian này). Sau đó, đã bị sói lớn phúc hắc thủ tiêu không còn một móng.

(Tác Giả: Đả đảo Tưởng thiếu phúc hắc, đả đảo Tưởng thiếu phúc hắc*nhìn xung quanh*

Doanh Hạo: Cô cũng biết sợ sao?

Tác Giả: Sợ gì chứ! Bổn cung trời không sợ đất không sợ *chống nạnh* *hất cằm*

Tưởng Từ Hi: Thật sao?

Tác Giả:...)

"Hôm nay, Chủ Tịch xuất hiện. Mấy hôm nay không ở công ty nha~~~." Giọng điệu õng ẹo của cô tiếp tân nổi danh bát quái.

"Chủ Tịch không biết có bạn gái chưa? Nếu không tôi phải nhanh chân mới được." Đồng nghiệp A mơ mộng nói.

....

"Chủ Tịch xuất hiện rồi, khoan đã, đứng bên Chủ Tịch là ai??"

"Hình như cô ta cũng hiện bên Chủ Tịch trong buổi dạ tiệc. Tên là Diệp gì đó, cũng là nhân viên trong công ty." Cô tiếp tân bát quái nói.

Hầu như, các nhân viên nữ đều dùng ánh mắt ganh tị nhìn chằm chằm Diệp Bối Nhi. Bên ngoài, đang mưa lớn, nhiệt độ hạ thấp, bất giác Diệp Bối Nhi rùng mình vì lạnh. Tưởng Từ Hi mở cửa xe đi xuống ôm cô vào ngực, một mùi hương nam tính bao quanh cô. Thật ấm!!

"Lạnh sao? Bảo bối để anh ôm một cái nào."

"Đang trước cửa công ty đó." Diệp Bối Nhi xấu hổ ngượng ngùng, giãy giụa thoát khỏi ma trảo của anh.

Ở góc khuất bên kia đường một người phụ nữ đội nón lưỡi trai, mang kính mát bản to che hết nửa khuôn mặt, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên. Chăm chú quan sát cặp đôi đang ôm ốp nhau trước cửa công ty. Cô ta nắm chặt tay đến nỗi móng tay cắm sâu vào da thịt. Nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hạnh phúc nhỉ?" Nói rồi cô đưa tay bấm một dãy số, rất nhanh đã có tín hiệu, không đợi bên kia trả lời, cô ta cất tiếng, "Chuẩn bị đi!"

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sói lớn và Cừu nhỏ (2)

"Bối Bối..."

Âm thanh gọi hồn của ba vị đồng nghiệp của Diệp Bối Nhi. Chính là Alex, Melvin, Kitty. Sáu con mắt mang đầy ám muội nhìn Diệp Bối Nhi. Bọn họ đứng khoanh tay vây quanh chỗ ngồi của cô.

"Bối Bối, cô như vậy mà giấu giếm chúng tôi. Khai mau, đã bao lâu rồi." Melvin choàng tay qua vai cô truy hỏi. Hai người Alex và Kitty cũng trưng bộ mặt thẩm tra tội phạm.

"Mấy người hỏi Hi Tử đi." Diệp Bối Nhi xấu hổ cúi đầu nhìn nhìn dưới đất, cô có thể cảm nhận được sáu con mắt rực lửa nhìn cô chằm chằm.

"Bối Nhi, Chủ Tịch gọi cô." Thư kí Miêu gọi.

"À... Chủ Tịch nha~~~." Cả ba đồng loạt nhìn Diệp Bối Nhi bằng ánh mắt ám muội. Thư kí Miêu cố gắng nhịn cười đến phát nghẹn.

"Bối Nhi, Chủ Tịch đang đợi."

"À, biết... Biết rồi." Diệp Bối Nhi xấu hổ đến mức không chỗ để chui, cô chạy thật nhanh vào phòng làm việc của Tưởng Từ Hi. Nhanh tay đóng cửa, cô dựa lưng vào tường thở hồng hộc.

"Sao thế bảo bối?" Tưởng Từ Hi tay đóng nắp bút máy lại, chậm rãi từ dậy từ sau bàn làm việc đi đến trước mặt Diệp Bối Nhi, đưa tay bẹo má cô một cái, ánh mắt hàm chứa ý cười nhìn cừu nhỏ chằm chằm.

"Không có." Diệp Bối Nhi lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt trong veo như nước nhìn vị boss xấu xa nào đó.

Tưởng Từ Hi ôm cô đi đến ghế sofa, để cô ngốc nào đó ngồi lên đùi mình, Diệp Bối Nhi rất tự nhiên dựa vào ngực anh, tìm vị trí thoải mái nhất mà tựa lưng vào. Tưởng Từ Hi đặt cằm lên vai tâm can bảo bối của anh, cất giọng trầm ấm, "Tại sao chạy nhanh như vậy? Hửm?"

"Nào có..." Diệp Bối Nhi nghịch ngợm trêu đùa ngón tay người nào đó đang ôm eo mình.

"Thật sao? Tại sao mặt lại đỏ như vậy? Có phải đang xấu hổ không?"

"Có anh xấu hổ thì có. Mà Hi Tử này, anh gọi bảo Thư kí Miêu gọi em vào đây làm gì?"

"Đột nhiên cảm thấy nhớ cừu nhỏ."

A, chỉ là một câu nói đơn giản thôi. Vậy mà Diệp Bối Nhi cảm thấy thật ấm lòng.

=•=•=•=•=•=•=•=•=•=•

Và thế là một buổi làm việc buổi sáng đã kết thúc trong phòng làm việc Chủ Tịch phúc hắc nào đó.

"Hi Tử thả em ra. Công việc em phải làm xong trước giờ nghỉ trưa."

"Được rồi." Người nào đó bất đắc dĩ bỏ bảo bối mình ra. Ánh mắt oán giận nhìn Diệp Bối Nhi đang từ từ tiến về phía cửa, cuối cùng anh nhịn không được, đành đứng dậy chặn đường cô, "Bảo bối như vậy mà đi sao?" Giọng nói anh có chút nũng nịu, như mèo nhỏ cầu xin nhìn cô.

Diệp Bối Nhi nhìn anh không hiểu.

Sói xám nhìn cừu nhỏ ngu ngờ, anh hừ mũi một cái, cố gắng nghiêng mặt đi chút xíu để cừu nhỏ hiểu ý trao tặng nụ hôn tạm biệt cho mình. Cuối cùng thì sao? Cuối cùng cừu nhỏ đầu óc đã hiểu dụng ý của sói xám phúc hắc. Cô nảy sinh ý đồ xấu xa trêu ghẹo sói xám một chút.

"Hi Tử anh làm gì nghiêng mặt vậy?" Diệp Bối Nhi cố tỏ ra vẻ vô tội, chớp chớp đôi mắt to ngập nước nhìn anh. Cổ cô mỏi gần chết, người gì đâu mà cao quá khổ đi được. Anh - 1m89, còn cô - 1m61. Fine, được rồi cô ổn. Không phải chân cô ngắn mà vì anh quá cao. Vì thế tình cảnh hiện tại sẽ là: Sói xám cúi đầu xuống hơi nghiêng mặt đi 35 độ, Cừu nhỏ ngẩng đầu lên 45 độ mở to đôi mắt ngập nước nhìn Sói xám. Tình huống như vậy kéo dài khoảng....

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Cuối cùng Sói đã bị K.O. Cừu nhỏ toàn thắng. Tưởng Từ Hi thở dài cúi xuống in lên môi Diệp Bối Nhi. Một nụ hôn dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước. Diệp Bối Nhi cười, mắt cong thành hình bán nguyệt, miệng để lộ hai răng nanh nho nhỏ.

"Hi Tử." Cô gọi tên anh.

"Hửm?" Anh đáp lại nhẹ nhàng, âm thanh dường như phát ra từ cổ họng.

Cô nhón chân đưa môi gần lỗ tai anh, nói một câu gì đó rồi lập tức chạy ra ngoài.

"Hi Tử, anh làm nũng thật đáng yêu"

Tưởng Từ Hi bất giác cười cười, anh làm gì mà không nhận ra được ý đồ giả ngốc của cô chứ? Chỉ là cô thích giả ngốc thì anh nương theo cô vậy. Bởi vậy, nhà tư bản đúng là nhà tư bản. Cực kì gian xảo!!!! Thương bất gian, bất đắc thương nhân.

═══════════

Thời gian trôi qua thật nhanh. Giờ nghỉ trưa cũng đã đến, đồng hồ điểm 12h. Alex, Melvin, và Kitty nhanh tay nhanh chân thu dọn đồ đạc đi ăn trưa. Còn cô đành ngậm ngùi hoàn thành bản báo cáo nộp cho Quản Lí Mẫn mới được ăn cơm. Alex hỏi cô có cần mua giúp cô phần cơm trưa không? Cô từ chối vì sợ làm phiền, đưa đại một lí do nào đó mà khéo léo chối từ.

"Bữa sáng ăn còn hơi no. Không cần làm phiền cô đâu. Nhanh đi Kitty và Melvin đang đợi kìa."

Ba người bọn họ đi rồi, Diệp Bối Nhi đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, cô đứng dậy đi đến phòng trà pha một li ngũ cốc uống dằn bụng.

Quay trở lại bàn làm việc, nưar tiếng trôi qua cuối cùng cũng xong phần báo cáo. Diệp Bối Nhi duỗi lưng xoa xoa bả vai. Cô ngước bầu trời xám xịt, mưa rơi không ngừng. Máy lạnh trong văn phòng đang làm việc hết công suất, phả từng đợt khí lạnh ra. Khắp văn phòng làm việc không một bóng người. Nhìn ngoài kia mưa không ngớt, những nhà cao tầng san sát nhau trên đó có những bản hiệu quảng cáo đầy màu sắc. Phía xa xa, cô còn nhìn thấy vài tia chớp xé toạt cả bầu trời mưa bão, không một tiếng rồi biến mất khỏi sau màn mưa.

Mưa tạt trên mặt kín cửa sổ, những giọt nước trong suốt thi nhau chảy xuống. Trời mưa cộng với khí trời man mát, cơn buồn ngủ bất ngờ ập đến, Diệp Bối Nhi đưa tay che miệng ngáp một cái. Đầu tựa vào lưng ghế chợp mắt một lát. Phía sau, cách cô khoảng vài mét Tưởng Từ Hi vừa mới gặp khách hàng về, vì đi mưa tóc có hơi ướt, bị âu phục cũng bị dính ướt theo. Anh nhìn cô ngủ trên ghế. Tưởng Từ Hi tiến đến gần Diệp Bối Nhi, anh ngồi xổm xuống đưa tay xoa xoa gò má lành lạnh của cô. Nhìn trên bàn bảo bối của anh có đặt một li ngũ cốc còn uống dở, xung quanh chỉ còn cô và anh. Ngay cả tiếng hít thở đều đều của cô cũng nghe rất rõ ràng.

"Tại sao không ăn cơm?" Anh nhẹ nhàng hỏi cái người đang ngủ say sưa kia. Dường như trong giấc ngủ cô cảm nhận được có người hỏi mình, Diệp Bối Nhi bất giác đáp lại, "Tại anh."

"Tại anh??"

Tưởng Từ Hi nhíu mày, ngủ mà dám mơ đến người đàn ông khác, mặt anh xám xịt như mây ngoài trời, Tưởng Từ Hi khó chịu bẹo má cô.

Diệp Bối Nhi mơ màng cảm thấy bị người ta quấy rầy, bĩu môi kháng nghị, "Hi Tử đừng phá mà."

"Bảo bối dậy ăn cơm." Giọng điệu anh mang theo ý cười.

Diệp Bối Nhi đưa tay dụi dụi mắt, khi cô mở mắt ra đập vào mắt cô là gương mặt yêu nghiệt của Tưởng Từ Hi, anh nhìn cô cười đến vô hại.

"Tại sao không ăn cơm?"

"Không muốn ăn."

"Lại không ngoan." Anh cưng chiều dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên chóp mũi Diệp Bối Nhi.

"Em uống ngũ cốc no rồi."

"No cái gì mà no." Tưởng Từ Hi tránh mắng cô, "Em ăn uống như vậy, thảo nào toàn da bọc xương, ôm không thoải mái chút nào."

"Em đã 54 kg rồi đấy. Nguồn mỡ dồi dào trên bụng em đều cho anh ban cho đấy." Diệp Bối Nhi phụng phịu, dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn anh.

Nghe coi nói vậy, Tưởng Từ Hi đưa tay chọc chọc vào nguồn mỡ dồi dào trên bụng Diệp Bối Nhi sau đó cảm thán, "Ừm, mập thật."

"Anh..."

Và rồi....

Tưởng Từ Hi đã bị bỏ lơ suốt một tuần liền.

Tác giả: đáng lắm □□□

Doanh Hạo: Cô đừng thêm dầu vào lửa

Tác giả: Anh có biết nói phụ nữ mập là điều cấm kị không?? Hả? Hả?

Tưởng Từ Hi: *tỏ vẻ đáng thương* Bảo bối, anh lỡ lời mà.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sói lớn và Cừu nhỏ (3)

"Bảo bối..." Tưởng Từ Hi đáng thương đã bị bỏ lơ suốt một tuần liền, vị Boss nào đó ngậm ngùi nhìn Diệp Bối Nhi đang ăn trưa bằng mì gói với Melvin, nhìn cô nói chuyện với Melvin rất vui vẻ, cười tít cả mắt.

"Tại sao lại ăn mì gói." Tưởng Từ Hi lẩm bẩm một mình.

Sắc mặt Tưởng Từ Hi xám sịt. Không khí xung quanh đột ngột giảm xuống, Melvin cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm, Melvin vừa xoay mặt qua 45 độ, đã vinh hạnh "đón nhận" một đôi mắt "trìu mến" nhìn mình đầy "tình cảm". Không rét mà run, anh đang ăn mì mà nghẹn, ho sặc sụa, hai cọng mì từ trong lỗ mũi thò ra ngoài. Diệp Bối Nhi thấy thế cố gắng nhịn cười, rót cho Melvin một li nước lọc, đưa tay vỗ vỗ lưng Melvin.

Melvin vội vàng cảm ơn Diệp Bối Nhi, sau đó viện cớ đi vệ sinh nhanh chóng chuồn lẹ, nếu không cơn bão của Chủ Tịch đại nhân đỗ ập vào đầu anh thì.... Chết không lối thoát.

Lúc Melvin đi qua Tưởng Từ Hi, anh đã được ban cho ánh mắt không mấy thiện cảm. Anh nhanh chân chạy trối chết.

Tưởng Từ Hi rảo bước đến chỗ ngồi của Diệp Bối Nhi. Anh đưa tay chọc chọc vai cô, nhỏ giọng nói, "Bảo bối... Đừng giận anh mà, anh biết lỗi rồi. Anh, anh không chê em mập nữa mà."

Mà cái người đang ngồi quay lưng lại với anh, hiện giờ cực lực nhịn cười. Diệp Bối Nhi nhịn cười đến vai run bần bật. Vậy mà, Sói xám cứ tưởng là cô khóc, luống cuống tay chân, lập tức kéo vào ngực mình ôm thật chặt, một tay siết eo cô, một tay xoa xoa đầu cừu nhỏ như vỗ về an ủi, "Đừng khóc mà. Xin lỗi, anh xin lỗi." Giọng anh dịu dàng, du dương như một khúc tình ca, ngay cả giọng nói cũng mang đầy vẻ yêu chiều, sủng nịnh.

Diệp Bối Nhi thực sự nhịn cười không được nữa, cô đẩy Tưởng Từ Hi ra ôm bụng cười một trận. Cô cười đến chảy cả nước mắt, trong khi đó trên đầu vị Boss kiêm bạn trai cô đang nổi đầy mây đen.

"Em cười nhạo anh? Hửm?" Tưởng Từ Hi đưa tay nâng cằm Diệp Bối Nhi lên. Sói xám nheo mắt lại nhìn cô như muốn nuốt chửng con mồi.

Tiêu rồi....

Diệp Bối Nhi lập tức ngừng cười, cô nuốt một ngụm nước bọt. Trong đầu nghĩ "không xong rồi, Hi Tử nổi trận lôi đình"

Bây giờ cô cũng quên béng đi việc đang còn giận anh, Diệp Bối Nhi cố tỏ ra đáng yêu, mở to đôi mắt ngập nước, miệng cười tươi lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

"Hi Tử... Em đâu có cười anh." Diệp Bối Nhi phụng phịu kéo kéo cái tay đang nâng cằm mình.

"Vậy em cười cái gì? Hửm?"

"Em cười Melvin." Nghĩ đến dáng vẻ của Melvin có hai cọng mì thò ra từ lỗ mũi, Diệp Bối Nhi nhịn không được lại cười.

"Cười cái gì? Hửm?" Tưởng Từ Hi tiếp tục "tra khảo" cô.

"Thì lúc nãy Melvin bị sặc thò hai cọng mì từ lỗ mũi."

Vậy là sau một tuần bị bỏ lơ, Sói xám kiêm Chủ Tịch kiêm bạn trai kiêm cấp trên kiêm... À mà thôi:))) cuối cùng cũng "cách mạng" thành công dụ dỗ Cừu nhỏ lại nói chuyện với anh.

═══════

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi ôm cô ngồi trên đùi mình. Còn Diệp Bối Nhi thì đang ăn kem, cô múc một muỗng to đùng đưa vào miệng.

"Ưm..." Buốt óc quá.

•Tác giả: I know that feeling:))

Tưởng Từ Hi nhíu mày giật lấy hủ kem trên tay cô vứt vào thùng rác. Anh lấy khăn giấy giúp cô lau miệng, anh lại tiếp tục "cằn nhằn".

"Tại sao lại múc muỗng to như vậy? Không biết là buốt óc sao? Cái đồ ngốc này.... Bla bla."

Diệp Bối Nhi chăm chú nghe anh thuyết giáo một hồi, cuối cùng cũng chen vào nói một câu, "Hi Tử, hủ kem lúc nãy mắc lắm đó. Em chưa ăn hết nữa." Diệp Bối Nhi bĩu môi bất mãn, cứ nghĩ đến hủ kem đang được yên nghỉ trong sọt rác thì cảm thấy tiếc đứt ruột.

"Ăn đồ lạnh nhiều không tốt. Ngoan, không được những nhẻo." Tưởng Từ Hi lại giở giọng thuyết giáo nhưng âm thanh ngập tràn yêu chiều, anh đang nhìn cái người không được ăn kem mà bất mãn ngồi trên đùi mình. Tưởng Từ Hi cười cười, đưa tay bẹo má Diệp Bối Nhi một cái.

"Được rồi, anh mua đền cho."

"Thật không?" Diệp Bối Nhi đang ủ rũ nghe vậy lập tức hai mắt sáng ngời.

"Ừm."

"Hì hì."

"Đồ ngốc." Em thật dễ dụ. Tưởng Từ Hi đưa tay cốc yêu trên đầu cô một cái, sủng nịt hôn lên đôi má phúng phính của cô. Song, anh lại nói, "Bảo bối, tại sao ăn trưa bằng mì gói? Hửm? Lúc nãy ăn đồ lạnh nữa. Bao tử em không tốt, ăn không đúng giờ lại đau. Nghe lời, sau này không được như vậy nữa."

"Biết rồi mà." Diệp Bối Nhi xoay người lại đưa hai bàn tay xoa xoa trên mặt người nào đó. Cô nhíu mi, "Sao ốm vậy?"

"Em bỏ rơi anh suốt một tuần. Anh ăn không ngon ngủ không yên. Ngay cả râu anh cũng chẳng buồn cạo nè." Nói rồi Tưởng Từ Hi đưa cằm mình cọ cọ vào mặt bảo bối của anh. Anh lại nói tiếp.

"Anh rất nhớ bảo bối, mà bảo bối lại ngó lơ anh suốt. Aizzz, thật đau lòng mà."

Tưởng Từ Hi "tội nghiệp" nhìn cô với đôi mắt đáng thương, anh cúi người xuống hõm vai cô cọ cọ vài cái. Diệp Bối Nhi không đành lòng nhìn anh như vậy, xoay người lại ôm anh thật chặt, thủ thỉ với anh, "Hi Tử, xin lỗi."

(Tác giả: Gian thương □□

Tưởng Từ Hi: ☺□☺□ quá khen

Tác giả: Ta khinh □□)

"Hi Tử hai hôm nữa em lãnh tháng lương đầu tiên, em mời anh ăn cơm nha." Diệp Bối Nhi hí hửng, tươi rói nhìn anh.

"Không cần." Tưởng Từ Hi cự tuyệt.

"Sao vậy? Hay anh chê lương em ít, đừng vậy mà." Diệp Bối Nhi rầu rĩ, cô đưa hai tay ôm lấy cổ anh làm nũng, Tưởng Từ Hi nhìn cái đầu nhỏ đang cọ cọ ở cổ mình. Anh kéo đầu nhỏ của Diệp Bối Nhi ra nhìn mình, "Bảo bối, không phải anh chê lương em ít."

"Vậy thì tại sao từ chối chứ?" Cô phụng phịu, giọng ủ rũ, "Thường ngày anh rất tốt với em, dẫn em đi ăn này nọ, toàn là anh trả tiền. Em lãnh lương chỉ muốn mời anh ăn thôi mà." Diệp Bối Nhi càng nói giọng càng nhỏ.

"Bảo bối..." Tưởng Từ Hi gọi cô.

"Bảo bối anh tiếc tiền cho em thôi."

"Anh dẫn em đi ăn, em cũng tiếc cho anh vậy."

"Anh thì khác." Nói đến đây, Tưởng Từ Hi nở một nụ cười tràn đầy kiêu ngạo, ánh mắt lấp lánh nhìn Diệp Bối Nhi.

"Khác cái gì chứ? Cũng là tiền thôi."

"Em vừa mới lãnh lương lại tiêu xài phung phí, mời anh ăn một bữa cơm cũng là tiền đó." Tưởng Từ Hi cười cười, tay cứ tự nhiên véo má Diệp Bối Nhi.

"Hừ!" Diệp Bối Nhi giận dỗi, hừ một tiếng.

"Bảo bối... Ngoan, không cần như vậy mà." Tưởng Từ Hi cúi xuống nhìn vẻ mặt hờn dỗi của cô, thật đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn chu ra vì bất mãn. Nhìn cô như vậy thật không nỡ a~~~, anh thua rồi, thua hoàn toàn trong tay Diệp Bối Nhi - cô. Có lẽ, suốt quãng đời còn lại anh bại hoàn toàn trong tay người con gái anh yêu nhất.

Vài phút trôi qua, không gian tĩnh lặng. Cuối cùng Tưởng Từ Hi quyết đinhj chiều theo cô.

"Bảo bối, anh muốn ăn cơm em nấu."

Lúc này Diệp Bối Nhi mới ngẩng đầu nhìn sói xám nào đó đang ôm mình, khoảng vài giây sau mới ý thức được anh vừa nói gì, Diệp Bối Nhi lập tức vui vẻ lên, hôn "chụt" vào má anh hai cái thật kêu, nhìn bộ dáng của cô vui như nhặt được vàng, có thể còn hơn như vậy nữa.

"Hi Tử anh muốn ăn gì? Tan sở em đi chợ rồi ghé qua nhà anh." Diệp Bối Nhi hỏi.

"Bảo bối vui là được. Tan sở đợi anh. Anh chở bà xã bảo bối đi chợ." Tưởng Từ Hi cố ý nhấn mạnh hai chữ "bà xã", làm Diệp Bối Nhi mặt đỏ như quả cà chua chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nguy hiểm (1)

Sau giờ tan sở.

Diệp Bối Nhi hí hửng đợi vị Boss đại nhân của mình ở bãi đỗ xe. Mắt thấy dáng vẻ đại soái ca Tưởng Từ Hi bước ra từ thang máy, cô nhìn không chớp mắt luôn, từ khi trở thành bạn gái anh, chưa lần nào nhìn anh từ xa như vậy, toàn nhìn cự li gần thôi □□□

(Diệp Bối Nhi: Thật ra thì tôi không có mê trai đẹp đâu □□□

Tác giả: Đúng rồi. Không biết điện thoại ai có đầy ảnh soái ca~~~~ *đâm chọt*

Tưởng Từ Hi: Bảo bối, em dám ngắm trai *lườm*

Diệp Bối Nhi: Em chụp trộm anh *đỏ mặt*

Tưởng Từ Hi: *hài lòng*

Tác giả: Ta hờn □□□)

"Bảo bối, đi thôi." Tưởng Từ Hi ôm eo cô đi đến chiếc Lamborghini màu đen của anh, anh mở cửa xe cho Diệp Bối Nhi, sau đó anh vòng qua bên ghế lái, thắt dây an cho cô và anh, khởi động xe chở cô đến siêu thị gần nhà anh.

"Hi Tử, anh muốn ăn gì?" Diệp Bối Nhi đi vào siêu thị lập tức nắm tay Tưởng Từ Hi đi lựa thức ăn.

Tưởng Từ Hi mặc cho cô kéo. Anh nhìn bảo bối nhà mình rất rất vui vẻ, anh cũng vui vẻ. Cảm giác như vợ chồng son đi dạo, vợ mua thức ăn chồng xách đồ. Anh nhịn không được bất giác mỉm cười. Anh rất thích rất thích cảm giác bây giờ nha~~~

"Hi Tử, anh thích nhất hải sản. Vậy thì, cua hấp, tôm lăn lòng đỏ trứng muối, cá sốt chua ngọt, súp bong bóng cá... Bla bla (tĩnh lược một vài ngàn chữ) được không?"

"Được không? Được không?" Diệp Bối Nhi lay lay cánh tay Tưởng Từ Hi, đang trưng cầu ý kiến của vị đại Boss là anh đây.

"Nếu mà làm theo như lời em đề nghị. Anh chắc chắn rằng lương tháng này em không còn một xu." Tưởng Từ Hi cười cười nhìn cô. Ai da~~~ cái vẻ mặt đáng yêu này, thật muốn cắn cho một cái, càng nhìn cô càng thấy thuận mắt, thân hình đầy đặn có lồi có lõm. Ừm thì, vùng bụng có dư một ít mỡ thừa nhưng mà anh thích, ôm rất thoải mái nha~~~

"Vậy thì, cơm chiên hải sản, canh trứng cà chua, cải thìa xào dầu hào, món tráng miệng là đu đủ hầm tuyết nhĩ táo đỏ đường phèn. Em đảm bảo sẽ không tốn bao nhiêu đâu, nha, được không??" Diệp Bối Nhi ôm cánh tay anh làm nũng, mở to đôi mắt ngập nước đang nhìn vị Boss đại nhân đầu mong chờ.

Làm sao đây? Nếu anh mà soi mói nữa, cừu nhỏ lập tức trở mặt với anh. Cừu nhỏ có lòng anh hiểu, nhưng sói xám thực không muốn cô xuống bếp chút nào, không muốn nhìn bảo bối của mình cực nhọc, không nỡ cự tuyệt cô mà. Nhìn cô làm nũng tim anh cũng tan chảy theo luôn. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng anh cũng nhượng bộ. Cô vì anh mà tình nguyện xuống bếp, anh vì cô nhượng bộ thì có là gì chứ?

"Tất cả theo ý bảo bối." Tưởng Từ Hi đem cô vây vào giữa xe đẩy hàng và trước ngực anh. Tưởng Từ Hi một tay đẩy xe đẩy, một tay ôm lấy eo cừu nhỏ ngốc nghếch.

Vừa đi vừa quan sát xung quanh, Diệp Bối Nhi đi đến quầy hải sản đang chọn tôm và mực tươi, cũng không để ý Tưởng Từ Hi đang gọi điện thoại.

"Ma Phong, mau phái người đến đây bảo vệ Chủ Mẫu." Không đợi Ma Phong trả lời, Tưởng Từ Hi đã ngắt máy.

Anh cất điện thoại vào túi, đi đến bên Diệp Bối Nhi.

"Bảo bối." Anh gọi cô.

"Hả?" Diệp Bối Nhi đang phân vân có nên mua thêm một ít cua hay không, nghe Tưởng Từ Hi gọi mình liền quay người lại.

"Dây giày em lỏng rồi." Nói rối anh cúi người xuống giúp cô buộc dây giày.

Oa, thật cảm động. Hành động của Tưởng Từ Hi khiến cô bán hàng ngưỡng mộ, cười cười nhìn Diệp Bối Nhi.

Tưởng Từ Hi buộc dây giày giúp cô xong, liền đứng lên bắt gặp khuôn mặt hơi ửng hồng của cô. Đột nhiên anh nảy sinh ý định trêu ghẹo cô một chút.

"Bảo bối, cảm động sao? Cảm động thì hôn anh một cái đi nè." Ý cười trong mắt anh càng đậm. Bảo bối đang xấu hổ nha~~~ đáng yêu chết mất. Khà khà, trêu bảo bối thật vui. Tên trẻ con to xác nào đó đang có ý định tiếp tục "tác chiến" trêu Diệp Bối Nhi thì....

"Đau... Bảo bối, đau lắm đó." Thì hông bất ngờ bị véo một cái.

Ai bảo anh dám trêu ghẹo cô chứ. Diệp Bối Nhi chỉ là thẹn quá hoá giận thôi.

(Tác giả: Diệp Bối Nhi, cô véo hông Tưởng Từ Hi có dùng hết lực chưa?? □□□

Diệp Bối Nhi: Véo nhẹ thôi ☺□☺□

Tác giả: Da hắn dày lắm *xúi bậy* □□

Diệp Bối Nhi: Tôi không nỡ ☺□☺□☺□

Tác giả:...)

"Đau lắm hả? Xin lỗi, đưa hông đây, em xoa xoa cho." Diệp Bối Nhi lập tức kéo anh lại, đưa tay xoa nhè nhẹ chỗ vừa bị cô véo lúc nãy.

"Hết đau rồi... Thật ta thì da anh dày lắm. Lúc đầu hơi đau tí thôi."

"Thật không?"

"Thật."

(Diệp Bối Nhi: Tác giả, cô nói đúng, da Hi Tử rất dày ☺□☺□

Tưởng Từ Hi:...)

"Bảo bối, còn cần mua gì nữa không?" Tưởng Từ Hi ôm cô đi ra khỏi khu hải sản, ánh mắt khát máu, nổi lên tầng tầng sát ý, quét về hướng ngược lại.

"À, để em xem." Diệp Bối Nhi kiểm kê lại những vật đã chất trong xe, "Hi Tử, chúng ta cần mua đu đủ, cà chua, trứng vịt nữa là xong."

"Đi thôi."

Cuối cùng, cũng mua đủ nguyên liệu để nấu thức ăn. Diệp Bối Nhi dùng tháng lương đầu tiên thanh toán số thức ăn trong xe.

═══••••

"Bảo bối, đợi anh đi lấy xe. Không được đi lung tung." Tưởng Từ Hi dặn dò cô cẩn thận, hôn lên má cô một cái rồi xoay người hướng về phía bãi đỗ xe.

"Ma Phong, đến đâu rồi?"

"Thưa Chủ Tử còn cách hai con đường nữa."

"Mau lên."

"Dạ vâng." Ngắt máy, Ma Phong căn dặn thuộc hạ nhanh chóng tăng tốc đến nơi Tưởng Từ Hi yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-2: Mẫu truyện nhỏ (1)

Chuyện kể rằng, rất lâu rất lâu sau này, Diệp Bối Nhi đã gả cho tên lão đại xấu xa nào đó. Cuộc sống thường ngày rất thư thái, hết ăn lại ngủ đính thị chính là sâu gạo. Nguyên nhân chính biến cô thành sâu gạo là vị đại Boss Tưởng Từ Hi. Anh không cho bảo bối nhà mình đi làm việc nữa, bắt buộc cô ở nhà. Cho nên cô rảnh rỗi sinh nông nỗi và một ít tác động khác. Diệp Bối Nhi đã dấn thân sa lầy vào thế giới ngôn tình và nghiện game online nữa. Sau đây là cuộc đối thoại thường ngày.

"Oa~~~ thật soái nha. Ông xã anh đọc thử đoạn này đi... Vị nam chính này thực chiều nữ chính nha." Diệp Bối Nhi hí ha hí hửng đưa quyển tiểu thuyết cho ông xã nhà mình.

Ông xã nào đó trên đầu nổi đầy mây đen, liếc mắt cũng không thèm nhìn đến quyển tiểu thuyết trên tay bảo bối của anh, Tưởng Từ Hi đưa tay nắm cái cằm xinh xắn của cô, lạnh giọng nói, "Bà xã bảo bối, ông xã chiều em không bằng tên nam chính trong quyển tiểu thuyết của em sao? Hừm?"

Diệp Bối Nhi nghe giọng điệu sặc mùi dấm chua của ông xã nhà mình liền bỏ quyển tiểu thuyết xuống, lập tức làm nũng, cô giạng hai chân ngồi trên đùi Tưởng Từ Hi, mặt đối mặt với anh, Diệp Bối Nhi sau khi chung đụng với ông xã lâu ngày lá gan cũng lớn hơn, cô hôn lên yết hầu Tưởng Từ Hi, híp mắt nhìn anh cười, "Ông xã, anh đừng giận mà. Em có nói ông xã không chiều em đâu? Ông xã của em soái nhất, ông xã lại tốt với em nữa, cũng rất chiều em nha."

Tưởng Từ Hi hài lòng với câu trả lời của cô, anh cười cười, rồi cúi người hôn lên cái cổ trắng ngần của cô, hơi thở ấm nóng phả vào vành tai mẫn cảm của cừu nhỏ ngốc nghếch, "Bà xã, em lại châm lửa rồi." Giọng cười yêu nghiệt vang lên.

=•= Ta là kẻ phá đám =•=

Lại một tình huống khác.

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi nhíu mày nhìn Diệp Bối Nhi đang chơi game online mà chẳng thèm để ý ông xã là anh đây.

"Ông xã gọi em có chuyện gì?" Diệp Bối Nhi vẫn cúi đầu nhìn màn hình, chăm chú đánh quái, tay phải cầm chuột click liên tục. Cô thật sự nghiện game rồi.

"Em nghiện game online?"

"Ngày nào em cũng chơi thấy có nghiện đâu." Đầu cô không ngẩng lên vẫn tiếp tục đánh quái.

"Em mau tắt máy tính cho anh." Tưởng Từ Hi tức giận.

"Ông xã, cho em chơi một xíu thôi. Đánh hết trận này em tắt liền." Diệp Bối Nhi vẫn bỏ ngoài tai những gì anh nói.

"Này... Ông xã làm gì vậy? Bỏ em ra, sắp đánh xong rồi mà." Tưởng Từ Hi không nói hai lời đưa tay tắt máy tính, rồi khiêng Diệp Bối Nhi đặt lên vai mình vác cô lên giường.

"Bà xã, em dám không nghe lời."

"Tại ông xã hết, tại ông xã." Diệp Bối Nhi mếu máo nói, hai tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực rắn chắc của Tưởng Từ Hi. Cô khó khăn lắm mới đánh hết quái chuẩn bị diệt Boss thì Tưởng Từ Hi lại tắt máy tính. Cô tức lắm mà không dám phản kháng, chỉ sợ ông xã nhà mình nổi giận. Nước mắt cô to như hạt đậu liên tục chảy ra.

Tưởng Từ Hi thấy vậy không đành lòng mắng cô nữa. Anh đặt cô ngồi lên đùi mình, ôm bà xã vào lòng, nhẹ giọng nói, "Bà xã... Đừng khóc mà. Anh không mắng nữa."

Diệp Bối Nhi sụt sịt mũi nhìn anh, cô đưa tay lau nước mắt.

"Tại... Tại ông xã hết." Giọng cô có chút nghẹn ngào lên án Tưởng Từ Hi.

"Tại sao?" Tưởng Từ Hi hai tay ôm lấy eo cừu nhỏ.

"Tại ông xã cứ bắt em ở nhà, em rảnh rỗi sinh nông nổi mới chơi game online. Nếu, nếu anh cho em đi làm thì đâu có chuyện gì." Diệp Bối Nhi đưa tay quệt mũi, ánh mắt long lanh ngập nước nhìn anh.

"Tại ông xã, bà xã đừng khóc nữa, được không? Tại ông xã không ngoan, bà xã đừng giận mà." Tưởng Từ Hi hôn lên mặt Diệp Bối Nhi vừa dỗ dành cô. Thật là, thấy cô khóc anh lại không đành lòng chút nào. Tâm can bảo bối của anh khóc, tim anh như quặn thắt lại.

"Vậy... Ông... Ông xã cho em đi làm lại nha." Diệp Bối Nhi cọ cọ vào ngực anh.

"Tuỳ vào biểu hiện của em đã." Sói xám lại nổi lên dục vọng, trực tiếp đè cừu nhỏ dưới thân.

=•=• Ta là kẻ phá đám =•=

Cuối cùng thì....

Bà xã người nào đó vẫn tiếp tục ở nhà làm sâu gạo. Và cái trò chơi game online đã bị vị Chủ Tịch nào đó thu mua bản quyền, trò chơi đó không biết vì lí do nào đã khoá game. Diệp Bối Nhi chính thức rời bỏ game online.

P/s: Có nàng nào hóng Chương 34: Nguy hiểm (2) không??

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nguy hiểm (2)

"Chủ Tử, thuộc hạ thất trách." Ma Phong cùng mười mấy tên hộ vệ đồng loạt quỳ xuống nhận tội. Tưởng Từ Hi vẫn đứng bất động, mọi người trong đại sảnh Tổng bộ Khắc Long đang đối mặt với cơn hoả ngút trời của Chủ Tử. Ngay cả Doanh Hạo luôn luôn cà lơ cà phất cũng thu liễm lại, dáng vẻ cực kì nghiêm túc. Chuyện Chủ Mẫu bị bắt đi chưa rõ sống chết, là chuyện lớn trong tổng bộ ai ai cũng biết. Chủ Tử rất cưng chiều Chủ Mẫu, đính thân xác nhận Diệp Bối Nhi là Chủ Mẫu, vậy mà bây giờ... Diệp Bối Nhi mất tích.

Lòng người rối ren, Ma Phong và Doanh Hạo cùng mười mấy tên hộ vệ đang cực kì lo lắng cho an nguy Diệp Bối Nhi.

Mà Tưởng Từ Hi đứng như trời chồng, ngay cả mí mắt cũng không động, nhưng sát khí toả ra ngày càng đậm. Ánh mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán cũng thấy rõ mồn một.

Doanh Hạo và Ma Phong thường hay bên cạnh Tưởng Từ Hi cũng cảm nhận được, hai người đưa mắt nhìn nhau trao đổi, và càng chắc chắn rằng vị trí của Diệp Bối Nhi cực kì quan trọng đối với Tưởng Từ Hi.

"Doanh Hạo." Căn phòng im lặng, bỗng nhiên Tưởng Từ Hi cất giọng gọi người anh em của mình.

"Cậu mau tra vị trí hiện tại của bảo bối đi." Giọng anh vẫn không mảy may thể hiện một tia cảm xúc nào, lạnh nhạt. Đúng, chính là lạnh nhạt. Từ lúc phát hiện Diệp Bối Nhi mất tích tâm tình biến đổi thất thường, tuy rằng không dễ phát hiện nhưng cái dáng vẻ âm trầm bất định của anh gây cho người khác giác rợn người, bảo bối của anh mất tích mà anh bình tĩnh lạ thường, giống như chuyện này chẳng hề liên quan đến anh.

Thật ra, Tưởng Từ Hi trong đầu trăm mối tơ vò, anh phải giữ vững bình tĩnh, mau chóng điều tiết tâm trạng muốn giết người của anh. Phải lí trí, tìm giải pháp cứu Diệp Bối Nhi. Chỉ mảy may sơ xuất chỗ nào, tính mạng Diệp Bối Nhi lập tức gặp nguy hiểm, không được, anh không cho phép. Diệp Bối Nhi là bảo bối trong tay anh, anh nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao anh nỡ để cô gặp chuyện không may được. Bảo bối sẽ không có chuyện, mọi chuyện sẽ như cũ. Chỉ cần anh tìm được cô. Tưởng Từ Hi đưa mắt nhìn bầu trời xa xăm.

Bảo bối, đừng sợ, anh ở đây.

"Từ Hi, trên người chị dâu nhỏ có gắn thiết bị định vị?" Doanh Hạo kinh ngạc trước lời nói của anh.

"Lúc giúp bảo bối buộc dây giày tớ đã gắn vào đế giày cô ấy." Ngữ điệu chậm rãi, bình tĩnh, không mang theo một tia tình cảm.

"Được. Cho tớ một giờ."

"30 phút, chậm một giây cũng không được."

"Tớ sẽ cố gắng." Doanh Hạo lập tức đứng dậy dẫn theo vài thuộc hạ đi vào phòng tin tức tình báo trong Tổng bộ. Ngón tay lướt trên bàn phím vi tính rất nhanh, thông số lập hiện ra trước mặt, các hacker khác nhanh chóng truy tìm tung tích Diệp Bối Nhi dựa vào thiết bị định trên người cô.

═══════

"Chủ Tử, thuộc hạ thất trách." Ma Phong cùng mười mấy thuộc hạ vẫn đinh ninh quỳ dưới sàn. Nhận thức, được sự sơ xót của bản thân, Ma Phong tự nhận lỗi.

"Đứng lên" Tưởng Từ Hi lạnh giọng nói. anh bây giờ mới xoay người lại đối mặt với Ma Phong.

"Chủ Tử."

"Đứng lên." Tưởng Từ Hi dần mất kiên nhẫn.

"Vâng."

"Tôi không trách cậu." Chỉ bốn chữ đơn giản. Nhưng đối với Ma Phong là một đặc ân rất lớn. Mọi người cũng biết Tưởng Từ Hi tính khí cao ngạo, suy nghĩ thâm sâu khó lường. Một khi nhận định kẻ nào làm trái ý mình thì lập tức giết... Tưởng Từ Hi không dễ tin tưởng bất kì ai, những người thân cận nhất của anh chỉ có ba người. Lần lượt là Diệp Bối Nhi, Doanh Hạo, cuối cùng là Ma Phong. Ngoài ra, bất cứ ai anh cũng không tin. Chỉ bốn chữ đơn giản đã nói lên sự tín nhiệm của Tưởng Từ Hi đối với Ma Phong.

***(Tác giả: Au cứ ngửi thấy mùi đam ở đâu đây. "Tôi không trách cậu" □□□

Doanh Hạo: Tác giả cô chết chắc rồi.

Tác giả: Thực ra tôi biết anh đang ghen với Ma Phong chứ gì?

Ma Phong: Chủ Mẫu không phải lỗi của tôi)***

"Ma Phong."

"Chủ Tử có gì căn dặn." Ma Phong cung kính đáp.

"Có ai gửi vật gì đến không?"

Cốc... Cốc... Cốc

Tiếng gõ cửa thanh thuý vang lên. Cắt đứt lời nói của Tưởng Từ Hi.

Ma Phong đi đến mở cửa, một tên thuộc hạ cầm một cái USB cung kính báo cáo với Ma Phong.

"Nhị Đương Gia, có một USB gửi đến Tập đoàn Tưởng Thị, thư kí Miêu vừa mới đưa đến." Tên thuộc hạ vừa nói vừa đưa cái USB cho Ma Phong.

"Chủ Tử, có phải người đang nói cái này."

"Mau bật USB lên." Tưởng Từ Hi có dự cảm xấu trong lòng, bảo bối mất tích chẳng lẽ không phải nhằm vào vị trí lão đại của anh. Phải chăng nhằm vào Diệp Bối Nhi. Không suy nghĩ nhiều anh lập tức đi đến chiếc laptop đặt trên bàn trà. Đập vào mắt anh là một video quay lại cảnh tượng Diệp Bối Nhi đang thoi thóp nằm trên mặt đất, mặt dính bê bếp máu, tay chân cô bị trói chặt lại. Anh có thể nghe rõ tiếng roi da từng đợt từng đợt quất mạnh trên người cô. Ánh mắt cô trong veo nhìn về phía màn, luôn miệng kêu "Hi Tử, Hi Tử" mặc dù là đoạn video được quay lại nhưng ánh mắt cô như nhìn xuyên qua màn nói với Tưởng Từ Hi. Tim anh như ai bị bóp nghẹn, đau quá, Tưởng Từ Hi không thể nào bình tĩnh được nữa. Anh giơ chân đạp bay bàn trà. Chiếc bàn thuỷ tinh xấu số lập tức vỡ vụng thành từng mảnh nhỏ, laptop cũng bị hất văng ra ngoài. Nhưng màn hình vẫn còn phát cảnh tượng đau xót của Diệp Bối Nhi. Cô cố gắng né tránh những đòn roi đánh vào da thịt mình, cô càng né tránh càng bị đánh tàn nhẫn hơn, không phải là roi da nữa mà là thanh sắt, Tưởng Từ Hi và Ma Phong có thể nghe rõ mồn một tiếng âm thanh kim loại va chạm. Tưởng Từ Hi viền mắt đỏ hoe, tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt nổi lên tầng tầng sát ý, Ma Phong có thể nhìn thấy những tia máu hằn lên trong mắt Tưởng Từ Hi. Cả người anh toả ra một luồng sát khí, có thể thấy hiện giờ tâm trạng Tưởng Từ Hi kích động đến mức nào, hận không thể ngũ mã phanh thay tên hành hạ cừu nhỏ của anh. Tưởng Từ Hi bây giờ như một tên điên, lí trí hoàn toàn biến mất anh như hoá thành một dã thú, anh sẽ căn xé bất cứ kẻ nào dám làm tổn thương bảo bối. Ma Phong nhìn vào màn hình laptop, sống mũi anh cay cay, Chủ Mẫu rất lương thiện, thường ngày rất tốt với mọi người, anh rất kính trọng cô. Tại sao Chủ Mẫu lại phải

chịu loại đau đớn như vậy.

"Ma Phong, không đợi nữa, lập tức phái người tìm bằng được bảo bối cho tôi. Dù lật tung cả trái đất phải tìm cho ra." Câu cuối cùng dường như gào lên. Anh chưa bao giờ mất bình tĩnh như vậy. Bảo bối của anh, bảo bối bị tổn thương, anh cảm thấy thật vô dụng, Tưởng Từ Hi ngồi bệt xuống đất hai tay ôm chặt đầu.

Ma Phong vừa định khuyên nhủ thì Doanh Hạo bước vào, "Từ Hi, đã tra ra."

═══════

"Bảo bối ngoan, em đã an toàn, bảo bối phải mau chóng khoẻ lại, em đã hứa là nấu cơm cho anh mà, đúng không? Cho nên, em phải mau chóng bình phục, em có nhớ là mấy ngày trước em nói với anh "Hi Tử, gả cho em đi", bảo bối có nhớ không? Chắc em quên rồi nhỉ, em thật không ngoan chút nào, chờ em tỉnh lại xem anh phạt em như thế nào?" Đã một tuần trôi qua, Tưởng Từ Hi vẫn còn sợ hãi cảnh tượng ấy, Diệp Bối Nhi nằm trên vũng máu, hơi thở yếu ớt luôn miệng kêu anh, tay chân cô bị trói chặt. Tưởng Từ Hi ôm cô vào bệnh viện, Diệp Bối Nhi không ngừng nôn ra máu. Lúc ấy Tưởng Từ Hi cảm thấy mình thật bất lực, có quyền thế, có tiền tài, nắm trong sinh mệnh của mọi người nhưng anh lại không bảo vệ được người con gái anh yêu nhất. Đã một tuần trôi qua, Diệp Bối Nhi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Tưởng Từ Hi đưa tay vuốt ve vết bầm tím trên cả tay Diệp Bối Nhi, anh nhìn những vết thương chằng chịt trên người cô, nhìn những băng gạt quấn quanh người cô như lên án sự vô dụng của anh. Tưởng Từ Hi đưa tay đặt lên ngực trái mình. Đau quá! Trong tim anh như hàng ngàn hàng vạn mũi dao đâm xuyên qua. Cảm giác ấy thật khó chịu, Tưởng Từ Hi yêu thương hôn lên gương mặt nhợt nhạt của cừu nhỏ nhà mình, nước mắt anh kìm không được lập tức rơi ra chạm vào gò má xanh xao của cô.

"Cốc... Cốc... Cốc"

Tiếng gõ cửa có quy luật vang lên.

"Vào đi." Âm thanh như từ địa ngục phát ra hướng về cánh cửa đang đóng.

"Từ Hi, chuyện này cậu định xử lí thế nào? Chị dâu nhỏ vẫn chưa tỉnh lại, cậu suốt ngày bên cô ấy cũng không phải là cách, cậu bỏ mặc chuyện trong bang phái cũng không sao, có tớ với Ma Phong thu xếp, còn Tập đoàn Tưởng Thị thì sao? Cậu cứ mặc như vậy à?" Doanh Hạo bất lực nhìn vẻ mặt tiều tuỵ của người bạn thân mình. Anh đành lắc đầu thở dài.

"Cô ta như thế nào rồi?" Tưởng Từ Hi vẫn đinh ninh nắm chặt bàn đang truyền dịch của Diệp Bối Nhi, bàn tay to lớn bao phủ tay nhỏ bé của cô.

Doanh Hạo thở dài.

"Ả ta vẫn chưa chết." Doanh Hạo sải bước kéo chiếc ghế ngồi bên giường bệnh. Doanh Hạo nhìn Diệp Bối Nhi thành ra dạng như vậy cũng không đành lòng nhìn nữa, anh xoay đi chỗ khác.

"Hạo, cậu ở đây trông bảo bối giúp tớ. Tớ về Tổng bộ xem ả ta chết chưa." Nói rồi anh lưu luyến hôn lên đôi môi không có chút huyết sắc của Diệp Bối Nhi, trước khi đứng lên Tưởng Từ Hi nói nhỏ bên tai cô.

Bảo bối, kẻ nào tổn thương em, anh thề dù dùng cả tính mạng này, anh cũng phải trả lại những gì kẻ đó đã làm với em.

Tác giả: Nàng nào đoán ra là ai không?

Chú ý: Không phải Liễu Phi Nhã nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hung thủ là...

Loạng choạng loạng choạng, mơ mơ hồ hồ.

Trước ngưỡng cửa sống chết, luân hồi của vận mệnh.

Trong lúc lòng em rối như tơ vò thì nghe thấy những đau đớn của anh.

Em bất lực, chỉ có thể khóc theo lời anh kể.

Con tim đau khổ đến tột cùng, chỉ muốn ở bên anh.

Vì anh mà không ngại trèo đèo vượt suối.

Có trời mới biết được.

Em trong anh quan trọng đến nhường nào.

Có trời mới biết được.

Anh yêu em chân thành biết bao nhiêu.

Yêu là chấp nhận mạo hiểm.

Yêu là chấp nhận chờ đợi.

Vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Yêu là tin tưởng, là kiên định.

Yêu là không có giới hạn.

Vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Tình yêu cho ta ánh mặt trời ấm áp.

Tình yêu chắp thêm cho ta đôi cánh.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm.

Em không cần biết anh thay đổi như thế nào.

Anh là tia sáng ấm áp trong bóng tối cô đơn của em.

Cùng nhau rời xa khỏi xa mạc cô đơn này.

Yêu- Tạ Đình Phong, Trác Thái Nghiên

~~~~~~~~~~

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi yêu thương vuốt ve gương mặt Diệp Bối Nhi. Bảo bối của anh tại sao lại trở thành như vậy, anh đã hứa với cô sẽ bảo bọc che chở cho cô, nhưng anh vô dụng. Anh có thể hô phong hoán vũ, một tay che trời tại sao có thể sơ suất để ả tiện nhân đó hành hạ cô.

Tưởng Từ Hi đưa tay bấm gọi cho Doanh Hạo, "Hạo, giúp tớ chuẩn bị, tớ muốn đưa bảo bối về nhà."

"Được." Doanh Hạo lập tức đồng ý.

Cúp máy, anh vuốt lại vài sợi tóc rơi trên mặt Diệp Bối Nhi, đến giờ cô vẫn chưa tỉnh, Tưởng Từ Hi ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn cô.

"Bảo bối, sẽ không ai tổn thương em được nữa." Nói xong, ánh mắt anh hằn lên những tia máu đỏ.

═══

Ma Phong nhìn ả tiện nhân kia, ả được trói dính chặt vào tường. Bọn thuộc hạ cũng căm ghét nhìn ả ta. Chủ Mẫu là trân bảo của Chủ Tử mà con ả khốn kiếp này dám ức hiếp cô. Một tên thuộc hạ nhịn không được nữa lên tiếng.

"Nhị Đương Gia, thuộc hạ to gan hỏi, tại sao Chủ Tử không trực tiếp giết ả ta mà phải chờ đến bây giờ?"

Ma Phong liếc nhìn tên thuộc hạ rồi nói, "Chủ Tịch có lệnh phải giữ mạng con ả đấy."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Vừa dứt lời tiếng bước châm mạnh mẽ đầy hiên ngang của Tưởng Từ Hi đi vào Địa Lao. Ma Phong đem một ghế đặt giữa căn phòng đang giam ả ta. Tưởng Từ Hi nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn ả.

"Chủ... Chủ... Chủ Tịch." Kitty mắt nhìn thấy Tưởng Từ Hi liền sáng lên.

Anh chẳng nói chẳng rằng, anh đưa tay ra, Ma Phong lập tức hiểu ý liền lấy khẩu súng đặt vào tay Tưởng Từ Hi.

"Pằng"
~~~~~~~~~~

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

"Á a a a a a..." Tiếng thét thất thanh của Kitty vang vọng khắp phòng giam, Tưởng Từ Hi mặt không biến sắc nhận lấy khăn tay từ Ma Phong lau sạch khẩu súng. Sau đó, anh phun ra một câu, "Gân tay gân chân ả ta đã đứt hết." Đúng vậy, bốn phát súng nổ ra, bốn viên đạn ghim thẳng vào cổ tay cổ chân Kitty, máu tuôn ra không ngừng, Tưởng Từ Hi sắc mặt lạnh lẽo trên môi nở một nụ cười quỷ dị, tròng mắt nổi lên những tia máu, chất giọng ma mị băng lãnh như từ địa ngục truyền đến, "Kitty, cô có biết tại sao mình bị bại lộ không? Mặc dù cô đã che giấu rất giỏi. Đáng lẽ ngay từ lúc Liễu Phi Nhã bị đuổi việc cô nên dừng tay."

"Tại... Tại sao? Con đàn bà đê tiện kia có thể được anh che chở bảo bọc, rõ ràng tôi là người biết anh trước, tôi cũng thổ lộ với anh trước. Tôi không cam tâm, không cam tâmmmmmmm." Kitty cả người vô lực ngã xuống, cũng may có dây xích buộc chặt cô ta lại. Tay và chân cô ta suốt đời cũng không thể cử động được nữa. Kitty cũng chỉ nằm đó, như một phế vật, vĩnh viễn đến cuối đời cũng không thể đi lại như trước.

Tưởng Từ Hi vẫn ung dung, điềm nhiên mà vắt chéo chân ngẩng đầu cao ngạo nhìn con ả phế vật. Tiếng cười trầm thấp có từ tính phát ra từ cổ họng, âm thanh quái dị được Kitty nghe rõ không bỏ sót một giây nào, tiếng cười như từng mũi dao đâm vào màng nhĩ ả ta. Khuôn mặt ả trắng bệt, cắt không còn một giọt máu, mồ hôi nhễ nhại tuôn ta như mưa.

Kitty, ngẩng đầu cố gắng nhìn rõ khuôn mặt của Tưởng Từ Hi. Cô ta cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, "Tưởng Từ Hi, đúng là tôi làm đấy thì sao? Chẳng phải bây giờ tôi bị anh tóm được rồi sao? Anh nói đúng, lúc Liễu Phi Nhã bị đuổi tôi nên dừng tay, nhưng tôi không cam tâm. Tôi có thể lợi dụng Liễu Phi Nhã để trừ khử Diệp Bối Nhi, thì cũng có khả năng khiến cho con khốn ngu si Liễu Phi Nhã kia hoàn toàn rơi vào bị mà mình bị sắp đặt. Cô ta cứ mình thông minh nhưng ai ngờ thông minh bị thông minh hại. Tưởng Từ Hi anh đừng nghĩ mình có thể một tay che trời. Thực tế thì sao nào? Anh vẫn sơ suất vẫn khiến cho Diệp Bối Nhi bị tôi bắt đi." Kitty cười, nụ cười còn khó coi hơn khóc, ánh mắt cô ta tràn đầy thù hận nhìn Tưởng Từ Hi chằm chằm.

Kitty lại nói tiếp, "Tưởng Từ Hi, có phải lúc đầu anh đã nghi ngờ Liễu Phi Nhã?" Kitty vẫn mặc cho cơn đau đang giày xéo mình, nở nụ cười khiêu khích nhìn anh.

"Đã từng, cho đến khi nhìn thấy đoạn video." Từ khi Tưởng Từ Hi bước vào phòng giam Ma Phong và thuộc hạ của mình vẫn lẳng lặng theo dõi cuộc nói chuyện giữa Chủ Tử và Kitty.

Kitty nhíu mày, cô ta nhìn anh như đang dò xét con ngươi của người đàn ông đối diện mình, có lẽ Kitty cả đời này cũng không thể thấu hiểu hết tâm tư cùng suy nghĩ của Tưởng Từ Hi. Anh là một con người có tính khí cuồng ngạo, khát máu, tâm tư khó đoán, thủ ra tay tần nhẫn, nếu không như vậy thì tại sao anh lại có thể leo lên vị trí lão đại ngày hôm nay. Tưởng Từ Hi nhàn nhã dựa lưng vào ghế, mặc cho Kitty dò xét mình. Ngón trỏ đặt trên tay vịn ghế gõ gõ theo tiết tấu. Không gian xung quanh bỗng chốc im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy mỗi tiếng phát ra từ ngón tay anh gõ lên ghế.

Kitty thật sự không nhịn được sự tra tấn này nữa, liền hướng về phía Tưởng Từ Hi gào lên, "Tưởng Từ Hi, anh muốn sao hả?"

"Ma Phong, giúp tôi chăm sóc cô ta. Hai ngày sau, tôi quay lại, tôi muốn trông thấy cô ta còn thảm hơn lúc bảo bối bị hành hạ." Tưởng Từ Hi nhấn mạnh từ "chăm sóc" đầy ẩn ý, cũng mặc cho ả ta điên cuồng gào thét bên trong, anh đưa tay sửa lại âu phục, tiêu sái cất bước ra ngoài.

"Dạ rõ." Ma Phong cung kính đáp.

═══

Vừa mới rời khỏi địa lao, ánh mặt trời buổi chiều chiếu rọi lên người Tưởng Từ Hi tạo nên một cảnh sắc tuyệt mỹ, xế chiều, mặt trời xuống núi, những tia nắng cuối cùng phủ lên gương mặt cương nghị của anh, đường nét sắc sảo, nhất là mái tóc được cắt gọn gàng mềm mại màu nâu hạt dẻ, ngọn gió như nô đùa thổi bay vài sợi tóc khiến nó rủ xuống trán, thật hoàn hảo, anh như một bức tranh thuỷ mặc, im lặng, bình tĩnh giữa chốn phồn hoa ồn ào. Tưởng Từ Hi ngẩng đầu ngắm cảnh mặt trời lặn. Anh còn nhớ, có một lần Diệp Bối Nhi nói với anh, cô rất thích nhìn anh đứng dưới ánh nắng mặt trời vào buổi chiều, nhìn anh lúc đó như một thiên thần. Khi ấy cô cười rất tươi nhìn anh, đôi mắt cong thành hình bán nguyệt, cô còn ôm anh cùng anh ngắm mặt trời lặn.

Thiên thần sao? Anh cười khổ. Có lẽ trên thế giới này chẳng ai khác ngoài nói anh là thiên thần. Mọi người đều coi anh là ác ma là sứ giả của cái chết, vậy mà cô vẫn yêu anh, coi anh là thiên thần của đời mình.

Đúng thế, Tưởng Từ Hi là Thần Chết của mọi người nhưng anh sẽ là thiên thần của cô. Chỉ duy nhất của cô mà thôi.

Đang chìm trong suy nghĩ của mình. Bất ngờ điện thoại của Doanh Hạo gọi đến làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của mình.

"Hạo, có chuyện gì?"

"Chị dâu nhỏ tỉnh rồi."

═══

Tác giả: Dự là chương tiếp theo cực kì sủng nha~~~~

Cám ơn mấy mem đã ủng hộ Au trong thời gian qua ☺□☺□☺□

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cưng chiều em suốt đời

Nhận được điện thoại cua Doanh Hạo, Tưởng Từ Hi không suy nghĩ nhiều lập tức quay về.

Tiếng bước chân dồn dập vang vọng trên hành lang đại sảnh, Tưởng Từ Hi có thể ví von đang bay, anh hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến bên bảo bối của anh.

Anh thở dồn dập, tay cầm nắm cửa vặn nhẹ một cái rồi bước vào.

Thấy Diệp Bối Nhi được y tá đỡ ngồi dậy dựa lưng vào giường, bác sĩ đang kiểm tra cho cô. Tưởng Từ Hi nhanh chân chạy đến bên giường ôm chầm lấy Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, anh rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ bảo bối của anh." Vừa nói vừa siết chặt eo cô để dựa sát vào lòng ngực ấm áp của anh, anh thật sự rất nhớ cô, ôm cô không thể thoả mãn nổi nhớ nhung này, Tưởng Từ Hi đưa tay nâng cằm cô lên, nụ hôn đột ngột rơi trên cánh môi đào của Diệp Bối Nhi, thật ướt át, anh đưa tay ghì chặt gáy cô không cô cử động. Hai người đang tình nồng ý mật mà bên này vị bác sĩ và y tá đang hoá đá nhìn cặp đôi hôn nhau say đắm. Thấy Diệp Bối Nhi sắp thở không được nữa, Tưởng Từ Hi quyến luyến buông cừu nhỏ ra, nhìn thấy môi bảo bối mình hơi sưng đỏ thì rất hài lòng. Lúc này mặt Diệp Bối Nhi đỏ vì ngượng, bác sĩ và y tá cũng hoàn hồn lại, vị bác sĩ đưa tay che miệng ho nhẹ vài tiếng nhằm phá tan cục diện rối rắm này, "Tưởng thiếu."

Tưởng Từ Hi lấy gối đặt sau lưng Diệp Bối Nhi để cô dựa cho thoải mái, sau đó anh mới đưa mắt nhìn vị bác sĩ vừa mới lên tiếng kia, gương mặt không dịu dàng như lúc nãy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta tràn ngập lạnh lẽo, vị bác sĩ thầm than trong lòng, sắc mặt thay đổi thật nhanh.

"Tưởng thiếu, tình trạng của Diệp tiểu thư đã không còn đáng ngại, những vết thương đã lành nhưng vẫn phải chú ý sức khoẻ, chăm sóc tốt sẽ không để lại sẹo, còn vết thương trên trán mỗi hai ngày thì phải thay băng gạc."

Tưởng Từ Hi rất chăm chú nghe lời dặn dò từ bác sĩ rồi âm thầm ghi nhớ trong đầu.

"Cảm ơn." Tưởng Từ Hi nói với vị bác sĩ, bản thân thân đã hoàn thành nhiệm vụ lên xin cáo từ rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy hai bóng đèn đã đi rồi, Tưởng Từ Hi ôm cô ngồi đùi anh, để lưng cô dựa vào ngực anh, "Bảo bối."

"Hi Tử. Em xin lỗi." Diệp Bối Nhi nghịch nghịch ngón tay nói.

"Xin lỗi gì chứ?" Anh yêu thương hôn "chụt" vào má Diệp Bối Nhi hai cái.

"Em hứa với anh là nấu cơm cho anh, nhưng em lại thất hứa."

"Bé ngốc..." Cái đồ ngốc này, bản thân vừa mới tỉnh lại không lo cho sức khoẻ mình lại đi xin lỗi anh vì thất hứa. Thật là..... Tưởng Từ Hi hết lời với cô.

"Hi Tử."

"Hửm?" Tưởng Từ Hi lười biếng đặt cằm lên vai cô, giọng nói trầm thấp vang lên.

"Kitty, cô ấy...." Diệp Bối Nhi dè dặt hỏi. Cô vẫn tiếp tục nghịch nghịch ngón tay nhưng không phải tay cô mà cái tay mà đang đặt trên eo cô.

"Hừ!" Nhắc đến con ả khốn kiếp máu nóng trong người anh lại sôi lên. Nhiệt độ trong phòng dường giảm xuống. Thật lạnh!

"Hi Tử, anh định xử lí như thế nào?" Diệp Bối Nhi nhẹ giọng hỏi.

"Sống không bằng chết." Anh gằn từng chữ ra khỏi miệng, bộ dạng bây giờ của anh thật muốn giết người. Diệp Bối Nhi ngây người nhìn anh có chút hoảng sợ, Hi Tử của cô chưa bao giờ tức giận như vậy cả, Diệp Bối Nhi xoay người ôm lấy eo anh, "Hi Tử, anh đừng hung dữ như vậy được không?" Giọng cô nhẹ nhàng như nước, khẩn cầu nhưng lại như làm nũng.

Nghe cô nói vậy anh cảm thật quá sơ suất, chẳng may đã hù bảo bối sợ rồi.

Tưởng Từ Hi tì trán mình vào trán Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, anh hung dữ vậy sao?" Anh híp cười chờ xem phản ứng của cừu nhỏ ngốc nghếch.

"Rất hung dữ luôn." Diệp Bối Nhi mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh làm nũng.

Cha mẹ ơi, Tưởng Từ Hi chết ngất với dáng vẻ này của cô nha~~~, tim anh đập "bình bịch, bình bịch". Anh cứ ngây ngây ngốc ngốc nhìn bộ dạng này của cô. Diệp Bối Nhi thật bất ngờ, cô vẫy vẫy tay trước mặt đại Boss, "Hi Tử, làm gì nhìn em dữ vậy?"

Tưởng Từ Hi mỉm cười, tay ôm eo cô, hôn "chụt" vào môi cô một cái thật nhanh, "Đột nhiên phát hiện bảo bối rất đáng yêu."

"Giờ mới phát hiện." Diệp Bối Nhi làm bộ giận dỗi, xoay mặt đi không thèm nhìn anh. Thật ra trong lòng cô như mở cờ trong bụng, cô chỉ cố ý làm nũng thôi.

Tưởng Từ Hi nào chẳng biết mánh khoé của cừu nhỏ chứ, chỉ là anh thật sự rất thích nhìn bộ dạng giận dỗi làm nũng của Diệp Bối Nhi.

"Đúng vậy, anh có mắt như mù, giờ mới phát hiện bảo bối đáng yêu như thế." Tưởng Từ Hi hễ cứ mở miệng ra một tiếng là "bảo bối", hai tiếng "bảo bối".

"Miệng thật ngọt." Diệp Bối Nhi rất vui vẻ đưa tay véo véo mặt Tưởng Từ Hi, xúc cảm thật tốt, da cũng rất mịn, bản thân cô gái là cô đây cũng ganh tỵ với da mặt anh.

"Bảo bối, anh đã làm thủ tục xuất viện cho em. Lát nữa, thu dọn một chút thì được rồi." Tưởng Từ Hi xoa xoa mặt cô, cô đã ốm bớt, mặt không có chút thịt nào, eo cũng thon bớt, nhưng anh không thích. Anh chỉ thích cừu nhỏ của anh nhiều thịt, mũm mĩm mới đáng yêu. Cuối cùng, Tưởng Từ Hi đã quyết định đưa cô về Tổng bộ, sẵn dọn đồ cô qua luôn, còn về phần Trương Lam Uyển thì anh sẽ giải quyết, anh nhất định phải nuôi cô mập mạp trở lại, như vậy ôm mới thoải mái.

═══

Tại Tổng bộ....

Diệp Bối Nhi nhàm chán ngồi trên sofa dùng điều khiển liên tục chuyển kênh. Cô thở dài, "Chán quá đi...."

Cô bị "nhốt" như suốt hai ngày rồi, Diệp Bối Nhi không được ra ngoài chắc điên mất. Cô lại chuyển kênh, trên tivi một đoạn quảng cáo được phát ra.

"Bạn muốn mua tivi.... Đến điện máy xanh, bạn muốn mua tủ lạnh.... Đến điện máy xanh..."

═══

•Tác giả: ĐMX u woa, u woa, u woa, u woa~~~ □□

•Doanh Hạo: cô điên rồi!!

•Độc giả: Bạn muốn mua tivi~~~~~

•Doanh Hạo: *lật bàn*

(ﾉ °□°)ﾉ ︵ ┻━┻

═══

"Chủ Mẫu, người ăn chút cháo đi." Cô giúp việc bưng khay đồ ăn cung kính nói với cô.

"Không muốn ăn." Diệp Bối Nhi bĩu môi từ chối. Chưa đến hai tiếng đồng hồ lại bắt cô ăn nữa, nghĩ cô là heo chắc. Hừ! Hi Tử cái đồ đáng ghét này.

"Chủ Tử, đã dặn tôi không thể nào làm trái được." Cô giúp việc khó xử nhìn Diệp Bối Nhi, trong Tổng bộ ai mà không biết Chủ Tử cưng chiều Chủ Mẫu như thế nào chứ? Chủ Mẫu muốn gì Chủ Tử đều đáp ứng. Nhưng lệnh Chủ Tử không thể cãi, Chủ Mẫu không muốn ăn thì phải làm sao đây?

À, nhớ rồi. Cô giúp việc đưa cây bút ghi âm cho Diệp Bối Nhi, rồi nói, "Chủ Mẫu, người nghe cái này đi." Diệp Bối Nhi nghi hoặc nhưng vẫn nhận lấy bút ghi âm rồi bật lên. Giọng trầm ấm của Tưởng Từ Hi vang lên.

""Bảo bối, em không ăn hết chén cháo, anh về coi anh phạt em như thế nào?"

Nghe lời uy hiếp của anh, Diệp Bối Nhi lập tức ỉu xìu, ngậm ngùi múc từng muỗng từng muỗng cháo đưa vào miệng. Miệng còn lầm bầm, "Suốt ngày chỉ biết bắt nạt người ta thôi."

•Tác giả: Chương bữa nay ngắn nên Au bonus thêm một phần ngoài lề.

═══

THỰC TRẠNG HẬU KẾT HÔN CỦA TƯỞNG THIẾU.

Quay mặt qua thấy một tấm lưng trần săn chắc và màu da mật ong của anh. Mặt cô bất giác đỏ ửng, nhớ lại viễn cảnh tối hôm quay lăn lộn trên giường. Anh bất ngờ xoay lưng lại, đưa tay kéo cô vào lòng ngực ấm áp của anh, khẽ hôn lên má cô, mỉm cười, giọng nói còn ngái ngủ,"Bà xã, còn mệt không?

Anh hôm qua không kiềm chế được. Tại mị lực của em quá mạnh như nam châm mà hút lấy anh.":))

"Cái gì mà hút lấy anh?"

"Chẳng phải đêm qua em đã khoả lấp phần trống trải trong anh sao?" Anh cười ma mị.

"Anh.... Anh"

"Đừng giận mà bà xã đại nhân. Anh sai rồi."

"Hừ" Diệp Bối Nhi liếc xéo anh, xoay người đưa lưng hướng về Tưởng Từ Hi.

"Bà xã anh đói."

"Em kêu giúp việc chuẩn bị."

Anh mè nheo ôm lấy thắt lưng cô, lấy đầu cọ cọ vào hõm vai Diệp Bối Nhi. "Anh không muốn ăn, anh muốn ăn em."

"Không muốn."

"Cho anh đi mà, đi mà, đi mà. Bà xã, em lại bỏ rơi anh, tim ông xã của em lại rỉ máu đây này." Tưởng Từ Hi vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ vào phần ngực trái của anh.

"Không, em mệt."

"Bà xã thật nhẫn tâm, em không cho anh, anh đi theo trai đấy."

"Anh dám."

"Anh dám đấy."

"Được thôi, em theo gái đây."

Máu ghen cộng thêm tính cách chiếm hữu của anh nổi lên, thuận thế đưa người đè lên thân cô, ánh mắt đầy lửa giận nhìn Diệp Bối Nhi," Thì ra là em lừa anh, em có gian tình với cô giúp việc. Em, em, em làm tổn thương anh. Tại sao, tại sao? Cô ta có gì hơn anh. Tiền, anh nhiều hơn cô ta, nhan sắc anh đứng thứ hai không ai dám xưng đứng thứ nhất, thế lực anh đứng đầu cả hai giới hắc bạch, anh có thể cung cấp tinh trùng hàng ngày cho em, cô ta thì không. Hừ!!!" Ông xã phúc hắc nào đó lại giở giọng "bi thương" với bà xã ngốc nghếch của mình.

"Này, này, ông xã, anh suy nghĩ gì vậy. Em chỉ đùa thôi mà." Cô thấy bộ dạng của Tưởng Từ Hi, Diệp Bối Nhi nhịn không được phì cười.

"Em làm tổn thương anh." Lại lại giở vẻ mặt vô tại vạ, nũng nịu với Diệp Bối Nhi.

"Được được, em xin lỗi mà ông xã. Em đền cho anh được không?"

Bắt được sơ hở trong lời nói của cô, mắt anh loé sáng, "Thật không?"

"Thật."

"Anh muốn cái gì cũng được?"

Cô cảm giác câu nói của anh có cái gì bất ổn nhưng vẫn gật đầu nói, "Đúng."

Và rồi sau đó. Cô bị ăn sạch sành sanh không chừa một manh giáp nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

À, nhớ rồi. Cô giúp việc đưa cây bút ghi âm cho Diệp Bối Nhi, rồi nói, "Chủ Mẫu, người nghe cái này đi." Diệp Bối Nhi nghi hoặc nhưng vẫn nhận lấy bút ghi âm rồi bật lên. Giọng trầm ấm của Tưởng Từ Hi vang lên.

""Bảo bối, em không ăn hết chén cháo, anh về coi anh phạt em như thế nào?"

Nghe lời uy hiếp của anh, Diệp Bối Nhi lập tức ỉu xìu, ngậm ngùi múc từng muỗng từng muỗng cháo đưa vào miệng. Miệng còn lầm bầm, "Suốt ngày chỉ biết bắt nạt người ta thôi."

Đột nhiên sực nhớ ra, Diệp Bối Nhi đặt chén cháo xuống quay sang hỏi cô giúp việc, "Hi Tử, anh ấy chừng nào về?"

"Thưa Chủ Mẫu, thuộc hạ nghe Đương Gia Ma Phong nói là Chủ Tử bay qua Italia công tác phải hai ngày sau mới về."

"Hi Tử đi rồi." Diệp Bối Nhi ủ rủ, vơ lấy điều khiển tắt tivi cháo cũng không ăn, ỉu xìu cất bước đi lên tầng hai. Cô giúp việc thấy vậy quan tâm hỏi.

"Chủ Mẫu, người đừng buồn mà. Chủ Tử sẽ về nhanh thôi."

"Ừm." Diệp Bối Nhi trả lời cho có lệ rồi lủi thủi đi lên đầu.

Tên xấu xa đi công tác cũng không nói một tiếng. Làm... Làm người ta nhớ muốn chết ಥ_ಥ

Cô đi vào phòng ngủ, leo lên giường dùng chăn bọc lấy mình như kimpap, u sầu cầm lấy điện thoại phân vân có nên nhắn tin tên xấu xa nào đó không? Hừ! Suốt ngày bắt cô ở nhà lấy lí do "gì mà em phải dưỡng thương ở nhà" rồi đến "sức khoẻ em chưa được tốt" bla bla bla....

Diệp Bối Nhi chán nản lăn qua lăn lại trên giường.

Reng... Reng... Reng...

Nhạc chuông điện thoại vang lên.

Trên màn hình hiện ra ba chữ "ĐỒ VÔ SỈ"

Là Hi Tử gọi, Diệp Bối Nhi nhanh chóng bắt máy.

"Alo..."

"Bảo bối..." Chất giọng ấm áp của Tưởng Từ Hi vang lên.

"Hi Tử, hai ngày nữa anh mới về sao?"

"Anh phải bay qua Italia công tác. Bảo bối xin lỗi, anh đi mà không nói trước với em, bảo bối đừng giận nhaaaa...." Tưởng Từ Hi đang đóng vai một người chồng mẫu mực báo cáo hành tung của mình cho bà xã.

"Ai thèm giận." Diệp Bối Nhi bĩu môi, mình hẹp hòi vậy sao.

"Bảo bối không giận nhé!"

"Được." Diệp Bối Nhi cười. Cô cảm thấy Tưởng Từ Hi thật đáng yêu.

"Anh nghe người làm nói em không ăn hết chén cháo. Hửm? Sao lại bỏ bữa? Không ngoan chút nào." Tưởng Từ Hi giở giọng quở trách.

"No rồi mà. Em ăn không nổi nữa, cứ cách hai tiếng lại bắt em ăn, anh coi em là heo sao?" Diệp Bối Nhi đang "lên án" Tưởng Từ Hi.

"Được rồi, không bắt em ăn nữa. Nhưng mà ở nhà phải ngoan, không được đi ra ngoài lung tung, ở nhà dưỡng thương." Tưởng Từ Hi dặn dò cô thật kĩ sau khi nghe cô đáp ứng thì nói thêm vài câu rồi cúp máy.

"Ma Phong, đi thôi." Thực ra Tưởng Từ Hi không có đi Italia công tác mà anh đang trên đường đến Tổng bộ Lãnh Huyết, anh có cho thuộc hạ đi điều tra một người cuối cùng cũng có kết quả.

Lãnh Huyết. Cái tên này thật khiến người khác tò mò.

═══════

Ngày thứ nhất, sau khi Tưởng Từ Hi đi "công tác".

Diệp Bối Nhi nhàm chán dưỡng thương, hết ăn rồi lại ngủ. Thực ra vết thương trên người cô đã khỏi từ lâu, chỉ là trên trán phải cách hai ngày thay băng gạc một lần, tránh để nhiễm trùng, bây giờ cô đang ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa cho giúp việc rửa vết thương cho cô.

"Chủ Mẫu, sẽ hơi đau, người cố nhịn một chút." Cô giúp việc nói. Kì thực, cô giúp việc này tên A Tố, cũng là người lần trước vô lễ với Diệp Bối Nhi nhờ cô khuyên Tưởng Từ Hi mới tha cho cô ta một mạng. Bây giờ, A Tố trở thành người hầu thân cận bên Diệp Bối Nhi. Ai nha, tất cả đều do duyên phận cả. Sau này, A Tố cũng được coi là "tình địch" của Tưởng thiếu nhà ta. Cái đó thì để sau này nói đi. Bây giờ, chúng ta quay về thực tại.

A Tố thấy cô nhíu mày thì dừng tay, lo lắng hỏi, "Chủ Mẫu, người đau không? Thuộc hạ nhẹ tay một chút."

Diệp Bối Nhi cười hì hì, xua xua tay, "Không đau, không đau, A Tố tiếp tục đi." Hazzi, Diệp Bối Nhi đang mặc niệm trong lòng, "đau chết tôi rồi, cha mẹ ơi, đau muốn khóc luôn"

Hai tay cô bấu chặt vào ghế sofa để giảm bớt cảm giác đau trên trán.

Thánh thần thiên địa ơi, rát quáaaaaaaa!!!!!!

Thời gian tích tắc trôi qua, cuối cùng cũng xử lí vết thương xong, Diệp Bối Nhi thở phào nhẹ nhõm, cái gì mà hơi đau chứ? Đều gạt người cả, đau đến muốn lấy mạng tôi rồi, trên đời cô không sợ trời không sợ đất. Chỉ sợ mỗi Hi Tử, ma, bóng tối, gián, đau, nhện, chuồn chuồn, bướm, ong, bọ ngựa, rết, rắn, cuống chiếu, không có tiền,..... Bla bla...

•Tác giả: WTF? Cái gì gọi là không sợ trời không sợ đất?? Cái gì cũng nói ra hết rồi. Còn ba chấm nữa chứ!!!

•Diệp Bối Nhi: Thì tôi sợ mỗi nhiêu đó thôi. Còn ba chấm là tôi đã lược bỏ vài thứ không đáng sợ gì mấy.

•Tác giả: Cứu tôi!!! □□□

═══

Ps: Chương nhạt quá □□

═══

THỰC TRẠNG HẬU KẾT HÔN CỦA TƯỞNG THIẾU (2).

Phải nói rằng, sau khi kết hôn, à không, sau khi Tưởng Từ Hi trao trái tim cho Diệp Bối Nhi, anh hoàn toàn thay đổi, ngày ngày về đến nhà việc đầu tiên là rà soát tìm kiếm thân ảnh của cô vợ bé nhỏ - Diệp Bối Nhi, từ đằng xa đã nghe thấy giọng Tưởng Từ Hi, "Bà xã, anh về rồi!!! Bà xã mau ra đây ôm và chụt chụt anh đi."

Diệp Bối Nhi cũng bó tay, kể từ sau khi kết hôn, Tưởng Từ Hi lại giống như một đứa trẻ. Trong thời gian làm việc, anh cũng trốn về nhà để hôn cô một cái rồi lại quay về công ty tiếp tục công việc. Cô cũng đã từng nghi ngờ Tưởng Từ Hi có phải đang mắc căn bệnh tâm thần phân liệt hay không? Những lúc ở công ty, anh lại bày ra bộ mặt lạnh như tiền, ánh mắt có thể giết người trong gang tấc. Nhưng.... Ở nhà..... "Bà xã.... Bà xã, tắm cho anh, tắm cho anh, tại sao em không trả lời? Em lại chạy đi hú hí với cô giúp việc đúng không? Anh đã nói với em là anh có thể cung cấp tinh trùng cho em hằng ngày mà, 24/24 luôn luôn có mặt..... Bà xã, bà xã, em đâu rồi?? Bà xã!!!!"

Đấy, mọi người đã thấy chưa? Tưởng Từ Hi cao cao tại thượng, Chủ Tịch của Tập đoàn Tưởng Thị, Lão Đại của bang phái Khắc Long đấy. Ngày ngày lại dính lấy vợ mình, hễ không thấy bóng dáng vợ yêu lại suy nghĩ đến cô giúp việc vô tội bị gắn mác "dụ dỗ" vợ người.

***(Cô giúp việc: "Cậu chủ à, tha tôi đi. Tôi không hề dụ dỗ bà xã của cậu. Tôi yêu ĐÀN ÔNG, ĐÀN ÔNG!!!!

Tưởng Từ Hi:" Thì ra cô cả nam lẫn nữ đều chấp hết."

Cô giúp việc:...

Diệp Bối Nhi:" Này, Tưởng Từ Hi, anh lập tức im miệng lại cho em."

Tưởng Từ Hi:" Đấy, đấy, em lại bênh vực cô ta rồi."

Cô giúp việc:...

Diệp Bối Nhi:" Tối nay anh đừng hòng bước chân vào phòng."

Tưởng Từ Hi:" Được, được, được. Anh lập tức ngậm miệng lại.")***

•• Tưởng Từ Hi: Tôi muốn kiện tác giả.

•• Tác giả: Ngon nhào vô.:))) Tôi cho anh tuyệt tử tuyệt tôn.

•• Tưởng Từ Hi: Ọ_Ọ *khóc ròng* Ọ_Ọ

•• Tác giả: Bàn tay của ta là quyền lực nhất. Hahahaha... Cuối cùng cũng không bị dí súng vào đầu nữa:))))

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Em sẽ ngoan mà...

"Chủ Mẫu, đã 2 giờ sáng rồi, Chủ Tử mà biết sẽ trách phạt thuộc hạ." A Tố lo lắng khuyên cô mau đi ngủ. Nếu y như cô nói Chủ Tử mà biết thì thế nào? Đương nhiên là chỉ có con đường chết thôi.

Diệp Bối Nhi đang cặm cụi đan khăn choàng, "A Tố, cô nghỉ trước đi, còn một chút là hoàn thành rồi." Cô buồn ngủ đến nỗi mắt híp thành một đường, Diệp Bối Nhi đưa tay lên che miệng ngáp một cái, nước mắt cũng chảy ra theo cái ngáp vừa rồi, cô cố gắng gượng phải đan xong cái khăn này. Ngày mốt là sinh nhật của Tưởng Từ Hi. Còn mấy tiếng nữa Hi Tử của cô sẽ về, đương nhiên là cô sẽ không có cơ hội đan khăn rồi, cho nên mặc dù bây giờ Diệp Bối Nhi buồn ngủ muốn chết, cô phải đan cho xong để còn kịp cho Tưởng Từ Hi một bất ngờ nữa. Nghĩ đến Tưởng Từ Hi là người đàn ông của mình, Diệp Bối Nhi không tự chủ nở nụ cười hạnh phúc.

30" trôi qua~~~

Diệp Bối Nhi xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, cô duỗi lưng một cái, buồn ngủ quá đi!! Nhưng mà, khăn cũng đan xong rồi. Chắc là Hi Tử rất vui đây... Nghĩ đến khuôn mặt vui sướng khi nhận được chiếc khăn choàng của mình đan cho mà ôm chặm mình. Diệp Bối Nhi nhịn không được cười khúc khích.

Diệp Bối Nhi nhanh chóng đứng cất khăn choàng vào góc tủ quần áo, không yên tâm cô lại lấy mấy bộ quần áo đè lên khăn choàng. Cô gật đầu hài lòng.

Diệp Bối Nhi xoay người lại, cô ngạc nhiên vẫn thấy A Tố đứng đó. Nhìn nhìn đồng hồ gần 3 giờ sáng rồi. Diệp Bối Nhi áy náy nhìn A Tố.

"Tôi đã nói cô đi nghỉ trước rồi mà. Sao còn đứng đây?"

"Đây là bổn phận của thuộc hạ. Chủ Mẫu đừng tự trách." A Tố nói xoay người đóng cửa phòng ngủ rồi đi ra ngoài.

Diệp Bối Nhi cũng không nói gì nữa, tắt đèn, cô lập tức nhào lên giường bởi vì bây giờ cô rất buồn ngủ rồi. Ngả lưng vào chiếc giường mềm mại, ôm lấy của Tưởng Từ Hi ngửi mùi hương của anh rồi từ từ chìm vào giấc ngủ ngàn thu.... Nhầm, giấc ngủ sâu:))

═══

"Bảo bối..." Đang ngủ, Diệp Bối Nhi cảm thấy có cái gì đang cọ cọ cổ cô. Thấy nhột Diệp Bối Nhi đưa tay đẩy ra, miệng còn lẩm bẩm, "Ngứa... Ngứa..."

Tưởng Từ Hi cười, tiếp tục trêu chọc cừu nhỏ của anh. Mới hai ngày không gặp, anh thấy bảo bối của anh ngày càng đáng yêu ra. Nhịn không được, anh hôn "chụt" vào má Diệp Bối Nhi hai cái.

Bị phá rối, Diệp Bối Nhi bất đắc dĩ phải mở mắt ra. Đập vào mắt cô là khuôn mặt yêu nghiệt của kẻ nào đó. Cô đưa tay dụi dụi mắt.

"Hi Tử, anh về rồi." Âm thanh vui vẻ phát ra, Diệp Bối Nhi ngồi dậy, đưa hai tay ôm chặt cổ anh, đầu cọ cọ vào hõm vai vị đại Boss của cô.

"Bảo bối, nhớ anh không? Hửm?" Tưởng Từ Hi bẹo má Diệp Bối Nhi một cái, kéo chân cô quấn vào cái eo săn chắt của mình, tay trái ôm eo cô, tay phải đỡ mông để cô không bị tuột xuống.

"Nhớ, rất nhớ luôn." Diệp Bối Nhi nũng nịu nói.

Tưởng Từ Hi vừa cười vừa ôm cô đứng lên đi vào toilet, "Không uổng công anh thương em như vậy."

Anh đặt cô ngồi lên thành bồn tắm, còn mình thì lấy bàn chải đánh răng, bóp một ít kem rồi rót ly nước đi đến trước mặt Diệp Bối Nhi.

"Bảo bối, há miệng ra nào, để anh đánh răng cho em." Tưởng Từ Hi ngồi xổm xuống đưa bàn chải đến bên miệng Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi rất ngoan ngoãn nghe lời há miệng để anh đánh răng cho mình.

═══

Làm vệ sinh cá nhân xong, Tưởng Từ Hi lại ôm gấu túi Diệp Bối Nhi đi xuống tầng dưới.

"Bảo bối, ở nhà có ngoan không?" Diệp Bối Nhi chột dạ, cố gắng bình tĩnh gật gật đầu.

"Hửm?" Tưởng Từ Hi dường như không tin nheo mắt lại nhìn Diệp Bối Nhi.

"Thật mà."

"Tha em lần này." Nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, Tưởng Từ Hi không nỡ trách mắng, anh xoay qua lườm A Tố bằng một ánh mắt sắc lẽm. A Tố chột dạ cúi đầu xuống không dám động đậy.

Tưởng Từ Hi ôm cô ngồi vào bàn ăn, anh để Diệp Bối Nhi ngồi lên đùi mình để cô dựa vào ngực anh. Tưởng Từ Hi xót xa nhìn đôi mắt thâm quầng của cô.

"Bảo bối em không ngoan." Tưởng Từ Hi thở dài, tay siết chặt eo Diệp Bối Nhi.

"Hi Tử, Hi Tử, đừng giận." Diệp Bối Nhi thấy tâm trạng anh không được tốt, hốt hoảng nhận sai, cô xoay người lại hai tay ôm chặt thắt lưng anh nũng nịu, "Em không thức khuya nữa, anh đừng tức giận."

"Còn gì nữa?"

"Em không nên bỏ bữa."

"Còn gì nữa?"

"Hết rồi."

"Chắc không?"

"Thật mà." Lần này Diệp Bối Nhi gật đầu chắt nịch, cô nhoài người lên ôm cổ anh làm nũng, "Hi Tử, không được giận nha. Em sẽ ngoan mà. Anh đói không? Em đi nấu đồ ăn sáng."

"Anh kêu người làm nấu rồi." Tưởng Từ Hi thích thú véo má Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi ỉu xìu như quả bóng xì hơi, khó khăn lắm mới có cơ hội nấu cho anh ăn vậy mà Tưởng Từ Hi lại kêu người làm nấu.

Tưởng Từ Hi thấy vẻ mặt buồn hiu của cô thì không đành lòng, anh kéo cô ôm thật chặt, "Thôi nào, lần sau đi. Lần sau bảo bối nấu, được không?" Tưởng Từ Hi vỗ vỗ mông Diệp Bối Nhi dỗ ngọt.

"Bỏ ma trảo của anh ra khỏi mông em ngay." Diệp Bối Nhi kéo cái tay đang diệu võ dương oai trên mông mình ra, ném một ánh mắt khinh bỉ nhìn tên sắc lang nào đó.

"Bảo bối ghét bỏ anh rồi sao?" Quỷ háo sắc nào đó chẳng những không bỏ tay ra mà còn đưa tay luồng vào trong áo Diệp Bối Nhi vuốt ve trước ngực cô.

"Bảo bối, em không mặc áo con?" Tưởng Từ Hi nở nụ cười ám muội nhìn Diệp Bối Nhi.

"Bỏ tay ra." Diệp Bối Nhi xấu hổ đến mức đỏ cả mặt, nhất quyết kéo cái tay đang làm loạn trong áo mình ra ngoài. Tưởng Từ Hi được nước lấn tới, nhân cơ hội Diệp Bối Nhi không đề phòng bóp mạnh trên ngực trái cô.

"Ưm...." Diệp Bối Nhi giãy giụa cố gắng tránh khỏi ma trảo của Tưởng Từ Hi. Anh đâu có mà dễ dàng tha cho cô như vậy, hơi thở ấm nóng phả lên khuôn mặt Diệp Bối Nhi, khiến cho lông tơ trên mặt cô dựng đứng cả lên. Tưởng Từ Hi xấu xa đưa lưỡi ra liếm nhẹ vành tai cô. Nhận thấy được một trận run rẩy của người trong ngực, anh khẽ cười, tay phải trước ngực cô không ngừng nắn bóp, tay trái tiếp tục vuốt ve tấm lưng không tì vết của Diệp Bối Nhi.

"Hi... Hi Tử, đừng... Đừng như... Vậy mà." Diệp Bối Nhi thở gấp cầu xin anh.

"Mới như vậy đã không chịu được?? Nếu như...." Tưởng Từ Hi kéo dài âm thanh ra, anh kề ngay lỗ tai Diệp Bối Nhi nhỏ giọng nói, "Nếu như... Anh "ở trong" em thì làm thế nào đây? Hửm? Chẳng phải em sẽ chết đi sống lại sao?" Chất giọng từ tính liên tục phả lên mặt Diệp Bối Nhi, khiến cô không ngừng run rẩy.

"Xấu xa." Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận, cô cắn một cái ngay cổ anh. Sau đó, nhìn anh đầy khiêu khích.

Tưởng Từ Hi có thể cảm nhận được thân dưới anh có nguồn nhiệt xông lên, ngay cổ Diệp Bối Nhi vừa cắn như có dòng điện chạy dọc khắp cơ thể, Tưởng Từ Hi cúi người hôn Diệp Bối Nhi, tay trái di chuyển lên trên đỡ gáy cô, tay phải thuần thục mở từng chiếc cúc áo của cô ra, Diệp Bối Nhi giãy giụa, đây là phòng bếp sao tên Tưởng Từ Hi này phát dục ở đây chứ.

Nhận thấy cừu nhỏ sắp thở không được, Tưởng Từ Hi mới không đành lòng buông cô ra. Chiếc áo ngủ cô đã cởi được hai cúc đầu, đôi bồng đào như ẩn như hiện trước mặt anh, khiến dục vọng dưới thân đã thức tỉnh kêu gào muốn được giải thoát.

Hơi thở ngập mùi hoan ái, Tưởng Từ Hi hôn lên cổ Diệp Bối Nhi, để lại những dấu đỏ hỏn, anh di chuyển xuống xương quai xanh rồi đến đôi bồng đào của cô. Anh há miệng ngậm lấy viên anh đào trên ngực bảo bối của anh, liếm, mút chùn chụt chùn chụt, Diệp Bối Nhi có thể nghe thấy tiếng mút của anh.

"Ưm..." Diệp Bối Nhi vặn vẹo thân thể, cô nhịn không được bật ra tiếng ngâm kiều mị của mình.

"Bảo bối..." Tưởng Từ Hi vùi đầu vào ngực Diệp Bối Nhi liên tục kêu cô.

Diệp Bối Nhi đưa hai tay ôm lấy cái đầu đang chôn trước ngực mình rên rỉ, cô khó chịu quá, toàn thân nóng ran, "Hi Tử, muốn... muốn... Aa... Ưm...

Aaaaa"

"Thích không?" Tưởng Từ Hi đưa tay vào quần Diệp Bối Nhi, giọng khàn khàn vì nhiễm đầy dục vọng. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng rên kiều mị.

"Aaa... Ưmmmmm."

Tưởng Từ Hi đứng phắt dậy ôm cô lên lầu.

═══

•Tác giả: Thịt đê~~~~

Ai muốn chương sau có H không?

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ông xã

"Bảo bối..." Tưởng Từ Hi vùi đầu vào ngực Diệp Bối Nhi liên tục kêu cô.

Diệp Bối Nhi đưa hai tay ôm lấy cái đầu đang chôn trước ngực mình rên rỉ, cô khó chịu quá, toàn thân nóng ran, "Hi Tử, muốn... muốn... Aa... Ưm... Aaaaa"

"Thích không?" Tưởng Từ Hi đưa tay vào quần Diệp Bối Nhi, giọng khàn khàn vì nhiễm đầy dục vọng. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng rên kiều mị.

"Aaa... Ưmmmmm."

Tưởng Từ Hi đứng phắt dậy ôm cô lên lầu.

Hơi thở Tưởng Từ Hi dồn dập, liên tục liên tục phả lên gương mặt non mịn của bảo bối, anh hôn vừa ôm cô lên lầu. Đi đến phòng ngủ, mở cửa ra ôm cô vào rồi lập tức đóng sập cửa lại, Tưởng Từ Hi đè cô lên cánh cửa gỗ vây cô vào thế bị động, anh chống tay phải ngang đầu cô sau đó cúi người hôn lên cổ Diệp Bối Nhi vừa mút vừa dùng răng nanh cắn nhẹ, từng đợt từng đợt nụ hôn như mưa rơi trên mặt, cổ, xương quai xanh, ngực. Mỗi nơi Tưởng Từ Hi đi qua đều để lại dấu hôn đỏ chót như cánh hoa hồng, những trái dâu tây Tưởng Từ Hi để lại người cô còn vương lại những vệt nước bọt sáng óng ánh. Diệp Bối Nhi thở gấp dưới sự kích thích Tưởng Từ Hi mang lại, cô chủ động ôm lấy hông anh, nghênh đón những tấn công của anh.

"Bảo bối.... Giúp... Giúp anh cởi... Cởi đồ." Giọng nói Tưởng Từ Hi trở nên khàn đục thô ráp, anh thở gấp chôn trong ngực Diệp Bối Nhi lên tiếng. Anh ra sức mút mát hai đỉnh hồng trên ngực Diệp Bối Nhi, dưới sự vuốt ve của anh hai nụ hoa đã sớm căng cứng.

"Aaaaa.... Aaaaa... Ưm... Ưm..." Diệp Bối Nhi đã sớm động tình liên tục rên rỉ, dịch mật dưới thân ồ ạt trào ra ngoài, cả thân hình cô dựa sát vào Tưởng Từ Hi, cô của thể cảm nhận được thân nhiệt Hi Tử cô rất cao, lớp mồ hôi mỏng phủ nhẹ trên trán, vật nam tính nóng bỏng như ẩn như hiện liên tục cọ sát vào thân dưới Diệp Bối Nhi. Cô khó chịu quá, Diệp Bối Nhi có cảm giác trống rỗng, cô đưa tay luồng vào áo sơ mi anh vuốt ve, cô hôn lên cổ Tưởng Từ Hi, học theo anh mút chùn chụt chùn chụt, sau đó cô từ từ di chuyển xuống ngực hôn, Diệp Bối Nhi bất ngờ cắn vào trước ngực anh một cái.

"Ưm..." Sự tấn công bất ngờ của cô làm Tưởng Từ Hi không kịp trở tay làm rên lên đầy sảng khoái. Anh nhịn không được nữa trực tiếp giật bung chiếc áo ngủ của Diệp Bối Nhi, tuột quần cô xuống, cuối cùng tự mình cởi quần áo, anh nâng một chân cô lên quấn quanh hông bản thân, anh nhỏ giọng ái muội kề ngay tai Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, có phải rất khó chịu không?" Tưởng Từ Hi xấu xa di chuyển bàn tay xuống hạ thân cô, đưa ngón tay trêu đùa hạt gạo nhỏ của Diệp Bối Nhi, nhẹ nhàng ma sát, anh miết dọc cánh hoa từ từ trượt ngón tay vào hoa huyệt ẩm ướt của cô, nhưng tay chỉ ở ngoài cửa huyệt mà không đi vào như có như không động chạm, anh cuối đầu mút mạnh vào ngực cô một cái, cười quỷ dị nhìn khuôn mặt đã sớm ửng hồng vì động dục, "Hi Tử, á á... Khó... Khó chịu.... Ngứa quá... Ưmmm...." Tay trái Diệp Bối Nhi ôm chặt cổ Tưởng Từ Hi, thân người vặn vẹo, tay phải kéo bàn tay xấu xa đang trêu đùa khu vườn bí mật của cô. Cô khó chịu đến sắp khóc, nỉ noi cầu xin Tưởng Từ Hi, "Mau vào... Mau vào đi... Hi Tử." Giọng nói đứt quãng.

"Có phải chỗ này rất ngứa." Tưởng Từ Hi xấu xa đưa tay ấn ấn cửa huyệt Diệp Bối Nhi, dịch mật ngày càng chảy ra nhiêu, chạy dọc xuống bắp đùi cô. Thân hình cô mềm nhũn hoàn toàn dựa vào cánh cửa sau lưng cô.

"Xin anh... Em khó chịu quá." Diệp Bối Nhi cố gắng nén dục vọng nhỏ giọng cầu xin.

Tưởng Từ Hi bất ngờ xoay người cô lại, để tấm lưng trần coi đối mặt với tấm lưng trần kiện của anh, anh nói nhỏ bên tai Diệp Bối Nhi, "Anh vào đây." Nói rồi anh nắm chặt eo cô thút mạnh một cái.

"Aaaaaa... Ưm... Lớn quá." Diệp Bối Nhi ngửa người ra sau, côn thịt của anh xuyên xỏ qua cơ thể cô, nhất thời chịu không nổi, hoa huyệt co rút dữ dội thít chặt tiểu đệ đệ của Tưởng Từ Hi, một khoái cảm lan truyền trong cơ thể cô. Diệp Bối Nhi nhịn không được phát ra những âm thanh rên rỉ kiều mị.

Tưởng Từ Hi động tác không dừng lại, liên tục đâm sâu vào hoa huyệt, mỗi lần anh đâm vào Diệp Bối Nhi đều bật thốt ra vài tiếng rên, "Áaaa... Ừm... Aaaaa.... Ưm.... Á.."

Bỗng chốt nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Tiếng va chạm xác thịt "bạch", "bạch", "bạch" vang vọng khắp vọng. Âm thanh ái muội thật khiến cho người khác miệng khô lưỡi đắng.

═══

Cơn cao triều qua đi, Tưởng Từ Hi ôm bảo bối nhà mình đi vào phòng tắm. Anh giúp cô tắm rửa sạch sẽ rồi lấy khăn lông bao bọc Diệp Bối Nhi ôm cô đặt lên giường. Nhìn gương mặt mệt mỏi cô ánh mắt Tưởng Từ Hi tràn ngập xót xa. Nhìn quầng thâm dưới mắt cô, anh biết rằng đêm qua cô thức khuya, mặc dù làm một lần anh không thoả mãn nhưng bảo bối nhà anh mệt như vậy anh không đành lòng làm lần nữa. Tưởng Từ Hi kéo Diệp Bối Nhi ôm chặt vào ngực mình, anh nhìn đồng hồ mới 6h30 sáng. Vậy nãy giờ anh cùng cô ân ái suốt 1 tiếng đồng hồ. Gần 3h sáng cô mới ngủ. Thế mà anh vừa về đến nhà lại bắt cùng anh.... Tưởng Từ Hi thở dài, anh càng ôm chặt cô vào lòng.

"Hi Tử." Giọng Diệp Bối Nhi như mèo nhỏ nũng, gương mặt cô dựa sát vào cô Tưởng Từ Hi.

Tưởng Từ Hi đưa tay vuốt nhẹ lưng Diệp Bối Nhi, "Bảo bối đói không?" Anh hôn lên môi cô một cái thật kêu, cười dịu dàng nhìn cô.

Nghe vị Boss nhà cô hỏi vậy, Diệp Bối Nhi gật đầu lia lịa, "Rất đói, rất đói."

"Được rồi, để anh lấy áo mặc em rồi xuống ăn sáng." Anh buông cô ra rời giường đứng dậy mở tủ quần áo lấy cho cô một bộ nội y màu hồng phấn, anh đưa tay lấy cái áo sơ mi trâng của anh.

"Bảo bối, đứng dậy nào, anh mặc áo cho em." Diệp Bối Nhi ngoan ngoãn đứng dậy rất tự nhiên, không ngại ngùng để Tưởng Từ Hi mặc đồ cho cô, từ áo con, quần lót rồi áo sơ mi từng cái cho anh mặc giúp cô. Có thể lâu ngày ở chung với Tưởng vô sỉ nên da mặt cô ít mỏng đi. Khi cài đến nút áo cuối cùng, Tưởng Từ Hi ngẩng đầu lên yêu chiều nhìn cô mỉm cười, anh kéo tay Diệp Bối Nhi đưa trước mặt để mình giúp cô xắn tay áo lên.

"Để anh chải tóc cho em nha." Tưởng Từ Hi bế ngang cô đến bàn trang điểm đặt cô ngồi xuống ghế, anh lấy lược chải lại tóc ngăn ngân cho Diệp Bối Nhi, sau đó anh đồ cột tóc hình gấu con cột tóc cô thành đuôi ngựa. Tóc Diệp Bối Nhi rất mềm và mượt, nên anh rất thích chải tóc cho cô nha~~~ cái cảm giác bàn tay mình tiếp xúc với mái tóc mềm mượt của bảo bối nhà mình thật thích. Tưởng Từ Hi xoay người cô lại, anh ngồi xổm xuống đối diện với cô, tiện tay véo má cừu nhỏ một cái, nói, "Anh cột tóc cho bảo bối thích không?"

"Thích lắm luôn, em rất vui." Diệp Bối Nhi ôm lấy anh thật chặt bày tỏ xúc của mình. Tưởng Từ Hi của đưa tay ôm lấy eo cô, kéo hai chân quấn lấy hông mình rồi đứng dậy ôm gấu túi đáng yêu của anh đi anh sáng.

"Bảo bối, nếu như em thích như vậy? Vậy em gọi anh một tiếng ông xã đi?"

Mặt Diệp Bối Nhi đỏ ửng né tránh ánh mắt tràn đầy ý cười của anh, cô nhỏ giọng kêu, "Ông xã."

"Anh không nghe? Em nói gì vậy?" Tưởng Từ Hi cố ý trêu chọc cô.

"Ông xã." Kì này Diệp Bối Nhi lấy hết can đảm nhắm mắt lại nói thật to và rõ.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, nụ cười hạnh phúc của Tưởng Từ Hi nở rộ trên gương mặt tuấn mĩ của anh, "Nghe em gọi anh là ông xã, anh rất vui đó bà xã của anh." Dứt lời anh hôn chụt một cái lên má Diệp Bối Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ông xã, sinh nhật vui vẻ (1)

"Anh không nghe? Em nói gì vậy?" Tưởng Từ Hi cố ý trêu chọc cô.

"Ông xã." Kì này Diệp Bối Nhi lấy hết can đảm nhắm mắt lại nói thật to và rõ.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, nụ cười hạnh phúc của Tưởng Từ Hi nở rộ trên gương mặt tuấn mĩ của anh, "Nghe em gọi anh là ông xã, anh rất vui đó bà xã của anh." Dứt lời anh hôn chụt một cái lên má Diệp Bối Nhi.

"Cái đồ xấu xa này." Diệp Bối Nhi xấu hổ đưa tay đánh loạn xạ lên ngực anh, cô hờn dỗi quay mặt đi chu môi không thèm để gương mặt đang ngoác miệng cười nhìn cô chằm chằm.

Anh cười sảng khoái ôm người nào đó đang hờn dỗi xuống phòng bếp.

Thấy hai người cười nói vui vẻ Doanh Hạo ung dung ngồi trong phòng bếp liếc nhìn cặp đôi tình nồng mật một cái, anh hừ một cái khinh bỉ. Bộ có bà xã là hay lắm sao? Cái tên Từ Hi chết tiệt này thấy mình rồi mà giả điên không biết, còn ngồi đó diễn trò cho mình coi, thật tức chết!!!!

Cũng may Diệp Bối Nhi không có vô lương tâm như Tưởng Từ Hi, mắt nhìn thấy Doanh Hạo liền vui vẻ lớn tiếng nói, "A Hạo chào buổi sáng." Cô còn vẫy vẫy tay với Doanh Hạo nữa. Hành động vui vẻ của cô khiến cho Tưởng Từ Hi thật chói mắt, ôm cô ngồi xuống đối diện Doanh Hạo, nheo mắt nhìn bạn tốt mình đang xem kịch vui.

"Mới sáng sớm tới đây làm gì?" Tưởng Từ Hi lạnh nhạt cất tiếng. A chà chà, thùng dấm chua họ Tưởng đã lật rồi.

"Tìm cậu không được à?" Doanh Hạo cầm lấy tách trà uống một ngụm cười cười nhìn Tưởng Từ Hi. Há há há nhìn bộ dạng cậu ta ăn dấm chua mắc cười quá.

"Gây hoạ tìm tớ dọn dẹp sao?" Tưởng Từ Hi lườm Doanh Hạo sau đó trong mắt tràn ngập nhu tình nhìn cừu nhỏ đang xoa xoa cái bụng đói meo đáng thương dựa vào anh. Tưởng Từ Hi xoay cô lại để lưng Diệp Bối Nhi tựa vào ngực mình.

"Bảo bối, ngoan, đợi một chút nha." Anh yêu thương vỗ vỗ đầu cô, ánh mắt sắc lẽm lườm về phía nhà bếp, các đầu bếp bận rộn luôn tay luôn chân sau lưng chợt cảm thấy có luồng khí lạnh bất giác rùng mình.

Doanh Hạo quăng ánh mắt thú vị nhìn bạn tốt mình, nhếch mép rồi cầm ly trà uống một ngụm.

"Đói, đói, đói, muốn ăn." Diệp Bối Nhi làm nũng nghịch ngón tay Hi Tử của cô, cô nũng nịu cọ cọ cổ Tưởng Từ Hi. Bộ dạng làm nũng của cô đáng yêu làm sao. Tưởng Từ Hi không đành cô đói, hôn vào má cừu nhỏ, tức giận quát về phía nhà bếp, "Sau ba phút nữa mà Chủ Mẫu các người không có thức ăn, mấy người chuẩn bị quan tài đi."

Xem ra cái tên Từ Hi thật sự sủng ái chị dâu nhỏ, sủng đến vô pháp vô thiên. Aziii, cậu ta thay đổi rồi, kiếp thê nô với cậu không xa nữa đâu Từ Hi.... Doanh Hạo nghĩ thầm.

Diệp Bối Nhi thấy Doanh Hạo nhìn chằm chằm mình cũng thấy ngại nên cô nhỏ giọng nói với cái người đang chọc chọc má cô, "Hi Tử, em xuống bếp một chút nha."

"Bảo bối xuống bếp làm gì?" Tưởng Từ Hi dịu dàng hỏi.

"Em xem có đồ ăn chưa?" Diệp Bối Nhi tìm đại một lí do, giành không gian cho hai người đàn ông ở đây.

"Không được nghịch lung tung, biết không?"

"Dạ biết." Diệp Bối Nhi ngoan ngoãn vâng lời, trượt từ trên đùi anh xuống, trước khi đi vào bếp còn hôn lên má Tưởng Từ Hi một cái híp mắt cười nhìn anh, rồi vui vẻ chạy vào trong.

Tưởng Từ Hi thấy cô đi vào trong. Nhu tình trong mắt anh lập tức biến mất dáng vẻ trở nên cực kì lạnh lẽo, Tưởng Từ Hi bắt chéo chân, nhướn mày nhìn Doanh Hạo ngụ ý nói "có gì mau nói, không thì bãi triều"

•Tác giả: Anh làm như đang ở cổ đại chắc?? □□□

•Tưởng Từ Hi: Lâu rồi không ăn đạn đúng không?

•Tác giả:...

Doanh Hạo thu lại vẻ cợt nhã sắc mặt trở nghiêm túc, "Cậu định bỏ qua vậy sao?"

Tưởng Từ Hi ánh mắt sâu hun hút, càng làm gia tăng thêm băng giá trên người anh, anh cười khảy, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn mỗi lần như vậy ngầm chứng tỏ Tưởng Từ Hi đang suy nghĩ một điều gì đó, "Hạo, lần đầu là Liễu Phi Nhã, thứ hai là Kitty." Tưởng Từ Hi nói một câu không đầu không đuôi. Nhưng Doanh Hạo lại hiểu, con ngươi Doanh Hạo hiện lên một tia hiểm độc.

"Từ Hi, xem ra có người định ném đá giấu tay đây?" Doanh Hạo lại nói tiếp.

"Cả hai lần đều là nhân viên của cậu, cùng chung một đặc điểm là có tình cảm với cái tên vô lại là cậu, cả hai đều cố ý tổn thương đến Chị dâu nhỏ. Ngoài mặt là vậy, nhưng người đứng sau lưng hai ả không đơn giản, Kitty bắt cóc Chị dâu nhỏ, cô ta tay trói gà không chặt làm sao có thể đánh ngất một người sau mang người đi thần không biết quỷ không hay. Với lại cái đoạn video đó chỉ thấy được Chị dâu nhỏ bị hành hạ hoàn toàn không thấy hung thủ." Doanh Hạo nghiêm túc nói ra suy nghĩ của mình.

Tưởng Từ Hi vẫn im lặng không nói gì, tay tiếp tục gõ gõ lên bàn, khuôn mặt anh tuấn của anh hiện lên vẻ ngoan độc, Tưởng Từ Hi cười như không cười, nhàn nhạt mở miệng, "Chúng ta nên hành động rồi." Vừa dứt lời bóng dáng vui vẻ của Diệp Bối Nhi từ phòng bếp chạy ra, thân hình nhỏ nhắn như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi nam. Tưởng Từ Hi có cảm giác thân dưới bắt đầu rục rịch rồi. Vừa mới làm xong, anh có quá cầm thú không nhỉ?

Tưởng Từ Hi kéo ghế anh đứng dậy dang hai tay ôm cực cưng đáng yêu của anh vào ngực. Tưởng Từ Hi chẳng để tâm đến cái tên đang trừng mắt

khinh bỉ mình. Khinh bỉ thì khinh bỉ, ôm cục cưng là thích nhất.

Tưởng Từ Hi kéo cô ngồi lên đùi mình, anh nhíu mày nhìn đầu cô đổ mồ hôi tùm lum, đưa tay giúp Diệp Bối Nhi lau. Sau còn mắng cô vài câu, thật ra không phải mắng, anh làm sao nỡ mắng cừu nhỏ đáng yêu của anh chứ, chỉ cằn nhằn vài câu rồi thôi, Tưởng Từ Hi cưng Diệp Bối Nhi còn cưng chưa hết, hơi sức đâu mà mắng với chả trách.

Vài giây sau, người hầu bưng thức ăn thơm phưng phức đặt lên bàn. Đôi mắt to long lanh của Diệp Bối Nhi loé lên tia sáng, cô vui vẻ quơ hai chân, nào là cháo nghêu, mì xào, gà xốt nước tương, tôm lăn lòng đỏ trứng muối... Cả một bàn đại tiệc, thích quá đi!! Tưởng Từ Hi thấy bé cưng của mình thì cũng vui lây. Còn Doanh Hạo chẳng màn, anh lập tức động đũa gắp thức ăn thì có một đôi đũa khác chặn ngay hành động của Doanh Hạo, cái người ngăn Doanh Hạo không ai khác chính là Tưởng Từ Hi. Anh lườm Doanh Hạo một cái rồi nói, "Tớ còn chưa ăn mà cậu dám động đũa?"

Vừa dứt câu Diệp Bối Nhi lập tức thu đũa lại, ỉu xìu ngồi trong lòng anh nghịch ngón tay.

"Sao vậy?" Tưởng Từ Hi hỏi.

"Hi Tử anh ăn đi."

"Sao không ăn? Hửm?" Tưởng Từ Hi đưa tay bóp bóp mặt bánh bao của cô, dịu dàng hỏi.

"Anh chưa ăn, em không dám."

Tưởng Từ Hi lẩm bẩm cái gì mà "anh chưa ăn, em không dám" chứ? Doanh Hạo thì lập tức hiểu ra vấn đề, anh ngồi đó ôm bụng cười sặc sụa. Từ Hi chết cậu chưa? Há há há...

Vài giây sau Tưởng Từ Hi bừng tỉnh đại ngộ, anh cười cười xoa xoa đầu Diệp Bối Nhi, "Bé ngốc của anh, anh đâu có nói em chứ? Khờ quá đi. Muốn ăn gì nè?"

"Tôm." Diệp Bối Nhi thành thành thật thật trả lời.

"Bảo bối ngoan, em ăn cháo trước ha, để anh lột tôm cho em." Tưởng Từ Hi cưng chiều véo nhẹ má Diệp Bối Nhi một cái. Anh lấy chén múc cháo cho cô.

Còn Doanh Hạo nhìn chằm chằm cái tên trọng sắc khinh bạn của mình nghĩ thầm, "Thiên cmn dị"

Doanh Hạo thật sự chịu không nổi cặp tình nhân đang tình chàng ý thiếp kia, thở dài rồi đứng dậy. Anh muốn mình nhẹ nhàng chuồn khỏi nơi đây tránh cho cảnh yêu đương thắm thiết của hai vị kia chọc mù mắt mình. Diệp Bối Nhi đang ngoan ngoãn ăn cháo Tưởng Từ Hi múc cho, khoé mắt cô liếc sang Doanh Hạo đang định chuồn thì lên tiếng, "A Hạo, anh đi đâu? Anh chưa ăn sáng mà." Tưởng Từ Hi nghe tiếng của bảo bối nhà mình thì ngẩng đầu lên.

Anh lau sạch tay đặt đĩa tôm đã được lột vỏ bỏ qua một bên, người nào đó ăn dấm chua đưa tay kéo khuôn mặt bánh bao quay lại trừng mắt cảnh cáo, "Lo ăn của em đi. Mặc kệ cái tên Doanh Hạo kia."

Diệp Bối Nhi bĩu bĩu môi, vừa ăn cháo vừa quay sang nhìn Tưởng Từ Hi híp mắt cười, nuốt cháo xuống rồi nhẹ nhàng dụ dỗ cái tên trẻ con lớn xác kia, "Hi Tử, em muốn nói chuyện với A Hạo một chút."

"Nói ở đây không được sao?" Tưởng Từ Hi giở tính trẻ con hờn dỗi với cừu nhỏ, tuy rằng đang dỗi nhưng tay anh vẫn cầm muỗng đút cháo cho Diệp Bối Nhi.

"Em tự ăn được." Diệp Bối Nhi nói tiếp, "Em chỉ nói với A Hạo một chút xíu thôi. Hi Tử không được ghen nha." Vừa nói cô còn đưa tay minh hoạ nữa.

Tưởng Từ Hi chỉ "hừ" một cái bằng mũi coi như đồng ý. Nhận được ân xá Diệp Bối Nhi nhanh chóng chạy lại chỗ Doanh Hạo đang lén lút chuồn đi. Cô kéo anh đến một chỗ xa xa chút tránh cho Tưởng Từ Hi nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Doanh Hạo.

Vài phút trôi qua. Diệp Bối Nhi và Doanh Hạo cũng nói chuyện xong, cô còn dặn kĩ nhờ Doanh Hạo nói với Ma Phong và Thư kí Miêu nữa.

"Chị dâu nhỏ, em yên tâm, anh sẽ giúp em mà." Doanh Hạo cười cười với Diệp Bối Nhi.

"Cảm ơn A Hạo." Diệp Bối Nhi cong cong viền mắt cười nói lời cảm ơn.

"Em mau về với cái tên đó đi. Còn không đi chắc chắn cái đồ vô lại đó lại lột da anh." Doanh Hạo xoa xoa đầu Diệp Bối Nhi trêu chọc rồi tiêu sái bước ra ngoài.

Cô vẫy vẫy tay tạm biệt Doanh Hạo rồi nhanh chóng quay lại dỗ dành cái người đang ghen tức bóc khói trên đầu đang ngồi trong phòng bếp.

"Hi Tử anh đã hứa không được ghen mà." Diệp Bối Nhi ngồi trên đùi Tưởng Từ Hi ôn lấy hông anh làm nũng.

"Lúc nào bảo bối thấy anh ghen hả?" Tưởng Từ Hi chết vẫn còn cứng miệng, anh đưa nâng mặt Diệp Bối Nhi lên nheo mắt nhìn cô. Giọng sặc mùi dấm

chua, "Lúc nãy nói gì với cái tên Doanh Hạo?? Hửm? Lại còn cười nữa, trước khi đi tên đó còn xoa đầu em. Có phải muốn hồng hạnh vượt tường không?"

"Này! Cái tên xấu xa. Anh nghĩ gì vậy hả? Tim người chỉ bốn ngăn. Mà bốn ngăn đó đều chứa hết cái tên suốt ngày ghen tuông rồi, còn thời gian đâu nghĩ tới người đàn ông khác." Diệp Bối Nhi chu môi bất mãn nhìn cái người đang ôm chặt lấy mình. Diệp Bối Nhi mỉm cười vui vẻ ôm lại Tưởng Từ Hi.

Xem ra câu trả lời của cô khiến cho vị Chủ Tịch đại nhân rất hài lòng. Nhìn anh thoả mãn cười thì biết rồi.

Diệp Bối Nhi chôn mặt mình trong ngực anh hỏi, "Hi Tử bữa nay anh không đến công ty sao?"

"Một lát rồi đi." Tưởng Từ Hi hưởng thụ cảm giác ôm cơ thể mềm mại của bảo bối, anh hờ hững đáp.

Diệp Bối Nhi nhìn nhìn đồng hồ sắp tới giờ rồi. Cô thúc giục anh nhanh chóng ăn sáng, "Anh nhanh ăn sáng đi. Sắp trễ rồi đó."

"Anh trên máy bay có ăn một chút rồi."

"Không được, mau ăn đi nếu không bụng anh sẽ đói." Cô vừa nói vừa xoa bụng anh.

"Không muốn ăn." Trời ơi là trời Chủ Tịch Tập đoàn Tưởng Thị cao cao tại thượng đang làm nũng kìa. Ánh mắt còn trở nên vô tội, lấp lánh ánh nước nữa, còn lợi dụng thời cơ ăn đậu hũ Diệp Bối Nhi, anh cọ cọ mặt vào bộ ngực không được to của cô, giọng tràn đầy ấm ức, "Bảo bối anh đi công tác rất mệt."

•Tác giả: Mệt sao? Vậy vừa nãy ai vừa mới mây mưa xong hả?

•Tưởng Từ Hi: *thẹn thùng*

═══

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi mè nheo ôm Diệp Bối Nhi.

"Sao vậy? Anh không khoẻ sao?" Diệp Bối Nhi lo lắng đưa tay kiểm tra nhiệt độ, không có sốt, cô cau mày nhìn Tưởng Từ Hi, đưa hai tay xoa xoa mặt anh, "Đã nói ăn sáng đi mà, nếu đói thì không tốt cho bao tử." Cừu nhỏ thật sự tức giận với cái dáng vẻ ung dung này của anh, chỉ biết suốt ngày bắt nạt cô thôi, sức khoẻ bản thân thì không lo. Không được, một Tưởng Từ Hi đến công ty bữa trưa cô sẽ chuẩn bị đem đến cho anh. Mà hiện tại cô không còn là nhân viên của Tập đoàn nữa, không biết người ta có cho cô vào không nữa. Đều tại cái tên cứng đầu này bắt cô nghỉ việc. Cô chỉ mới đi làm được một tháng thôi.

Tưởng Từ Hi nhìn vẻ mặt tức giận của bảo bối nhà anh thì lập tức xuống nước dỗ dành, "Bảo bối không tức giận nha. Đều tại anh không tốt, anh không chăm sóc cho mình, khiến bảo bối lo lắng. Đừng giận nha~~~" Tưởng Từ Hi hôn lên mặt Diệp Bối Nhi "chụt", "chụt" hai cái, dùng mũi mình cọ qua cọ lại lên cổ cô, tỏ vẻ biết sai đang chờ nhận phạt.

"Muốn em không giận thì phải nghe lời." Diệp Bối Nhi ra điều kiện, có lẽ cô đã nhiễm thói véo mặt của Tưởng Từ Hi, bây giờ cô cũng bắt chước đưa tay véo véo khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của ai kia.

"Bảo bối nói gì anh đều nghe."

"Ngoan ngoãn ăn sáng rồi mới đi làm." Diệp Bối Nhi đưa tay vỗ vỗ đầu Tưởng Từ Hi như thú cưng. Cô cười lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ nhìn bộ mặt xám xịt của ai đó.

"Đút anh." Tưởng Từ Hi ôm cừu dễ gạt ăn vạ, bộ dạng như "không đút anh không ăn". Hazzi, không ngờ được Tưởng Từ Hi lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt lại ăn vạ, luôn nhu mì trước bảo bối của mình. Cụm từ "nhu mì" đang diễn tả Tưởng Từ Hi gây cho người ta rợn sống lưng.

Diệp Bối Nhi bật cười trước dáng vẻ của anh, thật đáng yêu quá! Yêu chết cái tính cách trẻ con này.

"Hi Tử yêu anh quá đi!" Diệp Bối Nhi hôn lên môi anh một cái rồi nhanh chóng dời ra, nhìn anh cười khúc khích như con nít được cho kẹo.

"Ai dô dô, bảo bối đang bày tỏ tình cảm với anh sao? Hửm?" Tưởng Từ Hi hôn khắp mặt bảo bối của mình, anh thật sự thật sự hôn cô, ôm cô như thế này.

"Em đút anh, mau ăn sáng đi." Diệp Bối Nhi tay cầm chén cháo thổi thổi cháo trên muỗng cho nguội bớt, "Aaaa... Há miệng." Diệp Bối Nhi chăm Tưởng Từ Hi như con nít, cô thấy khoé miệng anh có dính ít cháo liền lấy ngón cái lau đi. Ánh mắt tràn ngập hạnh phúc nhìn nhìn đại Boss của cô.

"Ăn no chưa? Hi Tử mau lên thay đồ đi, sắp trễ rồi." Diệp Bối Nhi thúc giục con sâu lười suốt ngày bám riết lấy cô nhanh chóng đi làm.

"Muốn ở nhà cơ."

Diệp Bối Nhi trố mắt nhìn anh, bình thường anh cũng có làm nũng nhưng cái từ "cơ" thì, thì cũng hơi quá đúng không nhỉ? Cô hơi lo sợ rằng Hi Tử của cô có phải bị trẻ con hoá không?

"Hi Tử anh không sao chứ?"

"Hù em sợ rồi sao?" Tưởng Từ Hi cười cười cốc vào đầu bé ngốc một cái. Nhìn bộ dạng cô bị hù đến ngây người thật không nỡ.

"Bé ngốc, đùa em thôi." Tưởng Từ Hi đem cô ôm vào lòng, cưng chiều ôm lên trán Diệp Bối Nhi. Azzi, thật sự không nên đùa theo kiểu này nha kẻo như bảo bối bị hù sợ chạy mất thì anh không có bà xã rồi.

"Làm em sợ muốn chết." Diệp Bối Nhi đưa tay vuốt vuốt ngực mình.

"Hi Tử thay đồ đi."

"Ừm." Tưởng Từ Hi thôi không trêu chọc cừu nhỏ ngốc nghếch nữa, buông cô ra rồi đi lên lầu thay đồ.

Thấy anh đi lên thay đồ, Diệp Bối Nhi đứng lên thu dọn chén dĩa để vào bồn rửa chén, xong xuôi lại quay ra lấy khăn lau bàn sạch sẽ rồi quay lại rửa chén.

Tưởng Từ Hi thay đồ xong đi xuống không thấy bóng dáng bảo bối mình thì đi tìm xung quanh, cất tiếng gọi thử, "Bảo bối, bảo bối em lại nghịch ngợm chạy đi đâu rồi?"

"Em ở đây nè." Diệp Bối Nhi xả nước trong bồn rửa chén nghe tiếng anh gọi thì lập tức trả lời.

"Bảo bối, sao lại rửa chén." Tưởng Từ Hi cau mày. Anh không thích cô làm việc nhà chút nào. Mặc dù đây là công việc của người phụ nữ trong gia đình nhưng anh không muốn cô động tay vào mấy cái việc nhỏ nhặt này. Bảo bối của anh từ nhỏ đã trải qua không biết bao cực nhọc, anh muốn cho một cuộc sống sung sướng, đầy ấp hạnh phúc và vui vẻ.

Tưởng Từ Hi bắt lấy tay cô mở nước rửa sạch xà bông, bế ngang cô ra ngoài đặt cô ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, anh đứng cô ngồi, anh nghiêm mặt nhìn Diệp Bối Nhi, lạnh giọng nói, "Em lại hư, không nghe lời."

"Hi Tử..." Diệp Bối Nhi nhìn gương mặt đang tức giận, cô đưa bàn tay bé nhỏ kéo kéo ngón trỏ của anh.

"Anh đã nói em chỉ cần ngoan ngoãn ở cạnh anh không cần làm gì hết, ngoan ngoãn hưởng thụ cuộc sống sung sướng là được. Em lại không nghe lời."

"Em sai rồi. Em không dám nữa."

"Lần sau mà còn như vậy nữa, anh sẽ tịch thu hết tiểu thuyết của em, không cho em ăn kem nữa, những ai mà tiếp tay cho em thì em chờ nhận xác họ đi." Lần này thì Tưởng Từ Hi đã hạ lệnh cảnh cáo, không cho Diệp Bối Nhi phản bác, anh còn chưa hết giận với Diệp Bối Nhi đâu. Tưởng Từ Hi "hừ" một tiếng cất bước đi ra xe, anh không thèm quay đầu lại nhìn cô.

Diệp Bối Nhi buồn hiu ngồi trên sofa vặn vặn gấu áo sơ mi, "Hi Tử chưa tức giận như vậy bao giờ." Thế là cừu nhỏ ngốc nghếch rầu rĩ nghĩ cách cho Hi Tử của cô nguôi giận.

═══

"Chủ, Chủ Tịch..." Thư kí Miêu dè dặt gọi cái người đang giận cá chém thớt.

"Chuyện gì?" Tưởng Từ Hi điên cuồng cúi đầu làm việc, khí lạnh toả ra khắp nơi, Thư kí Miêu cảm thấy ròn rợn người. Anh không có ngẩng đầu lên, chất giọng lạnh nhạt trả lời.

"Tới giờ họp rồi, thưa Chủ Tịch." Thư kí Miêu nói xong câu này lặng lẽ đưa tay lên lau mồ hôi.

"Biết rồi." Tưởng Từ Hi đóng nắp bút máy lại, lấy điện thoại di động ra nhìn, không có tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ nào. Anh bực mình tắt nguồn điện thoại bỏ vào túi.

═══

"Sao gọi không được?" Diệp Bối Nhi đứng trước Tập đoàn Tưởng Thị tay trái xách hộp đựng cơm trưa, tay phải cầm điện thoại liên tục gọi cho Tưởng Từ Hi, nhưng chỉ nghe giọng nữ máy móc nói điện anh không liên lạc được. Cô không còn nhân viên nữa nên bảo vệ không cho vào.

Gọi cho Tưởng Từ Hi không được thì cô gọi cho Thư kí Miêu.

"Tút... Tút... Tút"

"Bối Nhi hả?" Thư kí Miêu mừng rỡ khi gặp được vị cứu tinh là cô.

"Thư kí Miêu tôi gọi cho Hi Tử không được. Anh có biết Hi Tử ở đâu không?"

"Chủ Tịch vừa mới họp xong đang ở trong phòng làm việc. Tâm trạng của Chủ Tịch không được tốt, Bối Nhi cô mau vào dỗ dành Chủ Tịch đi." Thư kí Miêu như vớ được cái phao cứu mạng, anh phải nắm lấy thật chặt, nếu không cả cái công ty này sẽ hứng chịu một cơn bão táp đổ ập xuống, chén cơm

sẽ có nguy cơ không giữ được.

"Tôi đang ở trước cổng của công ty, tôi không có thẻ nhân viên bảo vệ không tôi vào."

"Cô đợi tôi. Bây giờ tôi xuống đón cô." Thư kí Miêu cúp máy nhanh chóng tông cửa chạy vèo vô thang máy.

═══

"Bối Nhi à, cô có biết tại sao hôm nay Chủ Tịch nổi trận lôi đình không?" Thư kí Miêu và Diệp Bối Nhi đứng trong thang máy, anh quay sang hỏi cô.

"Tại tôi không nghe lời nên Hi Tử anh ấy tức giận." Diệp Bối Nhi hai tay cầm chặt hộp đựng thức ăn trưa, nhẹ giọng nói.

"Ồ." Thư kí Miêu cất giọng kinh ngạc rồi không nói gì nữa.

"Thư kí Miêu này, ngày mai là sinh nhật Hi Tử. Anh phải giúp tôi đó."

"Tôi nhớ rồi. Bối Nhi cô thật quan tâm đến Chủ Tịch."

Diệp Bối Nhi không nói gì chỉ cười trả lời. "Không tốt với anh ấy thì tốt với ai giờ?" Câu này cô chỉ nói trong lòng mình.

"Ting..." Thang máy đến nơi. Diệp Bối Nhi và Thư kí Miêu bước ra thang máy liền nghe tiếng quát mắng của Tưởng Từ Hi.

"Cút ra ngoài, tôi thuê mấy người để làm kiểng hả? Cầm bản báo cáo rách nát này cút ra."

Thư kí Miêu đưa tay lau mồ hôi, thật đáng sợ. Chủ Tịch như muốn giết người tới nơi.

Thư kí Miêu đưa Diệp Bối Nhi đến cửa văn phòng Chủ Tịch liền nhanh chuồn đi mất dạng.

Diệp Bối Nhi đơn thân độc mã bước vào trong, trước tiên cô nhìn thấy Tưởng Từ Hi đang tức giận cầm báo cáo quăng xuống sàn, thấy anh định mở miệng mắng vị quản lí cấp cao kia thì Diệp Bối Nhi cất tiếng gọi anh, "Hi Tử..."

Những lời định mắng vị quản lí kia lập tức nuốt trở lại. Vị quản lí chuẩn bị tâm lí bị mắng cũng kinh ngạc quay đầu lại.

"Hi Tử..." Diệp Bối Nhi khẽ gọi.

"Anh đi ngoài." Tưởng Từ Hi chỉ vị quản lí. Nhận được đại xá anh ta nhanh chóng bay gió tông cửa chạy ra khỏi cái nơi gần như pháp trường kia. Trong văn phòng chỉ còn lại Diệp Bối Nhi và anh. Sau khi đuổi vị quản lí cấp cao ra ngoài thì anh không nói lời nào nữa, Tưởng Từ Hi tiếp tục cuối đầu làm việc chẳng quan tâm Diệp Bối Nhi đứng ở gần cửa ra vào. Tính khí trẻ con của anh lại bộc phát, Tưởng Từ Hi vẫn làm mặt lạnh với cô, nhưng lòng đang mang một cỗ vui mừng, mặt lạnh với Diệp Bối Nhi vì muốn phạt cô không nghe lời. Hừ! Xem em sau này còn dám cãi lời anh nữa không??

Diệp Bối Nhi thấy anh không đoái hoài gì đến mình thì hơi buồn, cô nhẹ nhàng bước đến cái bàn trà duy nhất trong phòng là việc của Tưởng Từ Hi. Diệp Bối Nhi đặt hộp cơm trưa trên bàn rồi nói, "Hi Tử nếu anh bận thì em về trước, nhớ ăn cơm đó." Dứt lời Diệp Bối Nhi ỉu xìu cúi đầu định đi ra mở cửa.

Cừu nhỏ ngốc nghếch!

Tưởng Từ Hi thật không đành lòng trêu cô nữa, tiếp tục như vậy bảo bối sẽ khóc cho coi. Anh đứng dậy sau bàn làm việc hai bước thành ba bước nhanh tay ôm chầm lấy bé ngốc từ đằng sau.

"Đi đâu hả?" Tưởng Từ Hi ôm chặt cái vòng eo có ít mỡ của cô nhỏ giọng hỏi, chất giọng trầm bổng du dương có pha lẫn tiếng cười nhỏ.

"Em, em đi về." Cố áp giọng run rẩy của mình, cô kéo hai tay đang ôm mình ra, nhưng hai cái tay như gọng kìm bao chặt lấy cô không cách nào thoát ra được. Cuối cùng cô không kéo nữa đành đứng im để Tưởng Từ Hi ôm.

"Sao vậy?"

"Không có gì."

Tưởng Từ Hi không tin, anh xoay người cô lại, anh kêu Diệp Bối Nhi ngẩng đầu lên, cô không làm theo, chỉ lắc lắc đầu từ chối.

"Ngẩng đầu lên." Tưởng Từ Hi lấy tay nâng cằm Diệp Bối Nhi, đập ngay vào khuôn mặt anh là đôi mắt đỏ hoe, bộ dạng mếu máo sắp khóc của cô khiến anh thật đau lòng. Là anh đùa quá trớn rồi! Biết bảo bối ỷ lại anh như vậy mà anh lại giận dỗi làm mặt lạnh với cô.

"Xin lỗi... Sau này em sẽ nghe lời..."

"Bảo bối ngoan, anh thương mà. Anh không giận nữa, không được khóc. Lớn như vậy còn khóc nhè." Nhìn những giọt lệ to như hạt đậu của cô, Tưởng Từ Hi xót xa hôn lên khoé mắt Diệp Bối Nhi, mặn chát đó là mùi vị của nước mắt.

"Em khóc hồi nào?" Diệp Bối Nhi bướng bình chu môi kháng nghị, cô tự lau nước mắt cho mình hít hít mũi, cừu nhỏ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Tưởng

Từ Hi.

"Miệng nhỏ nói dối." Tưởng Từ Hi cười cười yêu thương véo véo má cô. Anh nắm bàn tay nhỏ bé của bảo bối mình kéo cô ngồi xuống ghế sofa.

"Bảo bối đem gì cho anh đó."

"Cơm trưa, anh ăn đi." Diệp Bối Nhi đưa tay mở hộp cơm trưa ra, cô lấy đũa và đưa cho Tưởng Từ Hi.

"Thơm quá. Bảo bối làm sao?" Tưởng Từ Hi gắp một miếng mực xào nhai, thật ngon.

"Ngon không Hi Tử?" Diệp Bối Nhi ôm cánh tay anh hỏi.

"Rất ngon." Anh lấy đũa gắp miếng mực đút cho cô, dịu dàng hôn lên trán cô một cái. Quả thật đồ bà xã làm ngon hơn bao giờ hết. Tưởng Từ Hi nói thầm trong lòng.

═══

"Thư kí Miêu anh vào đi." Giám đốc tài vụ cầm báo cáo đưa cho Thư kí Miêu.

"Tại sao là tôi?" Thư kí Miêu đau khổ nói, ai mà chẳng biết Chủ Tịch đang nổi trận lôi đình chứ, giờ mà đi vô chắc chắn bị giết bởi ánh mắt chết người cho coi. Thư kí Miêu vẫn còn yêu đời lắm.

═══

Bên ngoài văn phòng Chủ Tịch có hai người đùn đùn đẩy đẩy giao bản báo cáo. Còn bên trong văn phòng thì khung cảnh vô cùng ấm áp.

"Bảo bối buồn ngủ chưa?" Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi nằm trong lòng mình, anh thấy mắt cô như híp thành một đường bèn hỏi.

"Buồn ngủ." Diệp Bối Nhi như mèo nhỏ cuộn lại trong ngực Tưởng Từ Hi.

"Ngoan, bảo bối cởi giày ra rồi ngủ." Tưởng Từ Hi ôm cô ngồi dậy rồi ngồi xổm xuống cởi giày giúp cô.

═══

"Cộc... Cộc... Cộc"

"Vào đi." Tưởng Từ Hi đang ôm cừu nhỏ ngủ ngon lành trong ngực mình vừa xem tài liệu vừa trông bảo bối ngủ say.

Nghe thấy tiếng Tưởng Từ Hi giám đốc tài vụ lo sợ đi vào. Nhìn Chủ Tịch mặt lạnh Tula đang dùng ánh mắt nhu tình nhìn Diệp Bối Nhi ngủ. Cằm của giám đốc tài vụ muốn rớt xuống đất.

"Chuyện gì?"

"Bản báo cáo tài vụ quý này, thưa Chủ Tịch." Giám đốc tài vụ nơm nớp lo sợ lén nhìn sắc mặt Tưởng Từ Hi.

"Để đó rồi đi ra ngoài đi."

"Vâng." Anh ta thở phào nhẹ nhõm nhanh chóng đi ra ngoài.

Tâm trạng Chủ Tịch thật thất thường.

═══

"Bảo bối dậy thôi."

"Ưm..." Diệp Bối Nhi kêu nhẹ một tiếng tiếp tục vùi mặt vào cổ Tưởng Từ Hi.

"Về nhà thôi, cừu nhỏ lười biếng." Anh véo véo khuôn mặt bánh bao ham ngủ nào. Dường như Tưởng Từ Hi rất thích cảm giác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ông xã, sinh nhật vui vẻ (2)

"Bảo bối dậy thôi."

"Ưm..." Diệp Bối Nhi kêu nhẹ một tiếng tiếp tục vùi mặt vào cổ Tưởng Từ Hi.

"Về nhà thôi, cừu nhỏ lười biếng." Anh véo véo khuôn mặt bánh bao ham ngủ nào. Dường như Tưởng Từ Hi rất thích cảm giác như vậy.

"Dậy nào." Giọng Tưởng Từ Hi dịu dàng bóp bóp mặt Diệp Bối Nhi, xem ra cô càng ngày càng ham ngủ rồi, sắp biến thành heo nhỏ rồi, nhưng mà vị đại boss của chúng ta rất thích bộ dạng của Bối Nhi bây giờ, da thịt mềm mại, khuôn mặt phúng phính đáng yêu, miệng nhỏ hồng hồng, thật dễ thương!!!

"Không dậy, không dậy." Diệp Bối Nhi giả chết không chịu dậy, cô như con bạch tuộc ôm chặt lấy Tưởng Từ Hi, tiếp tục sự nghiệp đi gặp Chu Công của mình.

Tưởng Từ Hi cười, tâm trạng anh tốt lên không ít. Anh đang suy nghĩ làm thế nào để gọi cô dậy đây. Anh nhìn đồng hồ mới 2h30 chiều.

•Tác giả: What? 2h30 chiều, Tưởng Từ Hi anh muốn trốn việc!!!

•Tưởng Từ Hi: *lườm*

•Tác giả: Doanh Hạo mau cứu tôi □□□

•Doanh Hạo: *lườm*

•Tác giả: Ok, I"m fine...

═══

"Hi Tử...." Mười lăm phút sau Diệp Bối Nhi không thể giả chết được nữa, cuối cùng cô phải mở mắt nhìn Tưởng Từ Hi.

"Chịu dậy rồi sao?" Anh yêu thương hôn lên môi Diệp Bối Nhi, hôn thoả mãn rồi anh buông cô ra, ánh mắt tràn ngập nhu tình, "Bảo bối ngủ đến tóc rối rồi, để anh chải lại cho em."

"Được, được, được." Diệp Bối Nhi mỉm cười gật đầu, cô rất thích Hi Tử chải tóc cho cô nha. Cảm giác tay anh tiếp xúc với tóc khiến cô vui vẻ vô cùng, mặc dù đây là chuyện nhỏ nhặt nhưng ít người đàn ông nào lại hạ mình chải tóc cho người con gái của họ. Tưởng Từ Hi rất chu đáo với Diệp Bối Nhi, anh chăm sóc cô từng li từng tí, anh thật sự rất thương yêu cô, phải nói là cưng chiều vô điều kiện. Cô tu mấy kiếp mới gặp được người đàn ông tốt với cô như Tưởng Từ Hi.

"Vui đến vậy hả?" Không biết Tưởng Từ Hi lấy đâu ra một cây lược với đồ cột tóc hình nơ màu xanh biển nhạt, anh xoay người cô lại, cất tiếng hỏi.

"Hì hì." Diệp Bối Nhi tâm tình vui vẻ cười không ngớt, từ khi ở bên Tưởng Từ Hi cô cười càng nhiều hơn, dường như nụ cười thường xuyên xuất hiện trên mặt cô.

Tưởng Từ Hi nhẹ nhàng tháo đồ cột tóc gấu con trên tóc cô xuống để lên bàn trà. Sau đó, anh lấy lược chải gọn lại tóc cho cô, Tưởng Từ Hi suy nghĩ nên cột kiểu tóc nào cho cô, cột đuôi ngựa? No no no, lúc sáng cột rồi, cột nửa đầu? Cũng không được, cô không để mái cột nửa đầu nhìn rất già. Anh tiếp tục suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ. Được rồi búi tóc củ tỏi cho cô.

Sau vài phút anh đã búi xong, Tưởng Từ Hi xoay người cô lại nhìn nhìn rồi kéo phần tóc sau gáy cô cho phồng ra một chút, rồi anh lấy vài sợi tóc mai của cô rủ xuống hai bên khuôn mặt bánh bao của cô. Hoàn thành!

Cừu nhỏ của anh thật đáng yêu nha~~~ càng nhìn càng thuận mắt.

Tưởng Từ Hi chỉnh lại vị trí đồ cột tóc hình nơ cho ngay ngắn lại, anh hài lòng hôn nhẹ lên trán Diệp Bối Nhi một cái sau đó kéo tay cô đi về, ừm, thật ra là trốn việc.

"Hi Tử... Anh làm xong việc rồi sao?" Trước khi đi Tưởng Từ Hi chạm tay lên nắm cửa thì cô kéo kéo tay anh hỏi.

"Hửm?" Tưởng Từ Hi xoay người lại nhướng mày thích thú nhìn Diệp Bối Nhi.

"Anh không bận sao?" Diệp Bối Nhi vòng tay qua hông anh ôm, Diệp Bối Nhi khó khăn ngẩng đầu lên nhìn anh, người gì đâu mà cao quá đi.... Diệp Bối Nhi chỉ đứng tới ngực anh thôi. Cô cũng đâu thấp chiều cao của cô cũng 1m6 đó.

"Anh làm xong hết rồi kể cả việc của ngày mai." Tưởng Từ Hi đưa tay bóp bóp mặt bánh bao của người ngốc nghếch nào đó, anh nhịn không được lại hôn lên miệng nhỏ Diệp Bối Nhi.

"Thật sao?" Diệp Bối Nhi mở to mắt ra kinh ngạc, như vậy thì ngày mai Hi Tử có đến công ty không? Cô đang nhíu mày suy nghĩ thì giọng Tưởng Từ Hi lại kéo cô trở về hiện thực, "Suy nghĩ gì đó?"

"Ngày mai anh có đến công ty không?" Cừu nhỏ có chút tò mò nhịn không được con sói phúc hắc nào đó.

Tưởng Từ Hi đảo đảo tròng mắt rồi nói, "Vậy bảo bối muốn anh ở nhà với em hay đến công ty? Hửm?" Anh không trả lời mà trực tiếp quăng vấn đề đó về cho Diệp Bối Nhi. Để xem cô ngốc này trả lời như thế nào? Tưởng Từ Hi cười gian nhìn cô.

"Hi Tử... Em, em không biết."

Ai nha, biểu cảm quẫn bách của Diệp Bối Nhi khiến cho Tưởng Từ Hi thật vui vẻ, cảm giác bắt nạt cừu nhỏ thật thích, nó cho anh cảm thấy thật thành tựu.

Tưởng Từ Hi xoa xoa mặt Diệp Bối Nhi, ừm, xúc cảm thật tốt.

"Không đùa em nữa. Đi thôi."

═══════

Trong xe....

"Hi Tử... Ngày mai anh có đến công ty không?" Diệp Bối Nhi ôm cánh tay anh lắc lắc.

"Hmmm.... Để xem tâm tình đã." Khi anh nói khoé miệng anh không tự chủ cong lên một đường cong tuyệt đẹp.

Diệp Bối Nhi chu môi không thèm để ý đến Tưởng Từ Hi nữa. Mà cô đang chìm trong suy nghĩ của mình. Cô suy nghĩ xem ngày mai làm thế nào mà tổ chức sinh nhật cho Hi Tử nhà cô trong khi tên đại gian thương phải ở trong công ty. Với chỉ số IQ của cô thì làm sao lừa được con cáo gian xảo đang ngồi kế bên cô đây nhỉ??

"Nè...." Tưởng Từ Hi lấy ngón trỏ chọc chọc tay Diệp Bối Nhi, "Bảo bối...." Tưởng Từ Hi ôm cô ngồi lên đùi mình, anh mặc kệ tài xế có đang nhìn hay không, anh trước giờ đều không quan tâm đến ánh mắt mọi người nhìn mình, anh chỉ để tâm đến một con cừu nhỏ ngốc nghếch đang dựa người ngồi trên đùi anh. Tưởng Từ Hi cúi người hôn lên cổ Diệp Bối Nhi sau đó mút mạnh một cái.

"Đau... Đồ xấu xa lúc nào cũng nổi thú tính lên được." Diệp Bối Nhi véo vào cái tay không đàng hoàng đang chạy loạn trong áo cô.

"Chịu để ý anh rồi sao? Hửm?" Tưởng Từ Hi nhướng mày nhìn Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi nổi tính trẻ con làm mặt xấu với Tưởng Từ Hi. Tiếng cười trầm thấp từ tính từ trong cổ họng anh phát ra.

Bảo bối thật trẻ trâu. À, nhầm nhầm, là trẻ con không phải trẻ trâu nha □□□ Làm sao chịu được vẻ đáng yêu của cô đây?

Tưởng Từ Hi ôm chặt lấy Diệp Bối Nhi, anh dùng mũi cọ tới cọ lui lên mặt phúng phính của cô. Muốn hôn một cái ghê!! Tưởng Từ Hi thuộc trường phái hành động cho nên anh lập tức hôn lấy hôn để trên mặt cô.

"Hi Tử." Diệp Bối Nhi hôn đáp trả lên môi Tưởng Từ Hi một cái thật nhanh rồi hỏi anh tiếp, "Mai anh đến công ty nha."

"Sao đây ái phi? Nàng chán ghét trẫm rồi sao?" Tưởng Từ Hi cười cười, anh lại giở trò trêu ghẹo cô. Tài xế đang lái xe đằng cực lực nhịn cười, cơ mặt anh ta muốn liệt luôn mới khống chế tiếng cười không phụt ra khỏi miệng.

"Hi Tử anh đang trở về thời ấu thơ, ấu trĩ, ấu trùng sao?" Diệp Bối Nhi ngây thở hỏi lại anh. Tưởng Từ Hi sắc mặt đen thui nhìn cô. Anh "Hừ!" Một tiếng đem cô ôm vào lòng rồi không nói gì nữa cho đến lúc về đến nhà.

Hình như cô đâu có chọc giận anh đâu nhỉ???

═══════

"Chủ Tử, Chủ Mẫu." Ma Phong cung kính gọi hai người bọn họ. Tưởng Từ Hi chỉ lạnh lùng gật đầu một cái, còn Diệp Bối Nhi vui vẻ chào hỏi Ma Phong. Xem ra tính cách hai ngược thật trái ngược nhưng lại bù trừ cho nhau, một nóng một lạnh hợp lại là hoàn hảo.

Diệp Bối Nhi lon ton lon ton nắm đuôi áo Tưởng Từ Hi đi theo anh lên phòng như cái đuôi nhỏ ve vẩy ve vẩy.

"Hi Tử."

"Bảo bối, anh lại muốn rồi."

Tiếng quần áo cọ sát vào nhau. Những nụ hôn kích tình, tiếng thở gấp....

Chuyện gì nên xảy ra thì thuận theo tự nhiên tiếp tục diễn ra.

□ Hình ảnh cấm trẻ em □

~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi thoả mãn ôm chặt Diệp Bối Nhi. Hai người đang trần truồng ôm lấy nhau. Cô thật sự mệt chết đi được, ngay cả lên tiếng trả lời Diệp Bối Nhi cũng lười. Cô chui rúc trong lòng Tưởng Từ Hi tìm chỗ thoải mái nhất mà ngủ.

"Cầm thú." Diệp Bối Nhi lẩm bẩm.

"Ngủ ngoan, bà xã nhỏ!" Tưởng Từ Hi cúi người hôn lên cái trán trơn bóng của cô. Anh ôm chặt Diệp Bối Nhi yên ổn ngủ.

═══

Ngày hôm sau.

"Hi Tử, Hi Tử.... Dậy thôi!" Diệp Bối Nhi còn mặc bộ pijama gấu con, tóc buộc cao cố gắng lay lay cái người sắp bước qua tuổi 23 dậy.

"Bảo bối ngoan, lại đây ôm một cái." Tên lười biếng này!!! Diệp Bối Nhi lấy chân đạp đạp đùi Tưởng Từ Hi, "Mau dậy, mau dậy, đồ lười biếng."

"Đúng vậy,anh là đồ lười biếng. Cho nên bảo bối lại đây ôm anh một cái để anh có động lực." Tưởng Từ Hi nằm chết dí trên giường, chăn đắp ngang hông như ẩn như hiện ra bắp đùi rắn chắc. Tất nhiên là anh đang trần như nhộng.

"Còn lâu, em mà lại gần anh "thịt" em thì sao?" Diệp Bối Nhi khinh thường liếc nhìn cái đồ lười biếng đang nằm trên giường.

Xem ra bảo bối thông minh ra không ít. Nhưng em chưa đủ trình để đấu với anh đâu cừu nhỏ. Đã là cừu sao đấu lại sói chứ?? Hahaha...

"Bảo bối.... Hôm nay là sinh nhật anh đó!" Tưởng Từ Hi tỏ ra vô tội lại chút đáng thương cho nên thành công đánh lừa cừu nhỏ dễ gạt.

"Hừ!" Diệp Bối Nhi trèo lên giường ôm Tưởng Từ Hi cái, cô chưa kịp đứng lên thì đã bị con sói lớn xoay người đè cừu nhỏ xuống thân.

Và sau đó những hành động được miêu tả ngắn gọn xúc tích qua "bài hát":

Xúc xích bơi vô chỗ tối, ngoi lên lặn xuống, chỗ tối nó rung rinh.

•Tác giả: Ta chong soáng. Quên nữa, có ai thấy giai điệu quen quen không?:))))

═══

"Bảo bối...."

"Oa....."

"Đừng khóc mà."

"Oa....."

"Anh thương, đừng khóc."

"Oa....."

"Xin lỗi mà. Anh không nên làm em hết lần này tới lần khác."

"Oa....."

"Bà xã nhỏ, ăn kem nha."

"Oa..... Thật không?" Diệp Bối Nhi lập tức dừng khóc.

"Thật." Tưởng Từ Hi hôn môi anh đào của cô.

"Đi tắm."

"Ừm, ôm bà xã nhỏ đi tắm." Tưởng Từ Hi vui vẻ ôm cái người vừa mới bị mình "bắt nạt" đi vào toilet.

═══

"Hi Tử." Diệp Bối Nhi đã tắm xong đang nhìn cái người sấy tóc kia. Ai nha~~~ thật soái!!! Diệp Bối Nhi cảm thấy nước miếng của cô sắp chảy ra rồi.

"Hửm?"

"Tặng sinh nhật anh nè." Diệp Bối Nhi chìa tay đưa cái khăn quàng đã được đặt trong hộp quà tinh xảo.

"Gì đó?" Tưởng Từ Hi tắt máy sấy, anh đi lại cầm lấy món quà của Diệp Bối Nhi, vui vẻ mở ra. Là một chiếc khăn quàng màu xám tro, cách đan thủ công. Thật đẹp!!

"Ông xã, sinh nhật sinh vui vẻ." Diệp Bối Nhi rất ngượng ngùng nói đến hai từ "ông xã". Mặt cô đỏ hết trơn, cô cúi đầu di di bàn chân xuống sàn.

"Bảo bối của anh, anh rất thích, thật đẹp. Yêu em chết mất." Tưởng Từ Hi hạnh phúc ôm chặt lấy eo cô.

Bảo bối... Cảm ơn em đã mang đến hạnh phúc cho anh. Người con gái anh yêu mang tên Diệp Bối Nhi.

═══════

•Tác giả: Chap "Ông xã, sinh nhật vui vẻ" vẫn chưa hết nha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ông xã, sinh nhật vui vẻ (3)

Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi thật chặt, chặt đến nổi cô không thở được đành vùng vẫy đòi thoát ra ngoài, "Hi Tử, bỏ em ra được không? Em khó thở."

"Cho anh ôm chút nữa thôi. Chỉ chút xíu thôi." Tưởng Từ Hi năn nỉ cô, ôi cái giọng điệu.... Thật đáng yêu (⊙ω⊙). Đốn tim mà... Không ngờ rằng cái tên mặt băng này lại có giọng điệu trẻ con nữa chứ!!

•Tác giả: So cute (*^◯^*)

•Doanh Hạo: Hừ!!!

•Tác giả: Gì chứ? Tôi không khen anh "cute" anh tức à???

•Doanh Hạo: Tôi mà cần cô khen à? *lườm*

•Tưởng Từ Hi: Lâu nay mới thấy cô nói được câu lọt tai *cười*

•Tác giả: Tưởng Từ Hi tôi về đội anh *vẩy đuôi*

•Doanh Hạo: Cô thử về đội cậu ta thử xem *lườm*

•Tưởng Từ Hi: *cười gian*

═══════

"Hi Tử...."

"Hửm?" Cuối cùng sau một khoảng thời gian ôm ôm ấp ấp thì Tưởng Từ Hi cũng buông được cơ thể mềm mại của Diệp Bối Nhi. Anh nâng mặt cô lên dùng giọng mũi trả lời.

"Anh có đi làm không? Anh suốt ngày ở nhà hoài không sợ Tập đoàn đóng cửa dẹp tiệm sao?" Nội tâm Diệp Bối Nhi như đàn gào thét lên "Đi làm đi, đi làm đi, Hi Tử không đi làm thì sao cô cho anh một bất ngờ được". Cừu ôm trọn lấy thắt lưng thon gọn không chút mỡ thừa của đại boss nhà cô, cô dùng đôi mắt to ngập nước nhìn nhìn Tưởng Từ Hi.

Sói xám cười xảo quyệt bế cừu nhỏ đi đến giường để cô giạng chân ngồi lên đùi mình. Trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc quần dài thể thao, nửa thân trên để trần, vai rộng, ngực nở nang, bụng sáu múi, múi nào múi nấy đều săn chắc đối xứng nhau, tạo thành một body hoàn mĩ như tạc tượng, cơ thể tỉ lệ vàng, làn da lúa mạch, gân tay nổi lên cuồn cuộn, nhất là phía cổ tay gân nổi lên thấy rõ nhất. Mái tóc màu hạt dẻ nửa khô nửa ướt. Cộng thêm gương mặt yêu nghiệt gây hoạ cho chúng sinh. Diệp Bối Nhi có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình. Không xong rồi, cừu nhỏ đã bị sắc dụ.

Tưởng Từ Hi hài lòng nhìn vẻ mặt háo sắc của Diệp Bối Nhi. Khà khà khà.... Xem ra nhan sắc của anh cũng có chỗ dùng được.

Tưởng Từ Hi từ từ tiến sát đến Diệp Bối Nhi, anh ám muội nói bên tai cô, "Cừu nhỏ... Em nhìn cũng nhìn qua, sờ cũng sờ qua, vả lại...." Tưởng Từ Hi xấu xa kéo dài giọng, "Vả lại em còn "ăn thịt" anh qua rồi."

Tưởng Từ Hi hứng thú nhìn Diệp Bối Nhi đang từ từ đỏ mặt, cô đưa tay véo hông anh, "Không biết xấu hổ."

"Hahaha...." Tưởng Từ Hi sảng khoái cười, anh đem cô ôm chặt vào ngực mình, "Thương em quá đi!!!"

"Hi Tử..." Diệp Bối Nhi ngẩng đầu dậy nhìn anh.

"Không phải lúc nãy gọi anh là ông xã sao? Hửm? Từ giờ không được gọi là Hi Tử nữa. Phải gọi ông xã." Tên xấu xa nào đó đang thực hiện kế hoạch dụ dỗ dân nữ.

"Không gọi." Diệp Bối Nhi chu môi kháng nghị.

"Gọi ông xã."

"Không gọi." Diệp Bối Nhi bướng bỉnh lắc đầu.

"Gọi ông xã."

"Không gọi, không gọi, không gọi...."

"Thật sự không gọi? Hửm?" Tưởng Từ Hi dùng tay nâng cằm cô lên, anh cắn nhẹ mũi Diệp Bối Nhi. Tưởng Từ Hi lại giở trò lừa gạt cừu nhỏ, anh bày ra bộ dạng uỷ khuất nhất có thể, ánh mắt long lanh, khuôn mặt tuấn mĩ hiện lên vẻ u buồn, anh nói, "Bảo bối, hôm nay là sinh nhật anh đó. Chẳng lẽ em gọi anh một tiếng "ông xã" khó đến vậy sao? Trong suốt hai mươi mấy năm qua anh đều đón sinh nhật một mình. Nếu có thì chỉ có Doanh Hạo với Ma Phong rất vô vị. Nhưng năm nay lại khác, có người con gái thức khuya thưca hôm mà đan khăn choàng cho anh làm quà sinh. Anh thật rất rất vui." Tưởng Từ Hi ôm chặt cô, giọng lại càng uỷ khuất nhưng bộ mặt lại hiện lên vẻ lưu manh, trên trán Tưởng Từ Hi hiện rõ dòng chữ "bảo bối em mắc bẫy rồi".

"Chưa từng có ai tốt với anh như vậy, chưa có ai chờ đợi anh về, ngay cả câu "có đói không?" Cũng chưa từng có. Bảo bối... Gọi anh một tiếng "ông xã" thôi. Được không?"

•Tác giả: Gọi "ông xã" thì có liên quan gì đến cô đơn???

•Tưởng Từ Hi: Cút... *mắt phóng ra dao*

•Tác giả: Tôi chỉ thắc mắc thôi mà. *đáng thương*

•Doanh Hạo: Đáng đời *lườm*

═══════════

Quả nhiên, Diệp Bối Nhi ngốc nghếch bị những lời dụ dỗ của Tưởng Từ Hi thành công lừa gạt, cừu nhỏ đưa tay ôm chặt hông kẻ lừa gạt nào đó, giọng nói trong veo ngập tràn tình cảm, "Ông xã, ông xã, ông xã..... Không chỉ gọi một tiếng mà em sẽ anh suốt đời như vậy. Hằng năm anh sẽ không cô đơn đón sinh nhật một mình nữa. Cả đời này em sẽ bám lấy anh không buông, suốt ngày đều gọi anh là ông xã, đến khi nào anh chán thì thôi." Diệp Bối Nhi vùi đầu vào cổ Tưởng Từ Hi an ủi.

Sói xám cười xấu xa hôn hôn lên gương mặt phúng phính của Diệp Bối Nhi. Anh yêu chiều xoa xoa gò má cô, "Bảo bối... Thật sự là thương em chết mất, gọi ông xã đi."

"Ông... Ông xã..." Diệp Bối Nhi ngọt ngào gọi anh.

Tưởng Từ Hi cong mắt hài lòng cười, cái cảm giác cô ngọt ngào gọi anh một tiếng "ông xã" thật sự rất sung sướng.

"Hôm nay anh có đi làm không?" Cừu nhỏ lại quay lại chủ đề lúc nãy.

"Có... Nhưng...."

"Nhưng gì? Anh mau nói đi..." Diệp Bối Nhi làm nũng nắm tay anh lay lay.

"Nhưng mà bà xã nhỏ phải đi cùng ông xã nha." Tưonge Từ Hi lấy mũi cọ cọ mũi bảo bối của anh, trêu ghẹo nói.

"Không đi được không?"

"Bảo bối không đi anh sẽ cảm thấy nhớ bảo bối...." Tưởng Từ Hi cười nham hiểm, "xem em tổ chức sinh nhật anh như thế nào?"

"Hôm nay là sinh nhật ông xã em nha!!!" Tưởng Từ Hi lại bồi thêm một câu hoàn toàn đánh gãy lời Diệp Bối Nhi định nói.

•Tác giả: WTF? Anh biết hết à? *kinh ngạc*

•Tưởng Từ Hi: *lườm* Tôi đâu có dễ lừa

•Doanh Hạo: Chị dâu nhỏ anh xin lỗi.... Anh bị ép buộc.

═══════

"Vậy à?" Diệp Bối Nhi quẫn bách, cô không biết làm thế nào cho phải. Nếu đi thì không kịp chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Hi Tử. Còn không đi thì Hi Tử sẽ rất rất buồn đó nha~~~~

•Tác giả: Cừu nhỏ dễ gạt □□

"Hi Tử..."

"Mới gọi gì đó?"

"Ông xã..." Tưởng Từ Hi hài lòng mỉm cười, anh xoa xoa đầu Diệp Bối Nhi nói, "Vậy có đi với anh không?"

"Đi thì đi." Cô rất muốn từ chối nhưng mà.... Cô sợ Hi Tử buồn.

"Bảo bối thay đồ mau lên." Tưởng Từ Hi vỗ vỗ mông của cô.

═══════

"Ông xã, em đi theo như vậy không phiền anh làm việc chứ?" Hiện giờ cô và Tưởng Từ Hi đang đứng trong thang máy dành riêng cho Chủ Tịch, Tưởng Từ Hi ôm cô từ phía sau, anh đặt cằm lên vai cô nhỏ giọng nói, "Không phiền, bảo bối ở đây anh vui còn không kịp nữa."

"Dẻo miệng quá! Anh học ở đâu đó?" Diệp Bối Nhi nghiêng người đưa tay véo véo lấy khuôn mặt đẹp trai kia.

"Học trên internet, nếu như bảo bối có giận anh thì anh còn biết mà dỗ ngọt em chứ?"

"Đáng ghét! Em hẹp hòi vậy sao?" Diệp Bối Nhi nhịn không được cong mắt cười.

"Đâu có. Bà xã nhỏ của anh rất rộng lượng nha, lại tốt bụng nè, đáng yêu nữa, người gặp người thương, hẹp hòi chỗ nào?"

"Chỉ giỏi nịnh." Nói ngoài miệng vậy thôi chứ trong lòng Diệp Bối Nhi như đang nở hoa. Khoé miệng cô bất giác tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

~~~~~~~~~~~~

•Tác giả: Bệnh lười của Au lại tái phát nên chap này ngắn □□□

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bất ngờ lớn (1)

"Chủ Tịch chào buổi sáng." Nhân viên bảo vệ thấy Tưởng Từ Hi lập tức cúi đầu cung kính gọi. Anh chỉ trưng bộ mặt liệt của mình lạnh nhạt "Ừ" một tiếng. Diệp Bối Nhi thì sao? Đương nhiên cô hí ha hí hửng nắm lấy tay anh mười ngón đan xen lon ton lon ton như cái đuôi nhỏ đi theo anh rồi. Bây giờ chưa đến giờ làm việc Alex và Melvin vẫn chưa đến, Diệp Bối Nhi có chút thất vọng, lâu lắm rồi cô không gặp hai người bọn họ còn có Kitty.... Thôi không nghĩ đến nữa, cô cũng không phải thánh mẫu mà có thể coi như chưa có gì xảy ra. Đang thẫn thờ thì cô bị đánh vào mông một cái.

Diệp Bối Nhi trừng mắt liếc người nào đó vừa đánh mông cô, "Suốt ngày đánh mông người ta, em lớn rồi không phải con nít đâu."

"Ừ, không phải con nít." Đại boss cười cười véo vào cái khuôn mặt bánh bao của ai kia. Anh cưng chiều hôn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. Anh nhìn đồng hồ đeo tay 6h30. Ừm còn sớm, đây không phải thời gian sớm nhất mà anh đến công ty. Lúc trước anh ngày đêm điên cuồng làm việc, anh coi công việc như mạng nhưng bây giờ thì sao? Đương nhiên là có bà xã nhỏ sau này còn có bé cưng của bọn họ nữa. Công việc??? Để sau đi, dù sao tiền anh cũng rất nhiều xài quài không hết, cho nên không cần làm việc vất vả quá nếu như mệt mỏi làm sao cùng bảo bối của anh lăn qua lăn lại tạo bé cưng được. Khà... Khà... Khà.

•Tác giả: Xoay qua xoay lại cuối cùng cũng rơi vào chủ đề □□

•Tưởng Từ Hi: Súng, dao găm, lựu đạn... Chọn cái nào?

•Tác giả: Tôi là tác giả đó.

•Tưởng Từ Hi: Thì sao? *nhướn mày*
~~~~~~~~~~~~

•Tác giả: I"m fine...

═══════

"Ông xã..." Diệp Bối Nhi kéo kéo tay anh.

Tưởng Từ Hi hài lòng nghe cô gọi mình, "Sao vậy?"

"Có phải anh phát hiện gì không?" Diệp Bối Nhi đề phòng nhìn anh chằm chằm.

Ông xã em phát hiện từ lâu rồi!! Bé ngốc...

"Đúng, anh phát hiện em không trung thực với anh." Tưởng Từ Hi giả bộ nghiêm mặt, anh đưa tay bóp cằm Diệp Bối Nhi đưa mặt mình lại sát mặt cô.

"Đâu... Đâu có... Em không có nói dối anh." Ánh mắt Diệp Bối Nhi sợ hãi khi nhìn dáng vẻ này của Hi Tử nhà cô. Nhìn anh thật hung dữ, Hi Tử của cô rất tốt nha, lại thương cô nữa nhưng.... Nhưng, nhưng Hi Tử không thích người khác nói dối anh. Làm sao đây? Cô chỉ muốn cho anh một buổi sinh nhật khó quên thôi. Nếu không nói ra, Hi Tử của cô sẽ tức giận, sẽ bỏ mặc cô luôn.

"Thật không?" Tưởng Từ Hi cố tình nheo mắt nguy hiểm nhìn cô, trong nội của anh bây giờ đang cười sằng sặc, phải nhịn, nhịn, không được cười.

"Thật... Thật mà." Diệp Bối Nhi nuốt ngụm nước bọt, cô không biết làm thế nào. Mặc dù là nói dối thiện ý nhưng...

"Em làm anh thất vọng quá." Tưởng Từ Hi lại tiếp tục đóng kịch hù doạ cừu nhỏ, anh buông lỏng tay, ánh mắt trán ngập bi thương như bị phản bội, "diễn viên" nào đó xoay người đi vào phòng làm việc của mình. Trong lúc xoay anh mím môi nhịn cười đến mặt méo xệch. Mà bé ngốc nghếch đang đứng sau lưng đại boss xấu xa nước mắt lưng tròng. Diệp Bối Nhi thấy anh "cô đơn" xoay người rời đi, cô liền chạy đến hai tay vòng lấy ôm chặt hông Tưởng Từ Hi. Mặt dính đầy nước mắt đang dán chặt vào áo vest của anh. Cô núc nở nói, "Ông xã... Đừng đi, em... Oa... Em không muốn nói dối.... Anh nói mỗi, mỗi năm đều chỉ có anh, Ma Phong, A Hạo cùng ăn sinh nhật thôi. Em, em chỉ muốn bí mật tổ chức sinh nhật thật đặc... Đặc biệt cho anh thôi. Nếu... Nếu ông xã không, không thích thì... Thì em không làm nữa.... Hic... Hic...." Diệp Bối Nhi nghẹn ngào nói, cô thật sự sợ anh tức giận, sợ anh bỏ rơi cô. Tâm tư cô đơn thuần, không có mưu đồ, chỉ cần có người tốt với cô thì cô vui vẻ thật tâm đối xử tốt với người đó không hề tính toán chi li. Có người bắt nạt cô, cô sẽ nhịn, không thù hận, không trả thù nhưng sẽ không bao giờ tiếp xúc với người đó nữa. Đó là cách cô bảo vệ bản thân mình. Nhất thời nghe Tưởng Từ Hi nói thất vọng về cô. Diệp Bối Nhi lập tức hốt hoảng ôm chătn lấy anh từ đằng sau.

"Oa... Oa... Đừng đi... Oa... Sợ." Diệp Bối Nhi càng khóc càng lớn tiếng nhưng tay vẫn ôm chặt hông người xấu xa nào đó.

Tưởng Từ Hi nghe bảo bối mình khóc đến đáng thương như thế, lòng anh đau xót vô cùng, anh xoay người lại ôm cô, Tưởng Từ Hi cúi đầu chùi nước mắt cho cừu nhỏ ngốc nghếch, làm sao đây?? Khóc thành dạng này rồi. Xem ra anh giỡn hơi quá trớn rồi. Tưởng Từ Hi hôn khắp lên gương mặt bị nước mắt làm ướt nhem kia.

"Bảo bối, không cho khóc. Anh chỉ chọc em thôi. Không cho khóc. Bảo bối khóc làm tim anh đau, ngoan~~~" Tưởng Từ Hi nhẹ giọng dỗ dành.

"Thật không?" Diệp Bối Nhi hít hít mũi.

"Ừm, bảo bối không được khóc nữa nha. Ông xã không nên chọc bà xã như vậy. Anh không tốt... Bỏ qua cho anh được không?" Tưởng Từ Hi nhẹ nhàng kéo những sợi tóc dính lên mặt mèo của ai kia ra phía sau, anh cưng chiều vẹo má bé ngốc nhà anh một cái.

"Coi em khóc thành dạng này, mắt sưng vù không đáng yêu chút nào!" Anh mắng yêu Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi bĩu môi, cô dang hai tay ra hiệu với anh, "ông xã ẵm."

Lại làm nũng.

Nhưng mà anh thích chết cái dáng vẻ này của cô. Tưởng Từ Hi cúi người đem hai chân Diệp Bối Nhi quấn quanh hông anh, kéo hai tay ôm lấy cổ mình để tránh cô bị té, cừu nhỏ lập tức thi triển "gấu túi đại pháp" ôm chặt lấy Hi Tử nhà mình. Nhoẻn miệng cười lộ ra hai cái răng nang nho nhỏ xinh xắn, đáng yêu.

•Tác giả: Ngược chết tôi rồi *ôm tim*

•Doanh Hạo: *ôm tim*

═══════

#Klq:

Sau đây là đôi lời nhảm nhí của Au.

1) Au đọc cmt của các mem thấy có nhiều bạn thắc mắc thời gian Au đăng truyện. Au xin trả lời luôn là Au có cảm hứng mới viết truyện được, cho nên thời gian update chap mới sẽ không nhất định nha. (Thật ra là bệnh lười □□)

2) Các mem có cmt vào mỗi cuối chap là Au có đọc hết. Các cmt đều khen truyện hay, hường, sủng... Au rất vui, đương nhiên rồi, được khen mà ai chẳng vui chứ?? Au không rep lại không phải Au chảnh hay gì mà là không biết rep như thế nào, mỗi một cmt là một động lực, nguồn cảm hứng cho Au viết truyện. Au rất cảm ơn cám ơn các mem trong thời gian qua đã theo dõi và góp ý cho Au. *cúi đầu*

3) Thường thì Au viết xong chap sẽ update liền cho nên sẽ có sai lỗi chính tả hay đánh thiếu chữ thì mong các mem rộng lượng bỏ qua nha~~~

4) Và cuối cùng, là điều quan trọng nhất: KHÔNG CHO PHÉP CHUYỂN VER, MANG TRUYỆN ĐI CHỖ KHÁC, TỰ Ý THAY ĐỔI THAY ĐỔI CỐT TRUYỆN/TÊN NHÂN VẬT..... KHI CHƯA CÓ SỰ CHO PHÉP CỦA TÁC GIẢ.

Cảm ơn

═══

•Tác giả: Quên nữa, có ai ăn ngọt ngán chưa? Hay muốn đổi khẩu vị một chút??

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bất ngờ lớn (2)

Sau khi Au đọc xong cmt của các mem thì có nhiều ý kiến khác nhau:

1) Không muốn đổi (fan cuồng hường, yêu sủng - team ngọt □□)

2) Muốn thử nghiệm cảm giác "con tim tao đau quá man" □□ (yêu ngược và muốn bị ngược - team trái trym sắt đá) □□□

3) Vừa ngược vừa sủng (muốn ngược nhưng sợ trái trym bé nhỏ bị đau - team lòng trắc ẩn)

4) Fan tác giả (có ai team tui không??)

Cuối cùng, Au sẽ viết cảnh H:)))

•Đọc giả: Quýnh sml tác giả liền.

═══════════

"Bảo bối, sao em dễ khóc quá đi." Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi đi vào phòng làm việc, bước chân vững chãi, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, "Nhìn em khóc thật không đành lòng chút nào. Cừu nhỏ mít ướt." Ôm cô ngồi vào ghế sau bàn làm việc, anh cúi đầu ngậm lấy tai Diệp Bối Nhi mút mút, anh xấu xa dùng lưỡi liếm nhẹ vành tai cô, tiếp tục dùng răng cắn nhẹ day day tai nhỏ của cô. Diệp Bối Nhi giãy giụa, "Ưm... Ngứa." Tưởng Từ Hi mặc kệ sự ngọ nguậy của cừu nhỏ, tên xấu xa nào đó dời cái tai đã bị giày vò, anh đưa môi hôn lên trán, mắt, mũi, má, rồi dần dần ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Diệp Bối Nhi, anh gặm cắn, Tưởng Từ Hi dùng lưỡi phát hoạ đương nét môi cô, anh tách hàm răng cô ra lưỡi lập tức tiến vào quấn lấy cái lưỡi đinh hương của cô, anh mê luyến hương vị ngọt ngào của bảo bối nhà anh, anh tham lam hút hết mật ngọt trong miệng cừu nhỏ, bàn tay xấu xa đang đặt trên mông Diệp Bối Nhi dần dần tiến vào trong quần lót cô trêu chọc, Tưởng Từ Hi cảm thấy cừu nhỏ mặc váy thật tốt, dễ dàng cho mình hành động. Tưởng Từ Hi dời môi ra nhìn môi của người nào đó sưng đỏ lên hài lòng cười. Diệp Bối Nhi thở hổn hển trong ngực anh, "Xấu xa... Ưm...." Cô chưa kịp nói dứt câu liền bị đại boss đưa ngón tay đâm vào hoa huyệt đã sớm ướt sũng của mình. Tưởng Từ Hi vui vẻ xoa xoa hạt gạo nhỏ đang sưng lên, anh xoay ngón tay khuấy đảo bên trong u cốc của cô, "Bảo bối..." Giọng Tưởng Từ Hi bị nhiễm tình trở nên khàn khàn, tiểu Hi Tử trong đũng quần đang tác oai tác oái kêu gào muốn ra trận, anh ôm cừu nhỏ đặt lên bàn làm việc, thuận tay tụt quần lót màu hồng nhạt của Diệp Bối Nhi xuống, anh kéo tay cô đặt lên bộ phận đang cương cứng nóng bỏng của mình, "Bảo bối, nó muốn ra ngoài rồi, nó muốn đi vào hang động chơi."

"Cởi quần cho anh." Tưởng Từ Hi vô sỉ ra lệnh, nắm tay Diệp Bối Nhi đặt lên trên khoá kéo quần của mình thúc giục cô.

Diệp Bối Nhi bây giờ đầu óc mê loạn vì động tình, mơ mơ hồ hồ đưa tay tháo thắt lưng anh ra, kéo khoá kéo, cởi quần Tưởng Từ Hi ra.

"Còn quần lót." Tưởng Từ Hi cười yêu nghiệt nói.

Diệp Bối Nhi tay run run từ từ tiến đến mép quần lót superman, à nhầm nhầm, quần lót màu đen, là màu đen nha.

"Cốc... Cốc... Cốc..."

"Chủ Tịch.... A.... Xin lỗi." Cô thư kí mới thay thế vị trí của Kitty tên Tăng Phỉ. Hôm

qua vừa mới được tuyển vào, cho nên cô đến sớm trình diện Boss lớn để tạo ấn tượng tốt, khi cô đến thì bảo vệ nói Boss đã tới nên gõ cửa đi vào ai

ngờ..... Boss sáng sớm đã... Tăng Phỉ nhanh chóng đóng sầm cửa lại, mặt đỏ bừng.

Mà bên trong Tưởng Từ Hi và Diệp Bối Nhi nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt phía bên kia, nhiệt huyết sôi trào đã bị dập tắt.

"Oa.... Oa... Bị thấy hết rồi... Oa.... Bị người khác thấy hết rồi, tại anh hết.... Oa.... Oa..." Diệp Bối Nhi dùng tay đánh liên tiếp lên vai, nước mắt to như hạt đậu tí tách rơi.

Trong khi đó Tưởng Từ Hi mặt đen xì, mây đen giăng đầy đầu, ngọn lửa tình đang cháy hừng hực cũng bị dập tắt. Anh cúi đầu nhìn Diệp Bối Nhi khóc sướt mướt đang dùng đôi tay bé nhỏ đánh mình liền nhẹ giọng dỗ dành, "Bà xã nhỏ, không bị nhìn thấy. Không cho khóc, mà bảo bối chỉ không mặc quần lót nhưng ăn mặc đầy đủ chỉnh tề nha. Còn anh thật đáng thương chỉ mặc mỗi quần lót ngoài ra không mặc gì cả. Bị nhìn thấy cũng là anh, anh bị thiệt thòi rồi." Đến bây giờ Tưởng Từ Hi còn có thể mặt dày phân tích thiệt thòi với không thiệt thòi cho cừu nhỏ.

"Hic... Hic..." Tiếng khóc Diệp Bối Nhi nhỏ dần chỉ còn tiếng nức nở, "Thật là không nhìn thấy?" Cừu nhỏ dè dặt hỏi.

"Thật mà, bảo bối anh bị người ta nhìn thấy rồi. Làm sao đây?" Tưởng Từ Hi giở giọng đáng thương ôm Diệp Bối Nhi đi vào phòng nghỉ ngơi của mình để tắm rửa. Anh tạm thời đánh lạc hướng suy nghĩ của cô, nếu tiếp tục nhìn bảo bối khóc nức nở như vậy chẳng phải anh bị đau lòng đến chết sao???

"Không cho nhìn khác nhìn anh, không cho, chỉ được cho em nhìn thôi." Diệp Bối Nhi bất mãn lắc đầu nguầy nguậy.

Xem ra, thùng giấm nhỏ nào đó đã lật úp rồi. Khà... Khà... Khà...

"Được, được, không cho người khác nhìn, cho một mình bảo bối nhìn thôi." Anh ôm cô đi vào toilet tắm rửa sạch sẽ rồi lấy khăn tắm bọc cô lại.

Tưởng Từ Hi ôm cô đặt lên giường, hôn lên má cô vài cái, rồi nhỏ giọng nói, "Bà xã..."

"Ai là bà xã anh?" Diệp Bối Nhi chu môi nói.

"Bà xã nhỏ, xấu hổ gì chứ? Sớm muộn cũng là bà xã anh thôi. Ngoan~~~ gọi ông xã đi." Tưởng Từ Hi đặt cô ngồi lên đùi mình, anh dùng mũi cọ cọ mặt Diệp Bối Nhi.

"Bảo bối thơm quá!"

"Hừ! Chuyện lúc nãy anh giải quyết thế nào? Hả? Mà khoan... Người lúc nãy em chưa gặp qua." Diệp Bối Nhi nghiêm mặt, cô đưa tay làm dáng bóp cổ Tưởng Từ Hi, "Nói! Anh bao nuôi tiểu tam đúng không? Hả? Có tin em thiến anh không?" Càng nói càng tức giận. Diệp Bối Nhi bóp cổ Tưởng Từ Hi lay lay.

"Ặc... Bảo bối, nghẹt thở."

"Hừ!" Nhìn Tưởng Từ Hi như sắp nghẹt thở cô không đành nên nới lỏng tay.

"Khụ... Khụ... Khụ" Diệp Bối Nhi nới lỏng tay Tưởng Từ Hi lập tức ho khan. "Em muốn mưu sát trong ngày sinh nhật ông xã em sao?" Tưởng Từ Hi xấu xa cúi người cắn một cái ngay cổ cô xem như xả giận.

"Cô ta là ai?"

"Thư kí. Nhưng mà anh còn chưa biết mặt cô ta, cô ta là do Thư kí Miêu tuyển vào, anh vô tội, bảo bối em phải tin anh." Tưởng Từ Hi tỏ ra đáng thương, uất ức nhìn chằm chằm cô.

Tưởng Từ Hi nói thật, Thư kí Miêu tuyển vào hôm qua anh mới hay, tên còn chưa biết huống chi bao nuôi, phen này Tưởng Từ Hi chịu oan rồi.

Diệp Bối Nhi nghe anh nói vậy hơi động lòng, "Thật không? Không được gạt em nha, nếu không..." Cô cố ý kéo dài câu cuối.

Tưởng Từ Hi thấy vậy nên tò mò hỏi lại, "Nếu không thì sao?"

"Em thiến anh." Diệp Bối Nhi cười ranh mãnh như mèo trộm được cá.

"Không được nha~~~ như vậy thì tính phúc đời của em sẽ không còn nữa." Tưởng Từ Hi cười hì hì, ôm cô vào lòng nói.

"Ghét lắm." Cừu nhỏ xấu hổ chui đầu vô ngực Tưởng Từ Hi không chịu ra.

"Không giận nữa?"

"Không hẹp hòi như anh."

Xong xuôi, sau cơn mưa trời lại sáng, ông xã phúc hắc cũng dỗ được vợ yêu ngốc nghếch nguôi giận, Tưởng Từ Hi vui vẻ hưởng thụ cái ôm của vợ nhỏ nhà mình, "Bảo bối, anh có cái này cho em nè." Tưởng Từ Hi vỗ vỗ mông cô để cô ngồi dậy, anh ôm Diệp Bối Nhi ngồi xuống giường rồi nghiêng người kéo ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

"Đưa tay cho anh, em đeo vào rồi chính là bà xã nhỏ của anh, không ai dám nói em trèo cao, từ nay về sau không ai dám bắt nạt bảo bối của anh nữa. Em là duy nhất của Tưởng Từ Hi, là người duy nhất khiến anh động tâm, khiến cưng chiều em vô điều kiện, về sau có ra ngoài em có thể hãnh diện nói "ông xã tôi là Tưởng Từ Hi, muốn bắt nạt tôi, ông xã tôi dùng tiền đè chết mấy người"." Tưởng Từ Hi đeo nhẫn vào ngón áp út tay phải của Diệp Bối Nhi. Anh hôn lên giọt lệ đã không biết rơi từ khi nào của cô.

"Oa... Ông xã... Oa..." Diệp Bối Nhi không biết làm thế nào, cô ôm chặt Tưởng Từ Hi khóc lớn, "Oa... Oa..."

"Đã nói không cho khóc mà, bã xã ngoan, nín đi." Tưởng Từ Hi bất đắc dĩ lắc đầu, anh chỉ nói vào câu mà bé ngốc đã khóc thành như vậy rồi, nếu như anh tạo ra màn cầu hôn lãng mạn hơn nữa, chắc chắn cừu nhỏ sẽ khóc ba ngày ba đêm cho coi. Ánh mắt Tưởng Từ Hi tràn ngập hạnh phúc nâng mặt Diệp Bối Nhi lên hôn, "Bà xã, mau đeo nhẫn cho anh đi, đúng là mít ướt mà."

Diệp Bối Nhi hít một hơi thật sâu, cô lau nước mắt mỉm cười lấy nhẫn đeo vào cho anh, cô nghiêng người hôn lên môi Tưởng Từ Hi, "Ông xã, sinh nhật vui vẻ. Ông xã, em yêu anh." Diệp Bối Nhi cong mắt cười hạnh phúc.

"Bà xã, anh yêu em."

═══════

Sau một màn cầu hôn đơn giản, Tưởng Từ Hi lấy quần áo trong tủ ra cho cô mặc, một lát sau anh ôm eo cô ra ngoài.

"Bà xã, ăn kem nè. Vị trà xanh. Em ngồi đợi một chút, anh gọi điện kêu luật sư đến hoàn thành thủ tục kết hôn."

"Không phải chúng ta phải đi công chứng sao?" Diệp Bối Nhi vừa ăn kem vừa hỏi.

"Em chỉ kí tên là được. Mọi thủ tục có luật sư lo." Tưởng Từ Hi xoa đầu cô rồi lấy điện thoại bấm số.

"Luật sư Dương....."

═══════

"Ông xã ơi, lúc em kí tên có cảm giác như em kí giấy bán thân." Diệp Bối Nhi ôm cánh tay ông xã, dựa đầu vào vai anh nói.

•Tác giả: Giấy bán thân □□

Mặt Tưởng Từ Hi đen sì, cô nói như vậy giống như anh là tên đại gian đại ác chuyên ép buộc thiếu nữ kí giấy bán thân để kiếm tiền cho mình, anh không tú bà. Hừ!

"Bảo bối." Tưởng Từ Hi véo mặt Diệp Bối Nhi, "Giấy kết hôn mà em coi như giấy bán thân hả?" Anh đưa tay nắm cái cằm nhỏ nhắn của cô, anh nghiêng người ngậm lấy tai cừu nhỏ, Tưởng Từ Hi dùng răng day day vàng tai cô, thổi hơi nhè nhẹ, "Biết sai chưa?" Sói xám cảm nhận được cơ thể trong ngực mình run run, anh cười xấu xa.

"Biết sai rồi. Thả em ra."

"Tạm tha cho em." Tưởng Từ Hi kéo khuôn mặt đã đỏ như gấc của cô ra hôn mấy cái.

"Cốc... Cốc... Cốc"

"Vào đi." Tưởng Từ Hi lạnh nhạt nói, nét nhu tình trong mặt cũng theo đó bay mất tiêu thay vào đó là bộ mặt liệt không cảm xúc giống y chang cục nước đá.

"Chủ Tịch." Thư kí Miêu cung kính gọi. Anh quay sang Tăng Phỉ nói, "Tăng Phỉ đây là Chủ Tịch từ nay cô sẽ thư kí của Chủ Tịch, tôi với cô ngang hàng."

"Chủ Tịch." Tăng Phỉ liếc nhìn Diệp Bối Nhi rồi khẽ gọi Tưởng Từ Hi.

"Ừm." Đại boss lạnh lùng "ừm" một tiếng rồi không nói gì nữa. Diệp Bối Nhi thấy anh như vậy thì không biết thế nào, cô nhìn Thư kí Miêu mỉm cười ngọt ngào xem như chào hỏi. Tăng Phỉ nhìn Diệp Bối Nhi đầy sâu xa rồi hướng về Tưởng Từ Hi nói, "Chủ Tịch còn gì căn dặn không ạ?"

"Thư kí Miêu mau sắp xếp công việc cho Thư kí Tăng đi." Từ nãy đến giờ Tưởng Từ Hi cũng không nhìn lấy Tăng Phỉ một cái chỉ nhàn nhạt mở miệng căn dặn Thư kí Miêu.

"Vâng thưa Chủ Tịch." Nói rồi anh xoay người đứ Tăng Phỉ ra ngoài, Diệp Bối Nhi vẫy vẫy tay chào, Thư kí Miêu cũng gật đầu đáp lại.

"Ông xã, em không thích cô Tăng Phỉ gì đó." Diệp Bối Nhi nhăn mũi nói.

"Sao nè? Sao thích cô ta?" Anh yêu chiều véo véo cái mũi đang nhăn lại của cừu nhỏ.

"Không biết nữa, em cảm thấy ánh nhìn cô ta nhìn em sao sao á, tóm lại là em không thích." Thật kì lạ nha, trước giờ bảo bối của anh rất ngoan, chưa từng thấy cô nói ghét ai ngay cả Liễu Phi Nhã và Kitty bắt nạt cô. Anh dỗ dành Diệp Bối Nhi. Ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía cửa.

═══

•Tác giả: Biến tới

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ông xã ơi~~~~" Diệp Bối Nhi leo lên người Tưởng Từ Hi, cô ngọt ngào gọi anh một tiếng.

"Sao hả?" Tưởng Từ Hi cúi người cọ vào cổ Diệp Bối Nhi. Bà xã thật thơm! Anh ôm cô vào ngực.

"Ông xã, em buồn ngủ." Diệp Bối Nhi híp mắt lười biếng như mèo chui vào ngực anh nằm. Ai da, người ông xã thật ấm nha, trên người còn có mùi của anh nữa, Diệp Bối Nhi thích thú cọ cọ mặt mình vào ngực Tưởng Từ Hi, cô vui vẻ đưa tay ôm lấy hông anh.

•Tác giả: Hai người thật BT!

•Tưởng Từ Hi: Cái này gọi là tình thú vợ chồng. *kiêu ngạo*

•Diệp Bối Nhi: Ông xã nói đúng. *cười*

•Tác giả: *lườm* Bộ có ông xã là hay lắm sao?? Hả? Tôi cũng muốn..... □□

~•~•~•~•~•~•~•~•~•~•~•~•~

"Bảo bối muốn ngủ sao?" Tưởng Từ Hi xoa xoa mặt cừu nhỏ của mình. Anh dịch người dựa vào ghế sofa để Diệp Bối Nhi dựa thoải mái hơn.

"Vừa buồn ngủ vừa đói bụng." Mặt cô phụng phịu nhìn đại boss, cừu nhỏ làm nũng tay xoa xoa bụng đói meo, thực ra thì trước khi đến công ty bé ngốc nào đó của Tưởng Từ Hi đã ăn hết một chén cháo thịt nạt trứng muối, một tô mì xá xíu, hai cái bánh xếp, một chén chè tuyết nhĩ táo đỏ, sau đó còn ăn thêm một trái táo và uống thêm một li sữa tươi.

•Tác giả: Tôi thấy hình bóng mình đâu đây □□

•Doanh Hạo: Ham ăn *khinh bỉ*

•Tác giả: Cảm ơn □□

═══════

"Không phải lúc sáng em ăn rồi sao? Ăn nhiều không tốt cho bao tử." Đại boss cau mày, hazzi!! Cái đồ ngốc này, bụng mình trước giờ không được khoẻ mà ăn bậy ăn bạ. Tưởng Từ Hi lại giở giọng thầy giáo răn dạy học sinh, nào là ăn nhiều sẽ mập, ăn nhiều mà không hoạt động sẽ không tốt cho cơ thể, cái gì mà bác sĩ khuyến cáo mỗi ngày chỉ ăn ba cử, thỉnh thoảng có ăn xế hoặc ăn khuya. Mà Diệp Bối Nhi lại tích hợp giữa "mỗi ngày" và "thỉnh thoảng" lại thành một. Đó là một ngày của cô sẽ có khoảng năm cử ăn: sáng, trưa, chiều, tối, khuya.

Tưởng Từ Hi lại cằn nhằn, "Em coi em đi ăn riếc sắp thành heo con rồi. Bắt đầu từ hôm nay không cho em ăn xế với ăn khuya nữa. Mỗi ngày phải dậy sớm theo anh chạy bộ, nghe không?"

"Đừng mà ông xã. Lúc đầu cũng là anh kêu em ăn nhiều, người mũm mỉm ôm mới thích, vậy mà bây giờ anh kêu em ăn ít lại là sao? Ông xã chán người ta rồi phải không? Anh không thích người ta nữa đúng không? Em biết mà, anh có Tăng Phỉ rồi còn cần gì em nữa. Hic..." Diệp Bối Nhi mếu máo đưa bàn tay nhỏ bé đánh vào vai Tưởng Từ Hi.

"Không phải mà. Bà xã, anh chán bảo bối hồi nào? Thương em còn không hết nữa. Không muốn em ăn nhiều vì bao tử em yếu thôi, bé ngốc, khi nào anh không cần em hả? Ngoan~~ ông xã thương em nhất. Tăng Phỉ cô ta là cái đinh gì chứ? Cừu nhỏ của anh mới đáng để anh quan tâm và cưng chiều."

"Hic..."

"Ông xã muốn tốt cho bảo bối thôi." Tưởng Từ Hi cưng chiều hôn lên khắp mặt Diệp Bối Nhi. Sao dạo này bảo bối hay khóc quá nhỉ? Không sao, khóc thì anh dỗ thôi. "Bảo bối ngoan~~~"

"Đói, đói, đói, đói." Diệp Bối Nhi làm loạn trên người anh, cái bụng đói meo đang kêu gào muốn được lấp đầy, "Ông xã, em đói." Cừu nhỏ lại bày ra bộ dáng uất ức nhìn anh.

"Thật là đói?"

"Không tin anh xoa bụng em thử đi, xẹp lép luôn." Diệp Bối Nhi kéo tay ông xã đặt lên bụng mình.

"Trong tủ lạnh có hai cuộn kimpap." Tưởng Từ Hi đầu hàng với cô, hazzi... Tưởng Từ Hi mày thật không có tiền đồ.

"Yeah... Cảm ơn ông xã." Nhận được sự đồng ý Diệp Bối Nhi lập tức vui vẻ đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy kimpap, cô mang ra phòng trà hâm nóng lại.

"Bé ngốc." Tưởng Từ Hi cười cười nhìn bóng dáng vui vẻ Diệp Bối Nhi đi ra ngoài, anh đứng dậy đi đến bàn làm việc tiếp tục xử lí những hồ sơ còn dang dở, anh phải hoàn thành hết công việc của ba tháng sau để có thời gian với bà xã mới cưới nữa chứ! Anh còn nợ cô một hôn lễ, một tuần trăng mật nữa. Cho nên phảu làm xong tất cả trong một tuần này.

═══════

"Bối Bối?" Alex cầm li đi vào phòng trà định pha coffee thì kinh ngạc nhìn Diệp Bối Nhi.

"Alex, lâu quá không gặp." Diệp Bối Nhi mừng rỡ khi gặp lại đồng nghiệp của mình, còn Alex vui mừng khôn siết chạy lại ôm Bối Nhi một cái thật chặt.

"Bối Nhi dạo này khoẻ không? Melvin chắc rất vui khi gặp lại cô đó, ai nha~~~" Alex kéo cô xoay qua xoay lại, "Bối Nhi của chúng ta mập ra không ít nha, Chủ Tịch nuôi cô thật khéo."

Diệp Bối Nhi đỏ mặt cúi đầu xuống không nói gì.

Alex không quan tâm cô đỏ mặt hay không, cười cười kéo tay Diệp Bối Nhi đi ra ngoài.

"Khoan, khoan, đợi tôi một chút." Diệp Bối Nhi kéo kéo cánh tay Alex. Sau đó cô chạy lại lò vi sóng mở ra lấy hai cuộn kimpap đã được hâm nóng ra. "Được rồi."

Alex kéo Diệp Bối Nhi đi đến chỗ làm việc của mình ngồi, "Melvin, Melvin, anh coi ai nè?"

"Alex sáng sớm cô la ó om sòm gì hả?" Melvin ngoáy ngoáy lỗ tai, anh xoay người thì há hốc miệng kinh ngạc.

"Bối Nhi? Là cô sao? Lại đây ôm một cái nào!" Melvin cũng mừng như Alex, anh dang tay ra ôm Diệp Bối Nhi một cái rồi buông ra. Nếu không để Chủ Tịch đại nhân biết được không ngũ mã phanh thây anh mới lạ.

"Lại đây, ngồi nói chuyện một chút." Alex kéo Diệp Bối Nhi ngồi xuống ghế, Melvin cũng kéo ghế ngồi cạnh Alex. Ba người nói chuyện rôm rả. Thoáng cái đã qua 30"

"Melvin, Alex hai người ăn sáng chưa? Tôi có hai cuộn kimpap nè." Nói chuyện một hồi cô mới nhớ ra còn hai cuộn kimpap chưa ăn, Diệp Bối Nhi mở ra đưa cho Melvin và Alex.

"Thật tốt quá, đỡ phải hao tiền rồi." Melvin không khách khí cầm lấy ăn, Alex cũng ăn.

"Mà Alex với Melvin này, tôi ở đây có làm phiền mọi người làm việc không?"

"Không phiền, nhờ hồng phúc của Chủ Tịch chúng tôi dạo này rất nhàn hạ, công việc cũng không bận lắm." Melvin miệng đầy thức ăn nhai nhai nói.

"Tôi sợ làm phiền mọi người thôi." Diệp Bối Nhi mỉm cười.

"Cô mà nói nữa chúng tôi phiền đó." Alex trêu ghẹo nói.

Hơn năm phút, hai cuộn kimpap đã nằm gọn trong bao tử hai người bọn Melvin. Diệp Bối Nhi một miếng nhỏ cũng không ăn được, thật đáng thương.

"Mà Bối Bối nè, Chủ Tịch lạnh lùng vậy cô có bị thiệt thòi không?" Alex quan tâm hỏi, ai mà chả biết đại boss bọn họ nổi tiếng mặt lạnh chứ, còn Bối Bối thì hiền lành, tính tình ôn hoà, Alex sợ cô bị bắt nạt thôi.

"Đúng đó Bối Nhi, Chủ Tịch có bắt nạt cô không?" Melvin cũng chen miệng vào.

Không xa Chủ Tịch mặt lạnh trong lời hai người họ cũng đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy, mình có bắt nạt bảo bối sao? Không có...

•Tác giả: Ờ, đánh mông thôi không bắt nạt.

•Tưởng Từ Hi: Cút.

═══════

"Bối Bối, Chủ Tịch có bắt nạt cô không?"

"Không có, anh ấy rất thương tôi." Tưởng Từ Hi cách cô khoảng 2 mét, cô ngồi đưa lưng về phía anh nên không biết sự hiện của ông xã mình, Melvin và Alex thì đang tập trung vào câu chuyện nên cũng không để ý.

"Chủ Tịch rất lạnh lùng, cô chịu được sao?" Alex hỏi.

"Lạnh lùng?" Diệp Bối Nhi híp mắt cười như mèo con được cá, "Hi Tử rất đáng yêu, nhiều khi còn làm nũng nữa. Khi anh ấy tức giận rất đáng sợ nhưng mà anh ấy chưa bao giờ để tôi chịu thiệt. Hi Tử là người đàn ông tốt." Nhắc đến Tưởng Từ Hi lòng Diệp Bối Nhi lại mềm nhũn, gương mặt hồng hào tràn đầy hạnh phúc.

Tưởng Từ Hi đứng ở góc khuất, anh rõ từng chữ một mà Diệp Bối Nhi nói. Tim anh chợt đập nhanh liên hồi, cảm giác thật ấm áp. Boss đại nhân nhanh chân đi đến chỗ bảo bối của mình.

Melvin còn định hỏi thì Chủ Tịch mặt lạnh bước đến, "Bảo bối."

"Ông xã, anh không làm việc sao?" Diệp Bối Nhi nghe giọng Tưởng Từ Hi liền xoay người lại.

"Làm xong rồi." Tưởng Từ Hi cúi người hôn lên mặt cô một cái.

"Ông xã????" Alex và Melvin trăm miệng một lời, trố mắt kinh ngạc.

Diệp Bối Nhi mặt đỏ ửng, kéo kéo tay Tưởng Từ Hi.

"Tôi là ông xã cô ấy."

═══════

•Tác giả: Hehehe... Hình đẹp □□□ Au bonus thêm tấm nữa nè

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Quá khứ

"Ông xã????" Alex và Melvin trăm miệng một lời, trố mắt kinh ngạc.

Diệp Bối Nhi mặt đỏ ửng, kéo kéo tay Tưởng Từ Hi.

"Tôi là ông xã cô ấy."

"Bịch, bịch"

Hai cái cằm của Melvin và Alex đồng thời rớt xuống. Có ai nói cho bọn họ biết cái gì đang xảy ra không? Hiện giờ có hàng ngàn chữ "f*ck" chạy trong đầu bọn họ. Chủ Tịch a, anh hành động cũng quá nhanh rồi.

Alex là người định thần đầu tiên, cô nhìn Diệp Bối Nhi, "Cô kết hôn rồi?"

"Ừm." Bối Nhi xấu hổ cúi đầu xuống.

"Bà xã ngốc, xấu hổ gì chứ?" Đại boss xoa xoa đầu cô, cừu nhỏ dễ xấu hổ.

"Chủ Tịch anh cũng nhanh quá đi! Sợ bị cướp vợ sao?" Lần này là Melvin nói.

"Cướp?" Tưởng Từ Hi hừ lạnh, "Thằng nhãi nào muốn cướp bảo bối của tôi?" Chủ Tịch đại nhân quăng một ánh mắt sắc lẽm cho Melvin.

"Ông xã... Đừng tức giận mà, em không theo người khác đâu mà anh lo." Diệp Bối Nhi nghịch ngợm véo véo cái mặt than nào đó.

"Theo người khác? Anh đánh gãy chân em." Diệp Bối Nhi nhăn mũi nhìn bình giấm chua nhà mình, ai nha, Tưởng thiếu ghen ghê dễ sợ, hì hì, nhưng mà cô thích, rất đáng yêu nha~~~

•Tác giả: "Theo người khác? Anh đánh gãy chân em" và rồi sau đó cô đã mất đi đôi chân, Tưởng Từ Hi cũng mất đi cái chân thứ ba của mình. Hết truyện □□□

•Đọc giả: Quýnh sml bả liền □□□

═══════

"Thật hung dữ nha." Diệp Bối Nhi phụng phịu.

"Hừ! Xem em có dám vượt tường không?" Tưởng Từ Hi đánh một cái thật mạnh vào mông cừu nhỏ. Alex và Melvin hoá đá ngay tại chỗ, Chủ Tịch mặt lạnh của bọn họ sao?

"Không cho đánh mông, đã nói là không cho đánh mông mà." Diệp Bối Nhi tức giận dậm chân bình bịch.

•Doanh Hạo: Chị dâu nhỏ thật đáng yêu.

•Tác giả: Vợ bạn không thể ghẹo.

•Doanh Hạo: Tôi khen em gái không được sao?

•Tác giả: Em gái kêu bằng "Chị dâu nhỏ"???

•Doanh Hạo: Tôi thích.

═══════

"Bảo bối ngoan nào."

Chủ Tịch, Bối Nhi hai người tha cho bọn tôi đi, đừng ngược cẩu độc thân chứ hả? Tại sao bọn tôi lại phải chứng kiến cảnh tượng máu chó như vậy. F*ck you □□

"Không đánh mông." Diệp Bối Nhi bĩu môi nói.

"Ừ, không đánh mông nữa." Cử chỉ dịu dàng của anh khiến hai bóng đèn lớn cảm thấy không thể tin được. Thời thế thay đổi rồi, loạn loạn hết rồi.

"Khụ..." Melvin thực sự không thể chịu được nữa, anh đưa tay ho nhẹ một cái.

"Đi thôi." Tưởng Từ Hi kéo tay Diệp Bối Nhi đi vào thang máy, trước khi đi còn lườm Melvin một cái sắc lẽm.

═══•═•═══

Về đến nhà.

"Ông xã, anh không bận à? Sao lại về nhà?" Diệp Bối Nhi làm ổ trên ghế sofa trong phòng khách, Tưởng Từ Hi cũng làm bộ dáng lười biếng ôm cô xem ti vi, anh cười cười xoa mặt cừu nhỏ, "Không phải có người nói buồn ngủ sao?"

"Hì hì." Cô cười rồi nghiêng người nằm xuống chân anh, đột nhiên cô lại nhớ về lúc trước, Diệp Bối Nhi kéo kéo tay anh, "Ông xã em hỏi cái này nè?"

"Sao đây? Lại bày trò nghịch ngợm?" Tưởng Từ Hi nắm tay phải của cô, xoa xoa chiếc nhẫn đang đeo trên ngón áp út bà xã.

"Em rất ngoan mà, ông xã em hỏi cái này nè."

"Hỏi đi." Tay anh vẫn tiếp tục xoa xoa nhẫn trên tay cô.

"Ông xã, anh hơn em 3 tuổi, nhưng mà tại sao hồi đi học anh lại học chung lớp với em vậy? Còn nữa, em đã hẹn anh hôm tốt nghiệp để gặp mặt, sao anh không tới? Có biết lúc đó em buồn lắm không?" Nhớ lại chuyện xưa, cô cảm thấy hơi tiếc nuối.

Tưởng Từ Hi cười sâu xa ôm cô ngồi lên đùi mình, anh tì cằm lên đầu cừu nhỏ, "Phải nói sao đây, bảo bối em có tin vào định mệnh không?"

"Định mệnh? Tin một chút."

"Bảo bối khi em vừa vào trường. Lúc đó đáng lẽ anh sắp tốt nghiệp rồi." Tưởng Từ Hi kéo người cô dựa vào anh để cô ngồi thoải mái.

"Nhưng cuối cùng anh học chung lớp với em mà." Diệp Bối Nhi ngờ nghệch nhìn ông xã nhà mình. Chẳng lẽ anh học lùi lại 3 năm?

"Chính là những gì em nghĩ đó." Đại boss nhéo nhẹ mũi bà xã, anh lại đặt cằm mình lên đầu cô, "Có phải còn đi học, mỗi buổi tối em phải làm thêm ở tiệm tạp hoá gần trường không?"

"Đúng nha, sao anh biết?" Chuyện này cô giấu mẹ tự mình làm thêm ngay cả bạn bè trong lớp cũng không nói ai nghe, chẳng lẽ anh theo dõi cô?

"Tình cờ thôi." Tưởng Từ Hi đột nhiên cúi người hôn "chụt" một cái lên mặt bánh bao của bà xã, "Nè, anh vẫn chưa nói cho em biết tại sao anh lại học lùi 3 năm đó."

"Giờ nói cho em biết. Có một lần khổng cẩn thận đang trên đường đi về nhà anh bị ngã xe đạp, nên anh ghé vô tiệm tạp hoá em làm mua một miếng băng keo cá nhân, không biết vì sao anh nói thành băng vệ sinh, lúc đó em đang uống nước rất không nể mặt mà phun thẳng vô mặt ông xã em. Khi ấy anh vừa tức vừa xấu hổ cho nên anh ghi hận, và rất không may em đang mặc đồng phục và có phù hiệu nên anh lập tức nhớ tên em, sau đó thì xin chuyển lớp thực hiện kế hoạch "trả thù" của anh, tiếp cận em cho em một bài học."

"Phì! Ông xã thật ấu trĩ, mà em nhớ lúc trước anh đâu có đẹp trai như vậy, gương mặt cũng bình thường thôi, mà anh xin chuyển lớp như vậy tại sao nhà trường lại đồng ý?"

"Bé cưng ngốc, em không biết nhà anh có đầu tư vào trường sao? Cho nên anh xin chuyển lớp rất dễ dàng."

"Nhưng mà, nếu bên anh là nhà đầu tư tại sao không ai biết anh? Với lại anh có vẻ bình thường như bao học sinh khác, không giống thiếu gia nhà giàu chút nào."

"Khờ quá, đương nhiên là nhà anh nhờ nhà trường giữ bí mật rồi." Tưởng Từ Hi cốc yêu vào đầu cừu nhỏ.

"Vậy tại sao lúc em hẹn anh ở buổi lễ tốt nghiệp anh không đến?" Nói đến đây giọng Diệp Bối Nhi buồn buồn, anh đâu biết cô lấy hết can đảm để tỏ tình với anh chứ. Lúc anh không đến cô khóc rất nhiều đó nha, còn dầm mưa đi về nhà nữa. Hậu quả là cô bị sốt ba ngày liền.

"Hôm ấy là ngày kị của ba mẹ." Tưởng Từ Hi không nói ba mẹ anh mà là ba mẹ, chứng tỏ anh coi cô như người một nhà.

"À." Diệp Bối Nhi cúi đầu. Tại sao cô lại chạm vào vết thương của ông xã chứ? Cảm giác mất đi người thân là rất đau đớn, cô hiểu, vì cô cũng mất đi người mẹ mà cô kính trọng và yêu thương nhất trên đời.

"Bảo bối sao vậy? Không sao mà, chuyện qua rồi." Sao anh lại không biết cừu nhỏ lại đau lòng vì anh chứ. Thật ngốc nghếch! Bà xã nhỏ cứ như vậy làm sao anh không thương yêu hết mực đây.

"Ông xã, ôm." Diệp Bối Nhi xoay người dang hai tay về phía Tưởng Từ Hi.

"Ôm nào."

"Ông xã ơi. Em còn chuyện muốn hỏi anh."

"Hửm?" Tưởng Từ Hi đứng dậy ôm bà xã tiến lên phòng ngủ chính trên lầu.

"Lúc trước anh trông rất bình thường, sao mà bây giờ lại đẹp trai như vậy? Anh phẫu thuật thẩm mĩ sao?" Trong khi cô đang hỏi Tưởng Từ Hi đã ôm cô vào phòng và đặt cô lên giường rồi.

"Em không nghe qua câu "dậy thì thành công" sao?" Tưởng Từ Hi cười xấu xa thuận thế đè trên người cừu nhỏ, "Không còn gì hỏi nữa chứ?"

"Không có."

"Không có thì tốt, chúng ta làm chuyện khác."

═══Ta là kẻ phá đám═══

•Tác giả: Ta lười viết H quá!!

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vấn đề

"Bà xã nhỏ, dậy nào!" Tưởng Từ Hi vỗ vỗ mông cái người đang nằm ngủ trên người anh, cái tướng ngủ cực kì bắt mắt, chân tay quấn chặt lấy Tưởng Từ Hi, cái đầu nhỏ thì chôn trong hõm vai đại boss, khoé miệng còn chảy nước miếng, cô ngủ say sưa, miệng còn "chẹp, chẹp" vài cái. Tưởng Từ Hi bật cười trước hành động trẻ con của cừu nhỏ. Thật đáng yêu!!

"Bảo bối, dậy ăn cơm." Tưởng Từ Hi thích thú lấy tay chọc chọc mặt phúng phính của ai kia, cái cảm giác đưa tay ấn xuống, da thịt trên mặt cừu ngốc nghếch lún xuống một lỗ nhỏ, thật thích! Tưởng Từ Hi cứ tiếp tục với sở thích kì quặc của mình cho đến lúc Diệp Bối Nhi cau mày khó chịu khi bị phá giấc ngủ. Cô gạt tay anh ra, lẩm bẩm, "Đừng phá mà."

"Ngoan, bảo bối dậy đi, qua giờ cơm trưa rồi."

Diệp Bối Nhi đang ngủ thì cảm thấy có ai đang nói chuyện với mình, cô cố nâng mí để nhìn, đập vào mắt cô là gương mặt đẹp trai của ông xã, Tưởng Từ Hi thấy cô mở mắt thì ôm Diệp Bối Nhi ngồi dậy, xoa xoa mặt cừu nhỏ, "Tỉnh chưa? Dậy ăn cơm, bảo bối không đói sao?"

Diệp Bối Nhi đưa hai tay dụi dụi mắt, nửa tỉnh nửa mê nhìn Tưởng Từ Hi, "Mấy giờ rồi ông xã?"

"Gần 1 giờ trưa rồi." Tưởng Từ Hi vừa trả lời vừa kéo tay Diệp Bối Nhi xuống không cho cô dụi mắt nữa, anh ôm cô đi rửa mặt cho tỉnh táo. Đi vào toilet, anh ôm cô ngồi trên thành bồn tắm, sau đó đứng dậy đi lấy khăn mặt có in hình gấu con làm ướt rồi lau mặt cho cừu nhỏ. Được ông xã lau mặt cho thì cô bớt buồn ngủ nhưng đôi mắt cứ nhậm nhèm, Diệp Bối Nhi đưa tay che miệng ngáp một cái thật lớn. Xả sạch khăn mặt, Tưởng Từ Hi lại ôm bà xã gấu túi đi xuống phòng ăn, Diệp Bối Nhi cảm thấy mình ngủ bao nhiêu cũng không đủ, chân thì không có sức, eo lại mỏi, mở miệng nói chuyện cũng lười nữa huống chi ăn. Đều tại cái tên xấu xa nào đó điên cuồng đòi hỏi, ban ngày ban mặt cũng không tha cho cô. Boss Tưởng thấy cừu nhỏ mệt mỏi như vậy thì đau lòng không thôi. Dặn dò nhà bếp xong xuôi, bế Diệp Bối Nhi ngồi xuống ghế, anh cũng kéo ghế ngồi kế bên cô.

"Bảo bối mệt sao? Có khó chịu chỗ nào không? Nói ông xã nghe đi." Tưởng Từ Hi hôn "chụt" vào má bà xã một cái thật kêu, nhìn cô uể oải như không có sức sống làm cho anh cảm thấy thật tội lỗi, Tưởng Từ Hi nghiêng đầu xem xét nét mặt bà xã anh có khó chịu chỗ nào không. Ngoài vẻ mặt mệt mỏi ra thì không có gì cả, chỉ là cừu nhỏ đang rất buồn ngủ, cô muốn về phòng nằm ngủ một giấc thật đã mà thôi.

"Ông xã em không ăn đâu, em muốn ngủ." Cơn buồn ngủ liên tục đánh úp cô, Diệp Bối Nhi liên tục dụi mắt khiến cho mình tỉnh táo.

"Ngoan nha, bảo bối ăn xong rồi ngủ. Không được để bụng đói, biết không?" Tưởng Từ Hi dịu dàng dỗ bà xã nhỏ.

"Dạ biết, nhưng người ta rất buồn ngủ." Trong lúc này đây cô vẫn không quên làm nũng với Tưởng Từ Hi. Diệp Bối Nhi nghiêng người ôm lấy tay ông xã cọ tới cọ lui.

"Ăn xong rồi ngủ, ngoan, nghe lời." Trong khi anh đang dỗ dành cô thì nhà bếp đã bưng đồ ăn bày lên rồi nhanh chóng lui ra. Mùi thức ăn thơm phức, bốn món một canh, nào là thịt chưng nước tương, cải chua xào tỏi ớt, gà xào gừng, canh bí đỏ nấu tôm khô, còn món tráng miệng là cao quy linh.

"Ngồi đàng hoàng, anh múc cơm cho em." Làm nũng không được thì phải nghe lời nếu không Hi Tử sẽ tức giận, Diệp Bối Nhi thực sự sợ khuôn mặt khi tức giận của anh nha, rất hung dữ!

"Nè, ăn cánh gà đi, em thích nhất đó." Múc cơm vào chén cho cô rồi gắp cánh gà bỏ vào chén cừu nhỏ luôn. Diệp Bối Nhi mỉm cười nhìn anh cầm đũa lên, "Ông xã ăn cơm."

•Tác giả: Sao tôi có cảm giác hai người là cha con chứ không phải vợ chồng.

•Diệp Bối Nhi: Có mình cô có cảm giác vậy thôi. *mỉm cười*

"Ừm, bảo bối ăn cơm." Tưởng Từ Hi cũng cười nhìn cô, còn tiện tay véo mặt bánh bao của cô hai cái nữa. Anh lại gắp cho cô miếng cánh gà nữa. Còn mình thì ăn cải chua với thịt chưng. Diệp Bối Nhi thấy anh chỉ ăn mỗi hai thứ đó thôi thì nhíu mày, "Ông xã sao anh không ăn gà?"

"Em thích ăn gà mà, ăn nhiều một chút, sơn hào hải vị ông xã ăn nhiều rồi. Ngoan, ăn cơm đi." Tưởng Từ Hi cong môi, anh đưa tay xoa đầu bà xã nhỏ.

"Không thích đâu. Ông xã làm việc vất vả nhưng ăn ít, em chỉ ở nhà làm sâu gạo lại không giúp gì được cho anh lại giành phần ăn của anh, như vậy không công bằng, ông xã bị thiệt thòi." Diệp Bối Nhi bỏ chén xuống không ăn nữa.

"Khờ quá đi, vợ chồng với nhau sao có chuyện không công bằng ở đây, ông xã là thương nhân không bao giờ bị thiệt thòi. Bảo bối ngoan, ăn cơm đi."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết. Không phải em nói buồn ngủ sao? Ăn cơm xong là có thể ngủ rồi." Thấy thái độ kiên quyết của Tưởng Từ Hi thì cô cũng không dám cãi lại, Diệp Bối Nhi bĩu môi một cái rồi cầm đũa nghe lời ngoan ngoãn ăn cơm, đang xới cơm ăn thì cừu nhỏ lén nhìn Tưởng Từ Hi rồi vươn tay gắp lấy đùi gà bỏ vào chén anh. Tưởng Từ Hi định mở miệng thì Diệp Bối Nhi lên tiếng trước, "Ông xã ăn cơm không được nói chuyện."

Đại boss nhìn bà xã một cái rồi yên lặng cúi đầu ăn cơm, Diệp Bối Nhi hài lòng nhìn biểu hiện của anh, cô tủm tỉm cười rồi ăn cơm ngon lành.

"Ông xã uống canh." Diệp Bối Nhi ăn xong, cô đứng lên múc canh đưa cho Tưởng Từ Hi, chén canh thơm phức, khói bay lên nhàn nhạt, anh nhận lấy chén canh từ tay Diệp Bối Nhi, lấy muỗng khuấy nhẹ để bớt nóng, rồi đưa lên miệng thổi, anh múc muỗng nhỏ canh đút cho cô, "Há miệng."

Diệp Bối Nhi định từ chối thì bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của boss Tưởng. Cô đành ngoan ngoãn há miệng uống hết canh anh đút cho mình.

"Ợ..." Ăn no Diệp Bối Nhi ợ một cái rồi xoa xoa bụng tròn trĩnh của mình dựa vào ghế ăn chén cao quy linh được ướp lạnh.

Xong xuôi, cô định đứng lên dọn dẹp chén đũa, tay còn chưa đụng vào chén thì bị Tưởng Từ Hi đánh vào mông một cái. Cô uất ức xoa xoa mông rồi đi ra ngoài phòng bếp, dọn dẹp chén đũa đành để người giúp việc làm vậy. Diệp Bối Nhi ra ngoài phòng khách ngồi trên sofa lầm bầm làu bàu, "Đồ đáng ghét, tại sao không cho người làm việc nhà chứ? Hỡ cái là đánh mông, mông người ta đã không được lớn rồi còn đánh như vậy nữa. Tưởng vô sỉ." Vừa mắng lén ông xã vừa ăn chén cao quy linh thứ hai. Nói cho cùng thì cô vẫn không quên ăn.

"Ai là Tưởng vô sỉ? Hửm?" Tưởng Từ Hi bất thình lình xuất hiện trước mặt Diệp Bối Nhi, làm cho cô xuýt mắc nghẹn, anh nhướn mày đưa ngón nâng cằm cừu nhỏ lên.

"Hì hì..." Cô cười nịnh nọt. Nếu như cô có đuôi chắc chắn nó đang ve vẩy sau lưng cô. "Ông xã... Tưởng vô sỉ? Ai là Tưởng vô sỉ?" Diệp Bối Nhi rướn người ôm lấy eo ếch anh nịnh nọt.

"À... Chắc anh nghe không rõ." Tưởng Từ Hi véo véo chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, xem ra công phu làm nũng của cô ngày càng tiến bộ rồi. Đại boss ngồi xuống cạnh Diệp Bối Nhi, anh đưa tay luồn qua eo có nguồn mỡ dồi dào của cô xoa xoa.

"Bảo bối muốn đi chơi không?"

"Muốn, muốn, muốn." Nghe được ông xã dẫn đi chơi cừu nhỏ liền hí hửng trèo lên người anh, hai tay hai chân ôm chặt anh như gấu túi, "Đi chơi, dẫn em đi chơi đi, em ở nhà rất chán."

"Phải xem biểu hiện của em sao đã." Tưởng Từ Hi lại bày trò trêu ghẹo vợ yêu rồi, há há há, xem ra lại một phen náo loạn đây.

"Ông xã, ông xã đẹp trai ơi, dẫn em đi chơi đi. Boss đáng yêu, Chủ Tịch đại nhân, dẫn em đi chơi đi." Diệp Bối Nhi bày ra vẻ mặt đáng yêu nhất có thể để nịnh nọt anh, nhưng con sói lớn xấu xa nào đó lại trưng cái bộ mặt "chỉ có vậy thôi sao?", thật tức chết người mà!!!

"Ông xã à." Diệp Bối Nhi ôm cổ anh lắc lắc, "Ông xã không dẫn em đi chơi, em khóc cho anh coi."

Ái chà chà, dám doạ anh nữa cơ, nhưng mà chiêu này thực hiệu nghiệm.

"Được rồi, được rồi, ông xã dẫn em đi chơi, không cho khóc." Tưởng Từ Hi lập tức giơ cờ trắng đầu hàng. Bảo bối của anh mà khóc, tim anh cũng đau theo, anh không muốn đau tim mà chết sớm đâu, anh còn phải cưng chiều, yêu thương cô thật tốt nữa.

"Yeah... Yêu ông xã nhất, thích ông xã nhất." Cừu nhỏ cong mắt cười, cô rướn người thơm lên mặt boss Tưởng một cái thật kêu, "Chỉ vậy thôi sao?" Sói xám nào đó được nước lấn tới, kéo mặt cô đến sát gần mình, ở chung lâu ngày với Tưởng Từ Hi đương nhiên cô hiểu ý anh rồi, cừu nhỏ ngốc nghếch đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt đẹp trai, cô chu môi hôn mạnh lên môi anh, "Moa~~~~~"

"Hài lòng chưa?" Diệp Bối Nhi nhăn mũi nhìn ông xã đang hết sức vui vẻ ôm cô cọ cọ cổ mình.

"Bảo bối thật thơm!" Anh tham lam hít thật sâu mùi sữa tắm trên người bà xã, lại không nhịn được hôn dọc từ cổ đến xương quai xanh của Diệp Bối Nhi, tay xấu xa xoa tới xoa lui trên mông bà xã.

"Lưu manh! Lúc nãy vừa mới làm xong." Diệp Bối Nhi kháng nghị, cô dùng tay nhỏ đánh lên vai Tưởng Từ Hi.

"Đừng nhúc nhích, ngoan cho ông xã ôm một chút. Nếu không em lo mà khóc đi." Vừa uy hiếp vừa nhỏ nhẹ dụ dỗ, giọng khàn khàn trầm thấp, Tưởng Từ Hi khó khăn điều chỉnh hơi thở, anh ôm chặt cô. Diệp Bối Nhi nghe anh nói vậy cũng không dám động đậy nữa, ngồi im cho anh ôm. Qua một lúc, cơn nóng từ bụng dưới cùng từ thuyên giảm, Tưởng Từ Hi đẩy nhẹ Diệp Bối Nhi ra, nhỏ giọng nói, "Bảo bối, mới được em hôn một chút anh lại muốn rồi. Em nói anh phải làm sao đây?"

"Ma háo sắc, coi chừng có ngày anh chết trên giường."

"Hahaha... Anh cùng em chết trên giường cũng được." Tưởng Từ Hi lại bày bộ mặt dày vô sỉ của mình ra trêu ghẹo cừu nhỏ. Diệp Bối Nhi mặt mỏng nghe anh nói vậy liền đỏ mặt, vùi đầu vào ngực ông xã xấu xa.

==========

Lại một ngày trôi qua, cuộc sống của Diệp Bối Nhi cứ vui vẻ hạnh phúc dưới sự cưng chiều và yêu thương của ông xã Tưởng Từ Hi. Ngày cứ hết ăn lại ngủ, đêm thì cùng ông xã lăn qua lăn lại trên giường đến kiệt sức. Quả thật như một bà hoàng ngoại trừ việc không xuống được giường. Cho nên cô muốn làm một cuộc cách mạng mang tên "VÌ MỘT SỨC KHOẺ TỐT", kể từ ngày hôm nay phất cờ khởi nghĩa, Diệp Bối Nhi đã đề nghị với ông xã đói khát của mình.

"Ông xã chúng ta nên tạm thời chia phòng ngủ đi." Diệp Bối Nhi nói một cách nghiêm trang.

"Không được." Với cái đề nghị thiệt thòi như vậy đương vị Chủ Tịch nào đó không chấp thuận, đã là thương nhân thì không thể bị thiệt thòi. Tưởng Từ Hi không bàn cãi trực tiếp bác bỏ vấn đề của Diệp Bối Nhi. Bà xã nhỏ rất thơm, người lại mềm mại có thịt ôm rất thích, Tưởng Từ Hi nghĩ đến hằng đêm chăn đơn gối chiếc thì chịu làm sao nổi.

"Không được cũng phải được." Lần này Diệp Bối Nhi không thể nhượng bộ, nếu như nhún nhường thì cô sẽ bị ép khô mất, anh không mệt thì cô cũng mệt, ngày nào cũng không xuống được giường, người ngốc cũng biết cô đã làm gì. Tiếp tục như vậy làm gì còn mặt mũi mà nhìn người khác nữa chứ.

"Bà xã à, anh hứa không làm nữa, chỉ ôm thôi, đừng chia phòng ngủ mà." Ai mà ngờ rằng vị Chủ Tịch cao cao tại thượng này lại xuống nước năn nỉ vợ yêu để không chia phòng ngủ. Bị ngoài người ngoài biết thì cười cho thúi đầu.

"Ờ thì chia phòng ngủ thôi, cái câu này nói biết bao nhiêu lần rồi hả? Cuối cùng thì thế nào?" Không phải lăn qua lăn lại tới sáng sao? Diệp Bối Nhi quăng một ánh mắt khinh bỉ tới ông xã mình.

"Bà xã, đừng chia phòng, cho anh ngủ sofa trong phòng cũng được. Đừng chia phòng mà." Tưởng Từ Hi đáng thương ôm cừu nhỏ, đằng sau khuôn mặt anh tuấn đẹp trai này là một con sói xám đen tối, khà khà khà... Chia phòng ngủ thì đương nhiên không được tiện, nhưng mà anh ngủ sofa thì.... Dễ dàng hành động hơn, mặc dù không được "thịt" bà xã nhưng ít nhất cũng ăn được đậu hũ.

"Anh chịu ngủ sofa?"

"Chịu, chịu, chịu." Tưởng Từ Hi gật đầu chắc nịch.

"Được rồi. Nếu anh có gì quá đáng em lập tức đạp anh ra cửa."

"Bảo bối không nỡ đâu." Tưởng Từ Hi ôm cừu nhỏ ngồi lên đùi mình.

"Ai nói em không nỡ." Diệp Bối Nhi bất mãn nhăn mũi.

"A ui, bảo bối không thương ông xã nữa."

Diệp Bối Nhi phì cười trước giọng điệu "non nớt" này, "Nè, Hi Tử anh càng ngày càng giống con nít rồi nha."

"Em không thích anh làm trò con nít hả?" Diệp Bối Nhi chưa kịp trả lời thì Tưởng Từ Hi chen vào, "Vậy thì làm trò người lớn đi."

"Cút...." Diệp Bối Nhi véo vào hông Tưởng Từ Hi thật mạnh, "Anh ngứa da phải không? Tối nay chia phòng ngủ."

"Thôi mà, anh giỡn chút thôi."

Diệp Bối Nhi nhăn mũi, "Anh trong giai đoạn kiểm điểm nếu như dám một lần nữa....." Cừu nhỏ chưa nói xong Tưởng Từ Hi liền hôn "chụt" vào trán cô, "Bà xã à, anh không dám nữa, đừng có không quan tâm anh nha. Ông xã của em sẽ rất đáng thương đó."

"Cho anh chừa." Diệp Bối Nhi quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn cái tên đang tự biên tự diễn.

"Bảo bối không phải muốn đi chơi sao? Ngày mốt công ty có tổ chức buổi dã ngoại cho nhân viên."

"Đi đâu? Đi đâu?"

"Biển, hai ngày một đêm, khách sạn, phí ăn uống đều là công ty bao trọn." Tưởng Từ Hi hài lòng với vẻ mặt mong chờ của bà xã, anh chọc chọc má phúng phính của cô rồi cong môi cười.

"Đều bao trọn? Nhân viên anh nhiều như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền đó." Diệp Bối Nhi đang đau lòng cho túi tiền ông xã nhà mình thì bị Tưởng Từ Hi hôn trộm.

"Khoảng hai đến ba mươi người thôi, mỗi bộ phận trong công ty sẽ có nhân viên xuất sắc hay có thành tích tốt đúng không?" Diệp Bối Nhi gật đầu tán thành, "Cho nên người nào có thành tích tốt nhất trong năm sẽ được đi, ngoài ra đây có thể coi là khích lệ cho những người chưa có thành tích tốt."

"À, em hiểu rồi, anh đúng là gian thương, dùng phần thưởng để nâng cao hiệu suất công việc, theo anh nói thì những người chưa làm tốt công việc thì sẽ phấn đấu để có thành tích tốt, có tranh đấu mới có tiến bộ. Như vậy anh chính là ngư ông đắc lợi rồi."

"Vô thương bất gian, vô gian bất thương." Tưởng Từ Hi kiêu ngạo nói.

"Còn kiêu ngạo." Cừu nhỏ đưa tay véo véo khuôn mặt đẹp trai của ông xã. "Ông xã ơi!"

"Hửm?" Tưởng Từ Hi nhướn mày, không biết bà xã nhỏ lại bày trò nghịch ngợm gì đây??

"Ông xã em muốn mua chút đồ." Ái chà, lần đầu tiên bảo bối mở miệng muốn mua đồ nha, có lần anh mua cho cô chiếc váy hàng hiệu đến giờ vẫn chưa mặc, ngay cả mác còn chưa cắt nữa.

"Bảo bối muốn mua gì? Ông xã chở em." Tưởng Từ Hi cao hứng, cuối cùng bé ngốc cũng chịu xài tiền của anh rồi. Há há há, anh lại có động lực kiếm tiền cho bà xã tiêu xài.

"Mua... Mua nội y." Nói đến đây mặt cừu nhỏ đỏ như tôm luột, giọng lí nhí như muỗi kêu.

"À..." Tưởng Từ Hi ái muội kéo dài giọng, anh còn giả ngu, "Sao lại mua nội y? Anh thấy trong tủ quần áo còn nhiều mà."

"Không phải đều bị anh xé rách hết sao?" Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận giơ nắm đấm nhỏ đánh vào ngực anh.

•Tác giả: Xé rách? À... Hiểu rồi □□□

•Tưởng Từ Hi:...

═══════════

"Bà xã nhỏ, đừng tức giận, ông xã đi mua đồ với em, được không?" Tưởng Từ Hi nịnh nọt nói, anh còn cùng cô cọ mũi nữa.

"Hừ!" Diệp Bối Nhi đứng dậy đi thay đồ, Tưởng Từ Hi cũng lẽo đẽo đi theo bà xã, "Bảo bối đừng "hừ" nữa, "hừ" nữa lông mũi cũng văng luôn ra giờ." Boss Tưởng rất có tâm trạng trêu chọc cừu nhỏ, thật không sợ chết!

"Rầm"

Diệp Bối Nhi đóng sầm cửa lại, cũng may Tưởng Từ Hi đứng lại kịp nếu không gãy luôn cái mũi xinh đẹp của anh rồi.

Tưởng Từ Hi mở cửa đi vào thì trông thấy cừu nhỏ mở tủ quần áo lấy đồ. Anh bước nhanh chân đến giúp cô chọn.

"Bảo bối mặc cái này nè." Anh lấy ra một cái váy hoa hở vai, ở eo có dây thun co dãn, váy màu vàng nhạt in hình hoa hồng, Diệp Bối Nhi mặc vào đồng thời làm nổi bật làn da trắng trẻo của cô. Cừu nhỏ cầm lấy cái váy ông xã vừa chọn cho đi vào toilet thay.

"Bảo bối thay xong chưa?" Tưởng Từ Hi vừa chọn đồ cho mình vừa hướng về phía toilet gọi lớn.

"Ông xã, nhìn được không?" Diệp Bối Nhi xoay một vòng trước mặt Tưởng Từ Hi.

"Rất đẹp nha! Bảo bối lại đây ông xã ôm một cái."

"Ôm ôm." Cừu nhỏ vui vẻ đưa tay ôm chặt lấy hông Tưởng Từ Hi, cô thật thích cái cảm giác này, thật an toàn và dễ chịu. Sau một hồi, hai vợ chồng trao cái ôm yêu thương rốt cuộc cũng chịu buông ra.

"Bà xã nhỏ, chọn dùm anh quần áo đi."

"Dạ." Thánh thần thiên địa ơi, một tiếng dạ của cô khiến tim Tưởng Từ Hi điên đảo, trái tim bé nhỏ của anh đập "bình bịch", "bình bịch".

"Nè." Diệp Bối Nhi chọn cho anh một cái áo sơmi xanh nhạt, kết hợp quần tây màu đen, tuyệt vời ông mặt trời!

"Cảm ơn bảo bối." Anh cúi người hôn "chụt" vào má bà xã một cái thật kêu, sau đó chậm rãi thay đồ trước mặt Diệp Bối Nhi.

"Xấu xa." Cô lấy chân đạp đạp anh rồi mở cửa chạy ra ngoài, Tưởng Từ Hi cười sằng sặc khi chọc ghẹo cô thành công.

═══════════

•Tác giả: Các người bớt ngược những FA chúng tôi đi □□□

•Tưởng Từ Hi: Ha, tôi thích như vậy đấy! Thì sao??

•Tác giả: Doanh Hạo mau giúp tôi □□□

•Doanh Hạo: Không phải cô theo phe cậu ta sao? *lườm*

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48: Dã ngoại (1)

"Bảo bối, lấy cái này nè." Tưởng Từ Hi mặt không biến sắc, bình thản ung dung cầm bộ nội y màu đen mỏng ơi là mỏng đưa cho bà xã nhỏ, anh còn lật cả chất liệu vải, độ co dãn, kiểu dáng ngoài ra còn coi cả thương hiệu, là "Victoria Secret". Ừm không tệ, chất liệu tơ tằm thiên nhiên, thun co dãn đa chiều, kiểu dáng thì.... Khà khà khà... Trong khi anh đang sắm vai "người chồng tốt" đang chọn đồ cho bà xã thì hai nhân viên nữ mặt đã đỏ như gất, chưa thấy người đàn ông nào lại chăm chú chọn đồ cho phụ nữ như vậy, mặc dù có đi chăng thì không phải là nội y... Hazzi, bởi vậy mới nói Tưởng Từ Hi da mặt quá dày.

Tưởng Từ Hi chẳng thèm quan tâm hai nhân viên kia có đỏ mặt hay không thì quay sang hỏi, "Cái này có dễ rách không vậy?"

"Anh Tưởng đây là chất liệu cao cấp, sản xuất từ tơ tằm thiên nhiên, giặt nhiều lần cũng thành vấn đề." Một trong hai người nhân viên cất giọng nói.

"Ý tôi là dùng lực xé thì có dễ rách không?" Tưởng Từ Hi còn bày bộ dạng thản nhiên, anh thử sức kéo kéo vài cái, ừm... Đúng là hàng cao cấp có khác, lần này cừu nhỏ sẽ không nói anh xé đồ lung tung nữa, cũng không cằn nhằn rằng anh phá của nữa.

"Cô lấy cho tôi 20 bộ kiểu giống vậy, chất liệu phải bền, giá cả không thành vấn đề. À, size 36A."

Nhân viên "..."

Diệp Bối Nhi thực muốn đào cái lỗ chui xuống cho rồi.

"Không mua nữa." Diệp Bối Nhi phụng phịu nói. Thật chết với ông xã mặt dày này mà. Xấu hổ chết mất thôi...

"Bảo bối sao vậy? Hửm?" Tưởng Từ Hi cúi người nhìn cừu nhỏ ngốc nghếch, "Sao mặt đỏ vậy?"

"Không mua nữa, không mua nữa, đi về." Diệp Bối Nhi thật không biết nói sao cho phải. Tưởng Từ Hi khó hiểu nhìn cừu nhỏ thì hiệu suất nhân viên bán hàng rất nhanh đã đóng gói hết thẩy 20 bộ và nói, "Anh Tưởng, anh muốn thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?"

"Thẻ." Tưởng Từ Hi lấy tấm thẻ từ trong bóp ra đưa cho nhân viên, sau đó véo nhẹ mặt bánh bao của bà xã, "Sao vậy? Nói ông xã nghe đi, sao mặt đỏ như vậy? Ở đâu khó chịu sao?"

"Tại anh, tại anh hết." Diệp Bối Nhi đấm mạnh vào ngực Tưởng Từ Hi, xấu hổ quá đi!!!! Nhân viên vẫn còn nhìn chằm chằm bọn họ.

"Thẻ của anh đây." Cô nhân viên cung kính trả thẻ bằng hai tay rồi đưa hết các túi đồ cho Tưởng Từ Hi. Đại boss không biết xấu hổ nào đó đang nhìn không mặt nhăn thành một cục của cừu nhỏ. Anh nắm eo màu mỡ của cô ôm ra ngoài.

"Xấu hổ?" Đến bây giờ anh mới bừng tỉnh đại ngộ. Khà khà khà... Cừu nhỏ dễ xấu hổ, thương cô chết mất! Thật đáng yêu nha!

"Xấu xa, đáng ghét, đồ trứng thúi, đồ vô sỉ, ông xã siêu cấp mặt dày, bla bla... Ghét anh lắm! Có ai đời mà để chồng mình mua nội y cho chứ? Anh nói thử coi? Em cũng không tệ đến mức phải để ông xã chọn nội y cho." Còn cái gì mà 36A? Bất quá thì 36 cũng được đi, tại sao lại là A??? Cup A? Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận đùng đùng bỏ đi, ngực cô đâu đến nỗi là nhỏ, ít nhất cũng có nhô lên mà, cô cũng quên bẵng đi chuyện xấu hổ lúc nãy mà chỉ tập trung vào vấn đề là Tưởng Từ Hi chê cô ngực nhỏ, là ngực nhỏ đó!!!!

"Bà xã à, anh mua đồ cho bà xã là bình thường mà, bảo bối giận chuyện là anh nói số đo của bảo bối đúng không? Thôi mà, cup A thì sao? A loại tốt đó." Tưởng Từ Hi thấy cô bỏ đi nhanh tay nhanh chân đuổi theo cừu nhỏ ngốc nghếch, anh dồn hết tất cả các túi đồ qua một tay, tay kia nắm chặt tay của bà xã nhỏ.

"Cái gì A loại tốt chứ?" Diệp Bối Nhi phụng phịu nói.

"Sao không phải, chữ "A" đứng đầu bảng chữ cái, sao hạng A, thịt bò loại A, ngay cả điểm xếp loại A mới tốt.... Chẳng lẽ em muốn vác bộ ngực bự tổ chảng đi tới đi lui sao? Ngực to làm gì có lợi chứ? Mặc áo sơ mi dễ bung nút áo, ra đường sợ bị xàm sỡ, còn nữa sau này về già sẽ bị chảy xệ phải tốn

bụng tiền để phẫu thuật thẫm mĩ, vậy bảo bối nói coi cái nào lợi hơn?"

"Ừm... Ông xã nói có lí."

"Vậy không giận nữa?" Tưởng Từ Hi hỏi.

"Không hẹp hòi như anh." Nghe bảo bối nguôi giận, đại boss thở phào nhẹ nhõm, anh ôm eo cô đi ra cổng trung tâm mua sắm.

"Ông xã ơi..." Diệp Bối Nhi ngẩng đầu gọi anh.

"Chuyện gì nè?" Tưởng Từ Hi cúi người thân mật cọ mũi với cừu nhỏ.

"Em muốn ăn đậu hũ chiên."

"Được, về nhà ông xã kêu nhà bếp làm cho bảo bối." Đối với yêu cầu của bà xã nhỏ, Tưởng Từ Hi đương nhiên là đáp ứng vô điều kiện.

═══════

"Ông xã, ông xã..." Sau khi được ăn món đậu hũ chiên, Diệp Bối Nhi vui vẻ chạy tới bên cạnh Tưởng Từ Hi, cô ôm cánh tay anh lay tới lay lui.

"Lại định bày trò nghịch ngợm gì rồi đúng không?" Tưởng Từ Hi đang xem tivi nghiêng mặt qua nhìn nhìn cừu nhỏ nghịch ngợm.

"Em rất ngoan nha, em hỏi cái này nè." Diệp Bối Nhi trèo lên người anh ngồi, Tưởng Từ Hi sợ cô té liền đưa tay đỡ lưng cừu nhỏ, "Ông xã cái này em thắc mắc lâu rồi."

"Chuyện gì?" Tưởng Từ Hi đưa tay lấy remote tắt tivi, sau đó lắng nghe câu hỏi của cô.

"À thì là anh thân là người trong hắc đạo đúng không? Nhưng tại sao em không thấy mấy cái màn đấu súng "pùng chíu", "pùng chíu" kịch liệt như trong tiểu thuyết hay trên ti vi vậy? Còn nữa sao không có cái gì mà tranh quyền đoạt thế, ân oán tình thù, rồi phản bội gia tộc gì gì đó vậy ông xã?"

Tưởng Từ Hi, "..."

•Tác giả: pùng chíu, pùng chíu.

•Tưởng Từ Hi: *pùng chíu, pùng chíu*

•Tác giả: *đã hi sinh oanh liệt* □□

═══════

•Tác giả: Au đã kiệt sức □□□ hẹn mai tiếp nha, tạm thời nhiêu đó nha.

P/s: Kiệt sức của au không như "kiệt sức" như mấy nàng nghỉ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dã ngoại (2)

"Bảo bối, anh phải đến công ty một chút, em muốn đi chung không?" Sau khi cất điện thoại di động vào túi, Tưởng Từ Hi vỗ vỗ cái đầu nhỏ không ngừng cọ tới cọ lui trên người mình.

"Đi."

Anh biết ngay là em sẽ đi mà.

"Ông xã, ngày mai mấy giờ đi dã ngoại vậy? Có cần chuẩn bị gì không?" Diệp Bối Nhi mè nheo ôm lấy ông xã từ đằng sau, mặt cô cứ cọ tới cọ lui trên lưng anh. Há há há... Có trò mới chơi rồi! Diệp Bối Nhi tiếp tục ôm Tưởng Từ Hi từ đằng sau cọ qua cọ lại. Tưởng Từ Hi đang thắt cavart cũng phải dừng tay lại.

"Bảo bối, thích cọ vậy hả?" Tưởng Từ Hi hỏi.

"Thích lắm, thích lắm." Vừa nói cô vừa thích thú với trò chơi mới của mình, dùng mặt cọ lưng Tưởng Từ Hi.

....

"Ưm... Ông... Ông xã, em chịu hết nổi rồi." Diệp Bối Nhi nỉ noi cầu xin, gương mặt cô phủ đầy một mảng phấn hồng. Tưởng Từ Hi không những không bỏ qua cho cô mà còn để chân cô gác lên vai mình, anh dùng lực "cọ" tới "cọ" lui trên người cừu nhỏ.

"Không phải bảo bối thích cọ lắm sao?" Giọng anh khàn khàn như có cát, hạ thân liên tục "cọ" trên người Diệp Bối Nhi.

"Không thích nữa... Oa... Oa... Ông xã bắt nạt... Oa..."

"Biết sai chưa?"

"Dạ biết...."

"Vậy ngoan ngoãn nằm yên để anh "cọ"."

Đường nào cũng chết, Diệp Bối Nhi bây giờ đã rút ra bài học cho mình là không được cọ ông xã, quan trọng nhất là không được cọ ông xã trong thời kì động dục, nếu không chỉ mình chịu thiệt.

═══════════

"Bảo bối...." Tưởng Từ Hi đưa ngón tay chọc chọc mông cừu nhỏ, "Bà xã nhỏ.... Ông xã xin lỗi mà!" Diệp Bối Nhi vẫn không thèm để ý đến anh, cô cuộn mình trong mền thành một cục tròn vo trên giường.

"Bảo bối, đừng giận nha! Ông xã có mua kem nè, có đủ mùi vị luôn." Tưởng Từ Hi tiếp tục chọc mông của cừu nhỏ đang giận dỗi kia, xem ra anh "cọ" hơi nhiều rồi:)))

"Sáng mai 4h30 sáng tập trung trước cửa công ty để đi dã ngoại, ở đó có rất nhiều đồ ăn nha, hải sản nè, còn có thể ra biển chơi nữa, bảo bối em không đi sao?"

"Không đi." Diệp Bối Nhi giận thiệt rồi, người ta cọ anh có chút xíu thôi, anh lại "cọ" người ta thành như vậy, chân không còn sức nào, đi dã ngoại cái gì chứ??

"Thôi mà... Bảo bối của ông xã đáng yêu nhất, đi chơi đi, bảo bối không thương anh nữa sao? Hửm? Xuống ăn cơm nha, qua giờ cơm rồi! Ăn cơm xong rồi phạt ông xã cũng được mà, bảo bối nghe lời, đừng để đau bao tử." Tưởng Từ Hi hết sức dịu dàng dỗ ngọt bà xã, bé ngốc giận dỗi là chuyện lớn đó, lần trước anh nói bụng cô hơi nhiều mỡ một chút thôi, cừu nhỏ liền bỏ mặc anh một tuần liền. Bây giờ không biết bảo bối có cấm dục anh không nữa.

•Tác giả: Chết đến nơi tật xấu vẫn không đổi □□

•Doanh Hạo: Từ Hi cậu chết chắc rồi. Ha ha ha....

═══════════

"Ăn cơm." Sau khi tiêu tốn cả chục lít nước miếng cuối cùng cừu nhỏ cũng nghe lời chui khỏi mền, lộ ra cái đầu nhỏ, Diệp Bối Nhi hừ mũi nhìn Tưởng Từ Hi một cái rồi đặt chân xuống đất. Ai ngờ, cô loạng choạng xém ngã xuống đất, đại boss nhanh tay nhanh chân ôm cô vào lòng, anh đánh nhẹ mông Diệp Bối Nhi một cái rồi nhẹ giọng mắng, "Bướng bỉnh."

"Hic... Ông xã bắt nạt... Oa..." Dám đánh mông cô hả? Cô khóc cho anh coi.

"Bảo bối không khóc. Anh không đánh mông nữa, không khóc nha~~~~" Tưởng Từ Hi đau lòng hôn lên khắp mặt bà xã nhỏ.

"Hì hì." Cừu nhỏ cong mắt cười.

"Dám chọc ông xã hả?" Tưởng Từ Hi cắn má cô một cái. Diệp Bối Nhi nhăn mũi nhìn anh, "Ông xã bắt nạt người ta trước."

"Phải, phải là ông xã không tốt. Bảo bối ăn cơm trước rồi mới phạt anh sau, được không?"

"Tạm tha cho anh." Nói rồi Diệp Bối Nhi trèo lên người Tưởng Từ Hi hai tay hai chân quấn chặt người anh như gấu Koala.

•═•═•═•═•═•═•═•═•═•═•

Trước khi ngủ.

"Ông xã ơi... Em xếp phụ anh nha..." Diệp Bối Nhi tỏ vẻ đáng yêu nhìn cái người đang gấp quần áo chuẩn bị cho chuyến dã ngoại 2 ngày 1 đêm, nghe cô nói vậy Tưởng Từ Hi lập tức đi đến bên giường ngồi xuống xoa mặt cô, "Để ông xã làm được rồi, ngoan đi ngủ đi, gần 12 giờ đêm rồi, 4 giờ 30 sáng phải tập trung sao bảo bối dậy nổi?"

"Ông xã à..." Diệp Bối Nhi bĩu môi.

"Lại đây." Tưởng Từ Hi mềm lòng kéo tay cô đến chỗ xếp hành lí, anh phân công cô gấp quần áo bỏ vào túi xách, còn mình đi lấy máy ảnh. Cừu nhỏ thấy ông xã nhà mình lấy máy ảnh thì thắc mắc hỏi, "Ông xã lấy máy ảnh làm gì vậy?"

Đương nhiên là chụp hình rồi đồ ngu. À đó là lời của người khác, còn Tưởng Từ Hi thì, "Chụp lại khoảng khắc hạnh phúc của hai chúng ta." Tưởng Từ Hi cúi người hôn nhẹ lên trán cô.

═══════••

MẪU TRUYỆN NHỎ (2)

Thu đi đông đến.

Lại một mùa đông, tuyết rơi trắng xoá trên đường, Diệp Bối Nhi đang ung dung đi dạo. Tất nhiên, Tưởng Từ Hi cũng đi kè kè bên cạnh Diệp Bối Nhi, tay nắm lấy tay, mười ngón hai người đan chặt vào nhau. Người đi đường cũng ngoái đầu lại xem cặp vợ chồng hạnh phúc này, trước những con mắt hâm mộ nhìn chằm chằm hai người, Tưởng Từ Hi kiêu ngạo nhìn bọn họ với bộ mặt, "nhìn thấy không? Bọn tôi rất hạnh phúc".

Hai người bọn họ cùng sánh vai nhau đi trên con đường phủ đầy tuyết, Diệp Bối Nhi nghiêng đầu sang nhìn ông xã mặt dày của mình mỉm cười. Tưởng Từ Hi bắt gặp ánh mắt nhìn chằm chằm của cô, anh cũng cười nhìn Diệp Bối Nhi rồi đưa tay vuốt ve gò má sớm đã ửng hồng vì lạnh,"Ông xã của em rất đẹp trai phải không?"

Diệp Bối Nhi khinh thường lườm anh, "Trên thế gian này không chỉ có một mình anh đẹp trai."

"Hừ, nhưng anh vừa đẹp trai vừa là người đàn ông tốt."

Trầm mặc.....

Vài giây trôi qua, Diệp Bối Nhi vẫn không mở lời mà cô lại đưa mắt đến một nơi. Đó là một quán bán đậu hủ chiên bên lề đường. Tưởng Từ Hi thấy cô nhìn chằm chằm quán bán lề đường, anh nhíu mày, "Không được ăn."

Cô bĩu môi, "Một miếng thôi. Được không?"

Tưởng Từ Hi kiên quyết, "Không được."

"Hừ, đồ đáng ghét." Diệp Bối Nhi tức giận dậm chân bình bịch. Chỉ là lúc trước đã xảy một chuyện nho nhỏ với Diệp Bối Nhi, Tưởng Từ Hi máu ghen dâng trào nên từ đó cấm tuyệt Diệp Bối Nhi đến những quán lề đường ăn vặt.

Chuyện là như thế này.

Vào ngày trăng thanh gió mát. Diệp Bối Nhi đột nhiên muốn đi ăn vặt, Tưởng Từ Hi cưng chiều vợ lên trời nên tình nguyện lái xe chở cô đi. Tưởng Từ Hi chở cô đến con phố ăn vặt sầm uất. Anh đậu xe bên vệ đường, cùng cô đi mua đồ ăn vặt. Diệp Bối Nhi thấy phía trước có quán đậu hũ chiên, mắt cô lập tức loé sáng, nhanh chân chạy đến, "Ông chủ cho hai xâu đậu hủ, nhiều tương ngọt."

"Có ngay."

"Cảm ơn." Cô nhanh chóng trả tiền, tìm kiếm bóng dáng Tưởng Từ Hi.

"Hừ, em vì hai xâu đậu hủ chiên mà nhẫn tâm bỏ rơi ông xã của mình." Giọng điệu Tưởng Từ Hi đầy oán trách.

"Ông xã." Diệp Bối Nhi mỉm cười lấy lòng anh, "Em cố tình mua cho anh một xâu này."

"Coi như em còn có lương tâm."

Bỗng nhiên có một người đàn ông vội vội vàng vàng va trúng người cô, tương ngọt trên hai xâu đậu hũ cũng theo quán tính mà vây lên trước ngực Diệp Bối Nhi. Anh chàng kia áy náy liên tục nói xin lỗi. Nhanh tay lấy trong túi áo khoác ra bịch khăn giấy lau đi vết tương trước ngực bà xã của ai kia. Toàn bộ cảnh "ám muội" này lọt vào tầm mắt của thùng dấm to bự họ Tưởng nào đó. Anh sắc mặt đen thui, hầm hầm bước đến chắn trước mặt Diệp Bối Nhi, xoay mặt đối diện anh chàng xấu số kia, lạnh lùng lườm anh, "Cút ra chỗ khác." Anh nói dường như nghiến răng nghiến lợi, muốn đem anh ta mà ngũ mã phanh thây. Gân xanh nổi lên đầy trán, tay nắm chặt thành quyền, dám động vào bảo bối của anh. Tay còn dám đặt vào khu cấm địa của anh. Ngực của cô chỉ anh mới có thể chạm. Ai đời nào để người khác xâm phạm lãnh thổ mình.

Người đàn ông giật mình, sau đó lúng túng, "Xin lỗi, tôi không cố ý. Thành thật xin lỗi." Anh ta bị khí thế kinh người của Tưởng Từ Hi làm cho sợ hãi. Mặc dù là phái nam nhưng đối diện với một người như Tưởng Từ Hi thì cũng có vài phần kiên dè. Ánh mắt Tưởng Từ Hi nổi lên sát ý. Cô vợ bé nhỏ của người nào đó thấy tình thế căng thẳng như vậy, vội vàng cất tiếng hoá giải bầu không khí giữa hai người.

"Ông xã..." Cô níu lấy ống tay áo anh, giọng nũng nịu kêu anh, muốn ông xã chú ý đến mình.

Tưởng Từ Hi liếc xéo cô, sắc mặt có chút hoà hoãn lại, kéo cô áp vào lòng ngực mình, hai tay ôm chặt cô đến không thở nổi, quăng một ánh mắt sắc lạnh cho người đàn ông đó, "Còn không mau cút." Vì cô đây là nhượng bộ cuối cùng của anh. Anh chàng xui xẻo kia nhanh chóng bước đi, còn ở thêm

giây nào chắc anh bệnh tim mà chết mất. Thật khiếp sợ....

Mắt thấy tên kia đã đi xa, Tưởng Từ Hi "Hừ" một tiếng, buông Diệp Bối Nhi ra. Một mình đi về chiếc Lamborghini Veneno đậu ven đường. Thấy mình đã chọc giận ông xã, cô cũng không dám nói gì, lủi thủi đi theo anh. Ngồi vào ghế phụ, dây an toàn cũng quên thắt, Diệp Bối Nhi hai tay để lên đầu gối, mặt cúi xuống như học sinh tiểu học, cô lén nhìn anh vài lần, thấy Tưởng Từ Hi tay để trên vô lăng. Môi mím thành một đường, chứng tỏ anh vẫn còn giận, Diệp Bối Nhi rụt rè lên tiếng, "Ông xã, em sai rồi."

Thùng giấm chua của anh đã đổ dễ gì nguôi giận, anh liếc cũng chẳng thèm liếc đến cô, hừ lạnh một tiếng. Thấy tình hình không ổn Diệp Bối Nhi liều mình nịnh nọt Tưởng Từ Hi, cô rướn người qua, giang hai chân ra ngồi lên đùi Tưởng Từ Hi, mắt nhìn chăm chăm anh dò xét. "Đừng giận. Lần sau em không dám nữa." Nhận thấy mặt anh hơi dịu lại, Diệp Bối Nhi đánh bạo đưa môi lên cổ anh vừa hôn vừa mút.

"Rầm... Rầm..."

Hàng phòng thủ cuối cùng của anh cũng sập. Lúc nãy, thấy cô lủi thủi một mình đi theo sau mình. Tưởng Từ Hi rất muốn ôm cô vào trong ngực. Nhất thời vì cơn giận đè lấp lí trí anh vẫn tiếp tục đi. Ngồi trong xe, anh thật giận chính mình, tay siết chặt vô lăng, môi mím lại, đang tự kiểm điểm lại. Ai ngờ rằng, cô ngốc nào đó rướn người qua ngồi lên người Tưởng Từ Hi, đã vậy còn khiêu khích vừa hôn vừa mút lên cổ anh, vừa vặn khơi dậy dục vọng của Tưởng Từ Hi. Anh lập tức giơ cờ trắng đầu hàng, đưa tay đặt sau gáy Diệp Bối Nhi, môi đáp trả lại nụ hôn cô. Môi lưỡi dây dưa, Tưởng Từ Hi vừa mút vừa cắn môi cô coi như trừng phạt. Thấy cô thiếu dưỡng khí mới quyến luyến buông vợ ngốc nghếch mình ra. Giọng khàn đục, ghé sát tai cô, thì thầm, "Bà xã, anh muốn em." Nói rồi kéo tay cô đưa xuống "người anh em" mình đã sớm gào thét muốn phóng thích ra ngoài. Tưởng Từ Hi nhanh chóng cởi áo cô ra....

•••• Ta là kẻ phá đám ••••

=•=•=•=•=•=•=•=•

Quay trở về hiện tại~~~~~

Diệp Bối Nhi tức giận dậm chân bình bịch, nằng nặc đòi ăn cho bằng được. Tưởng Từ Hi yêu nghiệt nhìn cô hỏi, "Thật muốn ăn?"

Thấy ông xã hỏi Diệp Bối Nhi hớn hở gật đầu, mắt sáng lên mong chờ nhìn anh.

"Muốn ăn thì không được xem tiểu thuyết ngôn tình nữa."

"Không được, không được, không được." Diệp Bối Nhi lắc đầu cự tuyệt.

"Vậy thì thôi." Con cáo già nào đó cười thầm trong bụng, ung dung tiêu sái đem cô vợ bảo bối của mình nép vào lòng ngực ấm áp của mình.

"Không ăn thì không ăn. Đồ cáo già, đồ xấu xa, đại gian thương, đồ vô sỉ, trứng thối xấu xa, bla...bla...bla. Lại lấy ngôn tình uy hiếp người ta." Diệp Bối Nhi bĩu môi làu bàu, Tưởng Từ Hi thấy cô lầm bầm một mình, biết chắc là đang mắng anh. Không sao, cứ để cô mắng, cô càng mắng tức là càng quan tâm anh.

=•=•=•=•=•=•=•=•=

•• Tác giả: Tưởng thiếu anh rất thích bị ngược nhỉ???:)))

•• Tưởng Từ Hi: *lườm* Tôi là người đàn ông tốt, nên vợ mắng mình thì nghe thôi, một ngày không nghe vợ mắng có giác thiếu mất gì đó.

•• Tác giả: *cảm giác thật ba chấm*

•• Diệp Bối Nhi: mặt dày

•• Tưởng Từ Hi: *nhe răng cười*

═══••••••

•Tác giả: Au ngủ đây, buồn ngủ quá □□□□. Đọc xong chương này rồi ngủ đi. Erik không gọi đâu □□□

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Dã ngoại (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Bảo bối... Sắp đến giờ tập trung rồi, mau dậy nè!" Tưởng Từ Hi vỗ vỗ cái mông nhỏ đang nằm trong mền kia, anh cười cười, rồi đứng dậy lấy cho cừu nhỏ một cái áo thun màu vàng nhạt, một cái quần đùi yếm màu đen, còn anh đã dậy từ lâu, quần áo cũng thay luôn rồi, bây giờ chỉ còn việc đánh thức cái bọc nhỏ trên giường dậy là ok.

"5 phút nữa..." Giọng còn ngái ngủ của Diệp Bối Nhi vang lên, cừu nhỏ nhích nhích cái mông vào tránh bị Tưởng Từ Hi tập kích bất ngờ, cô lại một lần nữa biến thành một cái bọc tròn trên giường.

Tưởng Từ Hi không nói lời nào, xốc mền bà xã nhỏ ôm cô đi vào toilet, "Ông xã... Bỏ em xuống đi mà! Em còn muốn ngủ nữa..." Diệp Bối Nhi kháng cự, liên tục giãy giụa trong ngực Tưởng Từ Hi, anh nửa ôm nửa kéo cô vào toilet.

"Bây giờ bảo bối có muốn đi chơi không?" Tưởng Từ Hi nhẹ giọng dỗ dành, anh ôm cô đặt lên thành bồn tắm, mà cái người đang nửa tỉnh nửa mê cứ bám chặt cánh tay ông xã dựa vào ngủ tiếp.

"Bảo bối, em mà ngủ nữa ông xã liền bỏ em ở nhà một mình." Tưởng Từ Hi hết cách bèn hăm doạ cô một phen, tất nhiên là lời nói của anh rất có tác dụng, cừu nhỏ lập tức mở mắt ra, cô phụng phịu ôm hông Tưởng Từ Hi, "Ông xã ơi... Em dậy rồi nè!"

"Như vậy mới ngoan." Tưởng Từ Hi véo véo mặt bánh bao của Diệp Bối Nhi, anh bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đánh răng cho cừu nhỏ.

"Để em tự đánh."

"Ngoan, há miệng." Diệp Bối Nhi ngoan ngoãn nghe lời Tưởng Từ Hi.

═══════

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Diệp Bối Nhi đã tỉnh phần nào, cô lon ton lon ton đi theo sau Tưởng Từ Hi như cái đuôi nhỏ, "Ông xã, ông xã."

"Hửm?" Tưởng Từ Hi đi đến bên giường lấy áo đã đặt sẵn đưa cho cô.

"Em đói~~~~" Diệp Bối Nhi còn đưa tay xoa xoa bụng minh hoạ.

"Đứng yên nào, để ông xã thay quần áo cho bảo bối nha." Anh vừa dứt lời cũng không cho cừu nhỏ lên tiếng liền đưa tay cởi áo ngủ cô ra giúp cô mặc nội y rồi chồng áo thun vào sau đó mặc quần yếm cho cô. Thao tác của anh rất thuần thục, nhanh, gọn, lẹ.

•Tác giả: Quen tay □□□

•Doanh Hạo: Xém đọc lộn thành quay... À mà thôi □□

═══════

"Bảo bối đói không?" Tưởng Từ Hi một tay xách hành lí một tay ôm eo Diệp Bối Nhi, trên lưng còn đeo thêm một cái balo đựng đồ ăn vặt cho cô.

"Đói." Diệp Bối Nhi nhõng nhẽo cọ cọ ngực anh, nhưng cô cũng không quên giúp ông xã mình xếp đồ vào sau xe, sắp xếp xong xuôi, hai người ngồi vào xe để tài xế chạy đến cổng công ty.

═══════

"Bảo bối...." Tưởng Từ Hi chọc chọc mặt Diệp Bối Nhi, "Thiệt là, lại ngủ nữa." Tưởng Từ Hi thật hết cách với bà xã nhỏ của mình, lúc nãy vừa than đói bây giờ lại ngủ ngon lành, anh sợ cô ngủ không thoải mái liền để cô nằm lên đùi mình, đại boss giúp cô tháo đôi xăng - đan ra để qua một bên, còn phần mình thì nhích vô trong góc ngồi để chỗ trống cho cô duỗi chân, nếu không ngủ lâu sẽ bị tê chân. Tài xế lái xe phía trước nhìn thấy toàn bộ hành động chăm sóc chu đáo của anh liền hết hồn, ai da, dạo này dân tình thế thái biến đổi nhanh chóng, tài xế tự mình cảm thán rồi tiếp tục tập trung lái xe.

Khoảng 20 phút sau xe đã đến trước cửa tập đoàn, xe nhà Tưởng Từ Hi chạy rất êm, đương nhiên Diệp Bối Nhi vẫn ngủ ngon lành chẳng biết trời chăng mây gió gì. Vì đến sớm nên anh cũng không kêu tài xế lái xe về vội, anh cúi đầu hôn lên vẻ mặt ham ngủ của người nào đó rồi lấy điện thoại gọi Thư kí Miêu.

"Chủ Tịch..."

"Anh cho xe đến trước cửa công ty đi."

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Từ Hi lại cúi đầu nhìn xuống, ai ngờ có một đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm anh.

•Tác giả: Khúc này Creep vl □□

"Dậy rồi thì uống chút sữa đi." Tưởng Từ Hi cúi người lục lọi balo đựng đồ vặt đặt dưới chân mình, sau đó anh lấy ra một bình giữ nhiệt. Diệp Bối Nhi chống tay ngồi dậy vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh táo.

"Uống sữa nè bảo bối." Tưởng Từ Hi rót một ít sữa nóng ra đút cho Diệp Bối Nhi, "Em tự uống được."

"Ngoan, để ông xã đút em uống."

"Em lớn rồi, không phải nít." Diệp Bối Nhi phản bác.

"Ừm, bảo bối lớn rồi, không phải con nít." Tưởng Từ Hi gật đầu phụ hoạ, "Ngoan, há miệng, để ông xã đút cho em."

•Tác giả:??:D??

•Doanh Hạo: Cô không hiểu tình thú vợ chồng của bọn họ đâu □□□

═══════════

Sau một hồi vận động tay chân, Tưởng Từ Hi cũng dụ dỗ cừu nhỏ để cho anh đút sữa cho cô, "Bảo bối khoé miệng còn dính sữa."

"Ưm..." Tưởng Từ Hi dứt lời liền cúi người đặt môi mình lên môi cô, lúc đầu dịu dàng sau thì như thú dữ săn mồi, Tưởng Từ Hi để cừu nhỏ giạng chân ra ngồi lên đùi anh, một tay đè lại gáy cô, một tay vuốt ve dọc đùi non mềm của Diệp Bối Nhi, cũng may bác tài xế vừa đỗ xe trước công ty thì đã xuống xe chờ Thư kí Miêu đến. Cho nên trong không gian chật hẹp, hai người Tưởng Từ Hi và Diệp Bối Nhi môi lưỡi dây dưa, cừu nhỏ bị anh hôn đến thất điên bát đảo, nhưng lúc này con sói tham ăn nào đó đưa ma trảo của mình mò mẫm trong quần của cừu ngốc, "Có... Có người." Cũng may lí trí của Diệp Bối Nhi chưa mất hết, cô đưa tay chặn bàn tay xấu xa tiếp tục khuấy đảo mình.

"Vậy tìm chỗ không người." Nói rồi Tưởng Từ Hi ôm cồ như vậy mở cửa xuống xe, căn dặn tài xế rồi trực ôm vào cửa tập đoàn, anh đi thẳng vào toilet ở tầng trệt, nhanh chóng đưa tay khoá cửa toilet nam lại, anh đặt cô ngồi lên bồn rửa tay, cúi người ngậm lấy vành tai non mềm của bà xã nhỏ, hai tay chạy dọc trên người, dần dần đốt lửa Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, em... Em ướt rồi." Tưởng Từ Hi cười nhẹ, anh xấu xa đưa ngón tay cọ tới cọ lui hai bên cánh hoa đang run rẩy của cô.

"Xấu... Xa, ông xã... Ghét..." Giọng Diệp Bối Nhi run rẩy theo cử động ngón tay cọ xát của anh, "A... Ưm..."

"Ghét ông xã sao? Hửm?" Trên trán Tưởng Từ Hi nổi đầy gân xanh vì nhẫn nhịn, trên chóp mũi phủ một lớp mồ hôi, anh kéo tay cừu nhỏ đặt lên đũng quần của mình, "Xoa nó, nó thích bảo bối xoa."

Diệp Bối Nhi mơ màng nghe theo lời anh, cô đưa tay cởi khoá kéo Tưởng Từ Hi, đưa tay lôi "tiểu Hi Tử" ra khỏi quần lót, "Ưm..." Tiếng thở dốc ngày càng nhiều, tiếng ngâm nga vang khắp cả toilet, Tưởng Từ Hi lột hết quần áo của cô xuống, anh quay người cô đưa lưng về phía mình, nâng mông Diệp Bối Nhi lên, anh mạnh mẽ thúc hông một cái xỏ xuyên qua cơ thể mềm mại của cô, tiếng va chạm da thịt ngày vang lên rõ rệt, Tưởng Từ Hi cảm nhận rõ ràng nơi non mềm đó đang khít khe bao chặt lấy mình, "Ưm... Bà xã nhỏ, em muốn giết ông xã sao?"

Đáp lại anh chỉ có tiếng rên rĩ kiều mị của Diệp Bối Nhi, con sói tham lam liên tục tra tấn cừu nhỏ, anh đưa tay đặt lên khối thịt non mềm xoa nắn đủ mọi hình dạng, dưới thân không ngừng luận động, trên dưới tấn công Diệp Bối Nhi thật sự không chịu nổi liền cầu xin Tưởng Từ Hi bỏ qua.

Tưởng Từ Hi bỏ ngoài tai tất cả lời nỉ noi cầu xin của cừu nhỏ, anh xoay người Diệp Bối Nhi lại đối mặt với mình, đại boss cúi người xuống nâng chân phải cô đặt lên vai, anh vùi mặt vào giữa hai chân cừu nhỏ mà mút, "A, a.... Ông xã...."

Diệp Bối Nhi không ngừng vặn vẹo thân thể hùa theo động tác của anh, xúc cảm chân thật, cô cảm thấy có một thứ mềm mềm đi vào trong người, nó khuấy đảo mọi ngóc ngách trong người cô. Diệp Bối Nhi thở dốc liên tục, miệng không thốt lên những tiếng kiều mị ướt át gây cho người nghe đỏ mặt tía tai.

"Thích không?" Một lúc lâu Tưởng Từ Hi mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đã ửng hồng vì động tình của cừu nhỏ, anh đứng dậy cúi đầu ngậm lấy điểm hồng trên ngực cô không ngừng cắn mút, hạ thân hai người dính chặt một chỗ không ngừng đong đưa.

"Á..."

"Reng... Reng... Reng"

"Reng... Reng... Reng"

Tiếng chuông điện thoại không ngừng chứng minh sự tồn tại của nó, liên tục kêu inh ỏi, Tưởng Từ Hi chửi tục một tiếng rồi mới nhận điện thoại.

"Chuyện gì?" Giọng điệu cáu gắt vì có người phá hoại thời khắc ân ái của vợ chồng anh.

"Chủ Tịch, xe đã đến, nhân..."

"Tút... Tút... Tút"

Thư kí Miêu còn chưa nói hết Tưởng Từ Hi liền trực tiếp cúp điện thoại, anh lập tức cùng Diệp Bối Nhi chạy nước rút, dây dưa hồi lâu Tưởng Từ Hi cuối cùng cũng phóng thích hết mầm móng của mình vào người của cừu nhỏ. Anh yêu thương hôn lên mặt của Diệp Bối Nhi, giúp cô lau sạch mồ hôi và dưới thân, anh liền nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, sửa sang lại đầu tóc, Tưởng Từ Hi ôm bà xã nhỏ của mình đi ra khỏi toilet.

═══════

"Chủ Tịch, xe và nhân viên đã đến đầy đủ." Thư kí Miêu báo cáo.

Tưởng Từ Hi liếc xéo Thư kí Miêu một cái sắc lẽm rồi ôm cừu ngốc lên xe du lịch.

•Thư kí Miêu: Tôi đã làm gì sai? □□

═══════

•Tác giả: Au đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Dã ngoại (4)

Trên xe du lịch, không khí vô cùng náo nhiệt, nhất là chiếc xe có sự góp mặt của Chủ Tịch đại nhân, nhưng cũng đồng thời đánh vỡ mộng cho các nhân viên nữ, không ngờ boss lớn lại mang theo bà xã. Hai người bọn họ còn diễn một màn cẩu huyết ngược chó độc thân của tất thảy nhân viên trên xe.

"Bảo bối, buổi sáng hơi lạnh em mặc áo khoác đi." Vừa nói Tưởng Từ Hi vừa đem áo khoác màu xanh nhạt khoác lên người Diệp Bối Nhi, đem cô bọc kín lại, anh còn lấy thêm cái mền mỏng phủ lên đùi cô, cử chỉ săn sóc dịu dàng như vậy khiến cho mọi người trố mắt kinh ngạc. Boss đã thay đổi rồi!!

"Ông xã." Diệp Bối Nhi lay lay tay anh.

"Hửm?" Tưởng Từ Hi mặc kệ mọi ánh mắt của nhân viên đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn họ, đại boss cúi người cọ cọ mũi cừu nhỏ.

"Em đói bụng...." Dạo này thực sự cô ăn rất nhiều, người cũng nhiều thêm chút thịt, đây là công lao của Tưởng thiếu nuôi bà xã khéo, nghe bảo bối nhỏ nói vậy, ông xã cưng vợ như cưng trứng liền lấy trong balo đựng đồ ăn vặt một gói lớn khoai tây chiên tẩm phô mai đưa cho cái người đang đói bụng kia.

"Chỉ được ăn một nửa."

"Cho em ăn hết đi mà, nha!" Diệp Bối Nhi làm nũng, chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn anh.

"Ông xã cho bảo bối hai lựa chọn. Một, chỉ được ăn một nửa. Hai, em ăn hết bịch khoai tây chiên này, từ nay về sau ông xã không cho em ăn nữa." Tưởng Từ Hi thản nhiên đưa tay kéo lại chiếc áo khoác bị cô làm lệch, anh nâng mặt cừu nhỏ để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Hửm? Trả lời ông xã nghe."

"Em không trả lời được không?"

"Miễn bàn."

"Tại sao không cho người ta ăn hết chứ?" Diệp Bối Nhi giận dỗi như trẻ con, cô đưa chân đá đá chân Tưởng Từ Hi cho hả giận rồi xoay mặt ra nhìn cửa sổ không thèm đếm xỉa đến ông xã. Tưởng Từ Hi liếc nhìn cái người giận dỗi kia, anh cất bịch khoai tây chiên vào balo rồi lấy bịch khô mực ra, nói, "Bà xã nhỏ, ăn khô mực nè."

"Không thèm."

"Là mực khô Bento đó nha~~~" Tưởng Từ Hi vẫy vẫy bịch mực khô trước mặt cừu nhỏ. Diệp Bối Nhi khẽ liếc một cái, rồi làm như không thấy mực khô hấp dẫn như đang mời chào mình.

"Không thèm, không thèm, không thèm."

"Chỉ là mực khô thôi mà, mình ăn mực tươi có ngon hơn không." Diệp Bối Nhi thầm an ủi mình. Cô hít một hơi sâu thở ra, không thèm nhìn Tưởng Từ Hi.

"Thư kí Miêu."

"Vâng, Chủ Tịch có chuyện phân phó?"

"Lấy khô mực phát cho mọi người đi."

Diệp Bối Nhi "..."

Thế này là thế nào? ฅ_ฅ

"Bà xã nhỏ...." Tưởng Từ Hi kéo cái mặt chù ụ của cừu nhỏ qua, anh cười cười bóp mặt cô, "Sao mặt nhăn thành một cục vậy? Hửm?"

Cô xoay mặt tránh khỏi cái tay đang "hành hạ" mặt mình, "Lo mà phát khô mực của anh đi!"

Ái chà chà, dỗi rồi?

Tưởng Từ Hi lại thích thú với vẻ mặt này của cừu nhỏ, khà khà khà, lại có trò trêu chọc cô rồi!

Thư kí Miêu đang phát khô mực cho mọi người thì cái đồ con nít lớn xác đang tìm trò chọc ghẹo Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, sao lại dỗi rồi? Nói ông xã nghe đi!"

•Tác giả: Tôi quá mệt mỏi rồi!!! □□□

•Doanh Hạo: Everybody say *meo meo*

•Đọc giả: Hai người bớt bớt đi.... □□□

═══════════

"Em ghét ông xã lắm!"

Giọng cười trầm thấp vang lên, Tưởng Từ Hi cưng chiều xoa xoa đầu nhỏ trước mặt, "Bà xã nhỏ, cưng em chết mất!"

"Em muốn ăn mực Bento..." Diệp Bối Nhi cọ cọ lên cánh tay đại boss, "Ông xã em muốn ăn khoai tây chiên, em muốn ăn rong biển sấy khô.... Nha, nha, nha~~~" Cừu nhỏ làm nũng hết sức có thể, cô nghịch nghịch ngón tay Tưởng Từ Hi.

"Được, được, bảo bối ngoan nào." Tưởng Từ Hi vỗ vỗ cái tay đang nghịch ngón tay mình, anh lại cúi người mở balo chứa đồ ăn vặt ra lấy một gói mực Bento loại lớn đưa cho cừu nhỏ.

"Thương ông xã nhất!"

•Tác giả: Tôi mệt với hai người, đừng ngược cẩu độc thân được không?

═══════

Sau khi ăn uống thoả mãn, cừu nhỏ lại cảm thấy buồn ngủ, xe vẫn chạy băng băng trên đường, theo dự kiến thì khoảng hai giờ đồng hồ xe sẽ đến bãi biển, Diệp Bối Nhi ngồi xe đường dài không quen nên có chút đau lưng, mà cơn buồn ngủ lại ập đến, hai mí nặng trĩu như đeo chì, theo thói quen Diệp Bối Nhi tựa đầu vào vai ông xã dần dần chìm vào giấc ngủ.

"Bảo bối...." Tưởng Từ Hi quay sang thì thấy Diệp Bối Nhi đang tựa đầu vào vai mình ngủ ngon lành, miệng nhỏ còn "chẹp", "chẹp" vài tiếng. Tưởng Từ Hi bật cười trước hành động trẻ con của cô, anh nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, rồi bế cô nằm trong ngực mình. Chính anh cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai người bọn họ ôm nhau, hình ảnh Chủ Tịch cao cao tại thượng nâng niu bà xã trong lòng khiến cho bao con dân đỏ mắt ghen tỵ, ngay cả Thư kí Miêu cũng kinh ngạc, mặc dù biết Chủ Tịch bọn họ rất chiều Bối Nhi nhưng mà khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng, tính cách luôn kiêu ngạo coi trời bằng vung, vậy mà, mỗi hành động, cử chỉ, săn sóc Diệp Bối Nhi như bảo bối, ánh mắt nhu tình, dịu dàng như nước nhìn cô, thì ra boss của bọn họ cũng vì một cô gái mà một lần lại một lần phá vỡ nguyên tắc của mình. Cho dù nóng giận cỡ nào cũng không nỡ trút giận vào người con gái ấy.

Xe đang chạy thì vấp phải ổ gà làm xóc nẩy lên một cái. Diệp Bối Nhi đang trong giấc ngủ ngon thì bị giật mình tỉnh giấc. Cô khó chịu cau mày, lại đi xe đường dài không quen, cổ mỏi ơi là mỏi khiến cho mặt cừu nhỏ nhăn lại thành một cục. Diệp Bối Nhi có một tật xấu, mỗi lần bị đánh thức trong giấc ngủ tính khí cáu kỉnh của cô lại bộc phát.

Tưởng Từ Hi đang dưỡng thần thì cảm nhận cơ thể mềm mại trước ngực mình cựa quậy, anh mở mắt ra nhìn thấy Diệp Bối Nhi mặt mày nhăn nhó thì cười cười.

"Bà xã nhỏ, bị đánh thức nên khó chịu sao?" Tưởng Từ Hi đưa tay nựng má cừu nhỏ.

"Ông xã." Diệp Bối Nhi nũng nịu gọi anh, cô vẫn còn mơ màng mà dựa mặt vào cổ Tưởng Từ Hi, nhỏ giọng nói, "Chừng nào đến nơi vậy ông xã? Em khó chịu."

"Bảo bối, ngoan nha, sắp đến rồi, có khó chịu lắm không? Để ông xã xem nào!" Tưởng Từ Hi đau lòng hôn lên mặt Diệp Bối Nhi, "Là ông xã không suy nghĩ chu đáo, lần sau chúng ta không ngồi xe khách nữa, được không? Lần sau, ông xã tự lái xe chở bảo bối."

Diệp Bối Nhi lắc đầu, "Em không sao mà, không phải ông xã nói là sắp đến rồi sao?" Diệp Bối Nhi cười ngọt ngào, cô bắt chước Tưởng Từ Hi đưa tay chọc chọc cái gương mặt đẹp trai ngời ngời kia.

"Ông xã một lát đến nơi rồi em muốn chụp ảnh biển."

"Được, chỉ cần bảo bối vui vẻ." Tưởng Từ Hi cuối người hôn lên đỉnh đầu cừu nhỏ, cánh tay rắn chắc vẫn ôm khư khư Diệp Bối Nhi trong ngực mình.

"Ông xã ơi!"

"Anh đây."

"Ông xã, ở bên anh em rất hạnh phúc, nếu như một ngày nào đó ông xã không còn bên cạnh nữa thì em phải làm sao đây?"

"Bé ngốc nghếch, suy nghĩ lung tung gì đó." Tưởng Từ Hi cúi đầu xuống cắn vào cổ Diệp Bối Nhi coi như trừng phạt.

"Em sợ... Sợ một ngày không xa ông xã sẽ chán ghét em, anh ưu tú như vậy.... Mà em lại.... Á... Đau." Diệp Bối Nhi xoay mặt lại bất mãn trừng mắt với cái người vừa mới cắn mình.

"Đau lắm đó." Diệp Bối Nhi đưa tay xoa xoa chỗ anh cắn.

"Biết đau sao?" Tưởng Từ Hi tức giận nói.

"Đau..." Diệp Bối Nhi chu môi.

"Vậy những lời em nói có biết anh đau lòng như thế nào không?" Tưởng Từ Hi đánh mông cừu nhỏ thật mạnh.

"Em sai rồi..."

═══•═

•Tác giả: 2/9 vui vẻ. Và au nằm chảy thay ở nhà với kì nghỉ lễ 4 ngày □□

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bãi biển

Tại bãi biển xanh ngát, ánh nắng nhẹ nhàng phủ lên người đàn ông đang cởi trần nằm trên ghế tắm nắng, làn da ngăm đen, thân hình săn chắc nhất là cơ bụng sáu múi hấp dẫn ánh nhìn của tất cả thiếu nữ ở đây, Lãnh Huyết mặc kệ cái nhìn của bọn họ, đưa tay chỉnh lại kính râm, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng trời trong xanh, không khí thoáng đãng mát mẻ, từng người từng người nô đùa trên bãi biển, còn Lãnh Huyết một mình cô độc ở đó, anh đang đắm chìm trong thế giới của mình. Anh thở hắt.

"Đừng cố chấp nữa, được không?" Một giọng dịu dàng vang lên bên tai Lãnh Huyết, ánh mắt người đó đượm buồn pha chút xót xa nhìn đàn ông với vẻ ngoài lạnh lẽo ấy. Nhưng thực chất, mấy ai biết rằng, trong sâu thẳm tâm hồn của Lãnh Huyết lại rất cô đơn, lạc lõng.

"L.Y, cô là thuộc hạ của tôi thì nên biết thân phận của mình, có một số việc cấp dưới không nên xen vào, rõ chứ?"

"Vâng, thuộc hạ đã rõ."

"Chủ nhân...." Cô ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

"Nói." Giọng điệu nhàn nhạt, nghe không ra Lãnh Huyết có tức giận hay không, bộ dáng âm trầm lạnh lẽo này khiến cô có chút run sợ, cô cố gắng hít một hơi thật sâu rồi nói, "Chủ nhân, tôi, tôi có thể trở về nhà một thời gian được không?"

"Về nhà? Bao lâu?" Nghe cô nói vậy Lãnh Huyết tháo kính mát xuống, dời tầm mắt đến gương mặt của cô. Cảm xúc trên gương mặt anh vẫn không thay đổi, nhướn mày kiếm nhìn cô.

"Một tuần."

"Phê chuẩn. Cô nói Khuất Dạ Tín, kêu cậu ta sắp xếp cho cô."

"Vâng, chủ nhân."

═══════════

"Wow.... Thật đẹp." Diệp Bối Nhi dang hai tay ra như muốn ôm trọn cả bầu trời, cô hít thật sâu vào, "Không khí cũng rất trong lành, thật thích." Cừu nhỏ vui vẻ cười tít cả mắt.

"Bảo bối hư, lại chạy lung tung." Tưởng Từ Hi véo véo mặt Diệp Bối Nhi, xe vừa đến trạm mọi người liền lục đục xuống xe lấy hành lí của mình, anh lo sợ cô bị đụng ngã nên nói cô xuống xe trước chờ anh, ai ngờ cái đồ ngốc đó lại chạy đi xa như vậy.

Diệp Bối Nhi nhìn mặt ông xã nhà mình không được vui liền ôm cánh tay Tưởng Từ Hi đưa qua đưa lại, "Ông xã... Tại lâu rồi em không được đi chơi nên mới nhất thời phấn khích thôi. Anh đừng giận nha, nha~~~~"

"Hừ." Tưởng Từ Hi không thèm trả lời chỉ "hừ" lạnh một tiếng rồi nắm tay Diệp Bối Nhi kéo đi về hướng khách sạn.

Mọi người cùng Thư kí Miêu đã có mặt đầy đủ tại đại sảnh, Tưởng Từ Hi và Diệp Bối Nhi vừa bước vào Thư kí Miêu liền báo cáo với anh, "Chủ Tịch mọi người đã có mặt đầy đủ, bây giờ chỉ cần làm thủ tục nhận phòng là hoàn tất."

"Tốt, mọi người đi lấy chìa khoá rồi nhận phòng đi. Mọi người cứ chơi thoải mái, mọi chi phí đều do công ty thanh toán." Tưởng Từ Hi nói, sau đó dặn dò vài thứ với Thư kí Miêu rồi kéo cái đồ nghịch ngợm nào đó đi về phòng.

Diệp Bối Nhi thấy bọn họ đã đi được một khoảng khá xa liền kéo kéo tay Tưởng Từ Hi, anh nhướn mày nhìn cô, "Sao nào?"

"Ông xã, có phải mọi chi phí đều do công ty thanh toán hết không?"

"Phải." Tưởng Từ Hi tay vén sợi tóc rơi xuống bên mặt Diệp Bối Nhi ra sau tai, anh một đường ôm cô đi vào thang máy, tay kia xách hành lí của bọn họ.

"Hazzi.... Thật tiếc nha, Melvin và Alex không được hưởng đãi ngộ như vậy." Cừu nhỏ cảm thán. Cô vẫn không cảm nhận được ông xã nhà mình mặt đen như đít nồi. Vì sao? Đương nhiên là anh vẫn còn ghi hận trong lòng việc lần trước Melvin dám dụ dỗ bảo bối anh đu club. Cô còn dám nhắc người đàn ông khác trước mặt anh sao? Thật đáng đánh đòn.

•Tác giả: Tưởng Từ Hi anh quản bà xã quá chặt đi!!

•Doanh Hạo: Bà xã người ta là cực cưng, cục vàng đấy. Ai như cô □□

•Tác giả: Anh trót vô tình~~~ Thương em như là em gái.....

•Đọc giả: Được rồi bà....

═══════

"Ting"

Tiếng thang máy dừng ngay tầng cao nhất, cũng là tầng cho khách VIP, cả dãy hành lang chỉ có hai phòng, đường đi được trải thảm đỏ, hai bên tường được trang trí hoa văn một cách độc đáo, không lộng lẫy xa hoa, chỉ mang đến một cảm giác thoải mái, tươi mát. Dọc trên trần nhà có trang trí bằng đèn thuỷ tinh mang phong cách cổ điển ánh sáng chiếu khắp cả hành lang, cả con đường dài như vậy chỉ có mỗi cô và ông xã mình đang đi. Tiếng bước chân, tiếng kéo hành lí nghe rõ mồn một. Diệp Bối Nhi vô thức rút người sát vào người Tưởng Từ Hi, tình cảnh này khiến cho cô gợi nhớ lại bộ phim kinh dị cô đã xem qua, thật rợn người.

Tưởng Từ Hi thấy người nào đó ngày càng nhích sát vào mình, anh đưa tay véo mông cừu nhỏ một cái, "Làm gì vậy? Hửm?"

Diệp Bối Nhi bất mãn xoa xoa chỗ vừa bị anh véo, cô ôm chặt cánh tay đại boss, nhỏ giọng nói, "Sợ."

"Sợ cái gì?" Tưởng Từ Hi đặt hành lí trước cửa phòng, đưa tay vào trong túi lấy chìa khoá mở cửa, anh cũng không quên ôm cái đồ nhát gan nào đó, tiếp theo kéo hành lí vào, đóng cửa lại.

"Nào, bảo bối, nói cho anh nghe em sợ cái gì?" Tưởng Từ Hi nhìn khuôn mặt phúng phính trắng nõn này, thật muốn cắn một cái, suy nghĩ xong anh liền hành động cắn một cái trên má cừu nhỏ.

"Đau... Sao tự nhiên cắn em." Diệp Bối Nhi bĩu môi nhìn anh.

"Thật muốn ăn em lúc này." Boss Tưởng ôm cô ngồi lên đùi mình, "Nói ông xã nghe em sợ cái gì nào?"

Sao anh lại chuyển đề tài nhanh như vậy?

"Cốc... Cốc... Cốc"

═══════

•Tác giả: Chương hôm nay ngắn.

Mà có ai thắc mắc là au lấy hình tượng nhân vật Diệp Bối Nhi từ đâu hơm??

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Bãi biển (2)

"Thật muốn ăn em lúc này." Boss Tưởng ôm cô ngồi lên đùi mình, "Nói ông xã nghe em sợ cái gì nào?"

Sao anh lại chuyển đề tài nhanh như vậy?

"Cốc... Cốc... Cốc"

Tiếng gõ cửa thật đúng lúc phá vỡ không khí giữa hai người bọn họ, Tưởng Từ Hi nhíu mày, anh nhàn nhạt mở miệng nói, "Vào đi."

Vừa dứt lời anh liền đổi thái độ, ánh mắt tràn đầy cưng chiều nhìn bà xã nhỏ trong ngực mình, "Bảo bối có muốn ăn kẹo dẻo không? Hửm?"

Nghe đến món kẹo dẻo thì hai mắt Diệp Bối Nhi sáng lên, cô cười vui vẻ, "Muốn nha, ông xã kẹo dẻo đâu?" Viền mắt cô cong thành hình bán nguyệt, hai tay Diệp Bối Nhi vòng qua cổ anh.

"Để anh đi lấy." Tưởng Từ Hi để cô ngồi xuống ghế sofa, còn anh thì đứng dậy đi đến chỗ balo đựng đồ ăn vặt, mở ra lấy một gói nhỏ kẹo dẻo vị trái cây rồi đưa cho cái đồ ham ăn nào đó ngồi trên ghế. Tiện thể thích thú xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, khoé mắt anh liếc nhìn thấy hai cái bóng đèn cỡ lớn đang đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ.

"Cảm ơn ông xã." Diệp Bối Nhi thích thú bóc gói kẹo ra, lấy một viên bỏ vào miệng nhai, thật ngon, dai dai, chua chua ngọt ngọt, là vị cam nha, nhưng mà gói quá nhỏ không đến mười viên.

"Khụ... Khụ..."

Doanh Hạo đưa tay lên che miệng ho nhẹ, hai cái người này thật sự cho rằng anh và Ma Phong là không khí hay sao hả?

Nghe thấy tiếng động, Diệp Bối Nhi đang nhai kẹo dẻo quay sang nhìn hai người đàn ông cao, to, đen, hôi. À nhầm, cao, to, đẹp trai:))) đang đứng ở cửa nhìn cô và boss Hi. Doanh Hạo đi đến chào hỏi trước, anh vẫn giữ bộ dáng cà lơ cà phất, cười cười nhìn Diệp Bối Nhi, "Chị dâu nhỏ, đã lâu không gặp, em ngày càng đáng yêu nha!" Doanh Hạo định đưa tay xoa đầu Diệp Bối Nhi, nhưng Tưởng Từ Hi phản ứng nhanh hơn, anh đem cô ôm trọn vào lòng ngực mình.

•Tác giả: Giấm đê, giấm đê.... Ai ăn giấm không?:)))))

•Tưởng Từ Hi: Súng đê, súng đê, ai ăn đạn không?:)))))

•Tác giả:...

═══════

Doanh Hạo thấy vậy liền liếc mắt xem thường, "Này, Hi Hi, cậu không phải quản bà xã chặt như vậy đâu nhỉ?"

"Đừng để tớ nghe từ "Hi Hi" lần hai." Tưởng Từ Hi vẫn ôm chặt bà xã mình, anh nhìn thấy Ma Phong vẫn còn đứng thì gọi anh ngồi xuống ghế sofa.

"Chủ Tử, Chủ Mẫu." Ma Phong cung kính gọi.

"Ma Phong, A Hạo, xin chào." Cô cười ngọt ngào nhìn hai người bọn họ, "Mà... Ma Phong này, anh đừng gọi tôi là Chủ Mẫu nữa. Nghe cứ sao sao ý." Diệp Bối Nhi thật không quen với cách gọi như vậy.

"Được, thưa Phu nhân."

Diệp Bối Nhi, "..."

Tưởng Từ Hi cười cười nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, "Cũng chỉ cách xưng hô thôi mà, em đừng để ý nhiều." Anh thuận tay liền véo véo thịt trên mặt Diệp Bối Nhi.

"Ông xã, anh đang có công việc, vậy em đi vào trong trước nha." Nói rồi, cô liền đứng lên khỏi đùi Tưởng Từ Hi.

Doanh Hạo thấy cô đã đi vào phòng ngủ, anh đưa ánh mắt nhìn Tưởng Từ Hi. Không khí trong phòng khách lập tức trầm xuống.

"Trong Tập đoàn Tưởng Thị có nội gián." Tưởng Từ Hi nói ra câu này, khiến cho Doanh Hạo và Ma Phong kinh ngạc. Trước giờ trong Tập đoàn đều là người của bọn họ. Nội gián sao? Không thể nào?

"Nội gián?" Doanh Hạo nhướn mày hỏi, ngón trỏ anh nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, bây giờ anh không còn bộ đang cà lơ cà phất nữa thay vào đó là thần sắc nghiêm nghị. Ma Phong ngồi bên cạnh cũng đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy của Tưởng Từ Hi.

"Các cậu nghĩ sao?" Tưởng Từ Hi nhàn nhã dựa lưng vào ghế sofa, anh đưa tay cầm tách trà trên bàn nhấp một ngụm.

Nãy giờ Ma Phong vẫn im lặng, bất ngờ lên tiếng, "Diệp Thị bắt đầu có hành động rồi. Chủ Tử có tính toán gì không?"

Doanh Hạo đầu óc nhạy bén cũng phát hiện câu nơi của Ma Phong còn hàm ý khác nữa, Doanh Hạo nhíu mày nhìn Tưởng Từ Hi, nhưng cái người này lại ung dung mỉm cười nhàn nhạt nhìn lại Doanh Hạo.

"Này, bây giờ cậu còn cười được nữa hả?" Doanh Hạo tiện tay cầm chén trà ném về Tưởng Từ Hi, nhưng Tưởng Từ Hi nhanh chóng né được, tách trà liền rơi xuống vỡ toang.

"Xoảng" một tiếng, tách ra vỡ ra nhiều mảnh nhỏ.

"Hừ! May mà tớ né nhanh đấy, nếu không gương mặt đẹp trai này bị trầy xước gì sao mà tớ đi dụ dỗ bà xã được chứ!" Tưởng Từ Hi vừa nói vừa đưa

tay kiểm tra gương mặt mình.

Cái tên này... Quá mặt dày!!!!

"Ma Phong, cậu điều tra đến đâu rồi?" Tưởng Từ Hi thu lại bộ dáng của mình, anh chuyên chú sâu chuỗi lại những hành động vừa qua của kẻ giấu mặt. Anh không phải đèn đã cạn dầu. Từ lúc cừu nhỏ ở bên cạnh anh đến giờ, không biết vô tình hay cố ý một chuỗi sự việc liên tiếp xảy ra cứ nhắm vào cừu nhỏ.

Lãnh Huyết sao? Không! Không phải hắn. Nếu hắn có ra tay thì không ngu xuẩn đến mức để lại dấu vết là Kitty để bọn họ tóm được.

Kẻ đó là ai? Vẫn là một vấn đề nan giải.

"Chủ Tử, thuộc hạ đã điều tra, Chủ Tịch đương nhiệm của Diệp thị là anh họ của Diệp Khiết Vân. Cũng tức là cậu họ của Chủ Mẫu - Diệp Khang." Ma Phong giọng đều đều báo cáo cho Tưởng Từ Hi những gì đã điều tra được. Ma Phong đã sử dụng tất cả thủ đoạn để có thể moi được thông tin ít ỏi này. Xem ra, Diệp thị không đơn giản như mọi người tưởng. Phải có thế lực như thế nào mà Diệp Khang có thể giaau nhẹm đi tin tức này. Ngay cả Ma Phong cũng không moi được nhiều thông tin.

Trên thương trường không ai không biết hai nhà Tưởng - Diệp là hai đối thủ của nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng mà cái tên Diệp Khiết Vân này lại vô cùng xa lạ với bọn họ. Tưởng Từ Hi còn nhớ mẹ vợ của anh không phải họ Diệp mà là họ Phương - Phương Nhàn.

Liệu Phương Nhàn và Diệp Khiết Vân có phải là một. Nhưng nếu hai cái tên này là cùng một người tại sao người đó lại phải lưu lạc ở bên ngoài? Nếu như đúng là vậy thì bảo bối của anh là thiên kim Diệp thị.

Tưởng Từ Hi trầm ngâm.

Diệp thị, Phương Nhàn, mà rõ ràng bảo bối của anh họ Diệp theo họ cha. Một mảnh hỗn độn!!!

═══════════

•Tác giả: Sắp tới sẽ là một hồi gây cấn đây....

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Diệp Bối Nhi đang ở trong phòng nhàm chán xem phim hoạt hình. Cô ngồi dựa lưng trên đầu giường, một ôm gối, một tay liên tục chuyển kênh, gói kẹo dẻo ít đến đáng thương không biết đã bị cô hết từ đời nào rồi.

Diệp Bối Nhi đưa tay lên che miệng ngáp một cái. Hiện tại, cừu nhỏ vừa buồn ngủ vừa đói nữa. Suy nghĩ một lát, cừu nhỏ quyết định tắt ti vi, Diệp Bối Nhi xuống giường lấy một bộ quần áo thoải mái từ vali ra rồi đi vào toilet thay.

Sau khi cô thay xong quần áo rồi mở cửa phòng, Diệp Bối Nhi đi ra chẳng thấy ai cả. Ông xã, A Hạo, Ma Phong không biết ba người bọn họ đi đâu rồi. Chắc là có việc bận.

Hehehe... Ông xã không có ở đây thì cô có thể ăn vụng thêm một gói kẹo dẻo rồi.

Cô đang vui mừng tưởng tượng mình đang nhai những viên kẹo dẻo chua chua ngọt ngọt thì Tưởng Từ Hi trở về. Anh mở cửa ra nhìn thấy người nào đó đang cười ngốc nghếch.

"Bảo bối, sao đứng cười một mình vậy? Hửm?" Tưởng Từ Hi đi đến ngồi trên ghế, anh đặt cừu nhỏ ngồi trên chân mình.

Niềm vui nho nhỏ của Diệp Bối Nhi đã bị dập tắt một cách nhanh chóng, ông xã cô về, đồng nghĩa cô không được ăn vặt nữa ☹_☹. Huhu....

Diệp Bối Nhi đang chìm trong "đau khổ". Tưởng Từ Hi bất ngờ cắn lên mặt cô một cắn. Anh đưa tay xoay mặt cừu nhỏ lại, hỏi, "Cừu nhỏ, sao không trả lời? Có phải nhớ ông xã mà ngại nên không nói ra đúng không?" Tưởng Từ Hi đắc ý cười cười hôn lên mặt cô hai cái.

Diệp Bối Nhi âm thầm khinh bỉ người nào đó trong lòng. Là cô buồn khi anh về sớm, làm thất bại kế hoạch ăn vụng của cô. Vui cái gì mà vui?

"Anh đừng có mà tự luyến."

"Ôi... Bảo bối ghét bỏ anh rồi sao? Azii, hỡi thế gian tình là gì?" Tưởng Từ Hi bày ta bộ dáng "đau thương", "tuyệt vọng". Nhân cơ hội sờ soạng người Diệp Bối Nhi.

•Tác giả: Tôi thật vô phúc, vô phúc khi có nhân vật chính trong truyện như anh.

(ノ_<)

═══════════════

Diệp Bối Nhi nhịn cười không được trước dáng vẻ này của ông xã nhà mình. Cô cong mắt cười khanh khách. Cô vẫn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần. Tưởng Từ Hi nhếch khoé miệng, anh từ từ cúi người ngậm lấy vành tai Diệp Bối Nhi cắn nhẹ. Hai tay anh xoa xoa hai đùi trắng nón của cừu nhỏ.

"Anh muốn gì??" Cuối cùng Diệp Bối Nhi cũng cản nhận được có gì đó không thích hợp. Cô giãy giụa trên đùi Tưởng Từ Hi.

"Ngoan, bà xã đừng nhúc nhích nữa. Nếu em cứ như vậy thì ông xã không đảm bảo sẽ ăn em tại đây đâu." Nói rồi Tưởng Từ Hi cúi người xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn đầy chiếm lĩnh, anh tấn công mạnh mẽ vào mọi ngóc ngách trong miệng cô.

Nụ hôn nóng bỏng thật lâu thật vẫn chưa kết thúc.

"Ưm..." Diệp Bối Nhi thật sự nhịn không nổi nữa, cô ra sức đẩy Tưởng Từ Hi ra. Cả khuôn mặt cô đều đỏ như cà chua chín, cừu nhỏ trừng mắt nhìn người đàn ông nào đó đang híp mắt cười thoả mãn kia.

"Đồ dê xồm." Diệp Bối Nhi bất mãn lườm Tưởng Từ Hi một cái rồi đứng dậy đi về phòng. Tưởng Từ Hi thấy cừu nhỏ nhà mình giận dỗi liền cười hì hì, bộ dạng nịnh nọt đi theo sau lưng cô.

"Bà xã nhỏ, anh đâu có làm gì đâu? Đừng giận mà." Tưởng Từ Hi ôm cô nũng nịu, anh liền nhân lúc cô sơ hở liền nhanh chóng hôn lên môi cô hai cái thật kêu.

"Anh... Hừ! Hở chút là động dục, hở chút là động dục. Anh là heo giống hả?" Diệp Bối Nhi vừa tức vừa xấu hổ, bởi vì cô cảm nhận được có một vật cưng cứng cọ cọ vào mông cô. Mặc dù đã cách mấy lớp vải nhưng Diệp Bối Nhi vẫn cảm nhận nhiệt độ nong nóng toả ra từ "tiểu Hi Tử" kia. Diệp Bối Nhi không biết làm sao, cô chỉ sợ mình động đậy, cái tên nào đó liền đem cô ăn sạch. Hai người cứ đứng im như vậy một thời gian. Rốt cuộc đại boss Tưởng Từ Hi của chúng ta nhịn không được nữa, anh cất giọng khàn khàn nói bên tai cừu nhỏ.

"Bảo bối, ông xã thật khó chịu." Hơi thở ấm nóng liên tục phả lên mặt Diệp Bối Nhi, khiến cô run rẩy không thôi. Cô ngượng chín mặt, cô nói, "Hôm... Hôm qua vừa mới mà...." Giọng cô nhỏ như muỗi kêu.

Tiếng cười trầm thấp phát ra sau lưng cô, Tưởng Từ Hi đưa tay chế trụ vòng eo Diệp Bối Nhi, anh khẽ cắn vào cổ cô, rồi cất tiếng, "Bảo bối... Bảo bối của anh, em nghĩ rằng ông xã em là người dễ thoả mãn vậy sao? Hửm? Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay, với lại hôm nay vẫn chưa làm mà." Anh ngậm lấy vành tai trắng muốt của Diệp Bối Nhi, một lát thì dùng răng nanh day day nhẹ, một lát thì dùng lưỡi liếm quanh vành tai cô. Diệp Bối Nhi giãy giụa muóin thoát khỏi anh nhưng không được.

Huhuhu... Tại sao cô có ông xã cầm thú như vậy? Ông trời, con đã làm sai điều gì? Huhuhu...

。・゜・(ノД")・゜・。

═══════════════

Bỗng, Diệp Bối Nhi cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, thì ra ông xã vô sỉ của cô thú tính bộc phát, anh ôm cô nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đó anh nhanh đè lên người cô. Anh còn cố tình áp sát hạ thân của anh vào người cô. Để cô cảm nhận được anh có bao nhiêu khát khao đối với cô.

Tưởng Từ Hi bày ra khuôn mặt yêu nghiệt, anh nhếch nhẹ môi, một tay anh khoá chặt hai tay Diệp Bối Nhi rồi đưa lên đỉnh đầu cô. Tay còn lại nhanh chóng cởi quần áo trên người mình xuống. Diệp Bối Nhi liên tục giãy giụa, cô giơ chân đạp lung tung. Tưởng Từ Hi làm sao để cô nháo như vậy. Anh liền dùng chân mình kẹp chặt cô, không cho cô đạp lung tung nữa. Bây giờ, trên người anh không có một mảnh vải nào. Mà "em trai nhỏ" của anh đã "thức dậy" từ lâu rồi. "Nó" đang kêu gào muốn giải thoát.

=•=•=•=•=•=•=•=•=

•Tác giả: Cảnh H *đỏ mặt* (●°u°●) 」

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Đói (H)

WARNING: **Trẻ em dưới 18 tuổi không nên đọc** :))))

Tưởng Từ Hi vẫn giữ nguyên tư thế đè chặt Diệp Bối Nhi dưới thân mình. Người xấu xa nào đó đưa tay cởi bỏ nút áo của cừu nhỏ. Cô cố giãy giụa, cái đồ xấu xa này!!!

"Ông xã, em đói bụng." Diệp Bối Nhi làm vẻ đáng thương, người đàn ông nào đó thương yêu cô biết chừng nào liền dừng lại. Anh thở dài, rồi đưa tay cài lại áo cho cô. Tưởng Từ Hi ngồi dậy ôm Diệp Bối Nhi ngồi lên chân mình, anh cúi đầu cắn vào cổ cừu nhỏ, hai tay siết chặt eo cô.

"Bảo bối, em đó, thật biết hành hạ anh." Giọng nói anh có chút khàn khàn, Diệp Bối Nhi cảm nhận được người nào đó đang kiềm chế. Nên cô rất ngoan ngoãn mà dựa vào ngực anh để anh ôm. Cô không muốn nhìn anh khó chịu. Nhưng mà.... Hiện tại cô rất đói. ฅ_ฅ

•Tác giả: Nghiện mà còn ngại □□

"Ông xã, anh ổn không?" Diệp Bối Nhi xoay người đưa xoa xoa trán đã sớm ướt đẫm mồ hôi của anh, cô nhỏ giọng nói, "Hay là một lát em ăn cũng được. Chúng ta... Chúng... Chúng ta tiếp tục đi." Nói đến đây, mặt cừu nhỏ đã đỏ như cà chua chín. Cô vùi mặt vào lòng ngực Tưởng Từ Hi. Diệp Bối Nhi cảm thấy thân thể đang ôm lấy cô run rẩy kịch liệt, tiếng thở nóng ấm liên tục phả vào vành tai mẫn cảm của cô, khiến Diệp Bối Nhi cảm thấy ngưa ngứa.

Tưởng Từ Hi cảm thấy nha đầu nhà anh đúng là hại người mà. Ngọn lửa trong người anh đã vơi đi một nửa. Ai dè, câu nói vừa nãy của cô làm cho lửa đang muốn tắt đột nhiên bùng cháy lên.

Tưởng Từ Hi thật kiềm chế không được nữa. Anh nhanh chóng lột hết những thứ vướng víu trên người cừu nhỏ vứt hết xuống sàn.

Tưởng Từ Hi tách hai chân Diệp Bối Nhi ra để cô ngồi lên "em trai nhỏ" của mình, hướng cô mặt đối mặt với bản thân.

"Bé con... Bé con của anh." Tưởng Từ Hi nhẹ giọng gọi. Hai tay đang gắt gao xoa nắn khối thịt non mềm trên mông của cô. Anh cúi người ngậm lấy một bên ngực của cừu nhỏ mà điên cuồng cắn mút, giày vò. Tưởng Từ Hi biết rất rõ ràng những điểm mẫn cảm trên người bà xã mình, hai tay từ mông cô di chuyển từ từ dọc sống cô mà vuốt ve. Diệp Bối Nhi cảm thấy một trận ớn lạnh ở lưng mình. Cô run rẩy, mơ hồ một trận kích thích từ bụng dưới truyền lên trên.

"Aaaaa... Ưmm... Ông... Ông xã... Khó chịu." Diệp Bối Nhi nhăn mày khó chịu vặn vẹo mông, cô cứ như vậy vô tình cọ xát "em trai nhỏ" của người nào đó. Diệp Bối Nhi cảm nhận được cái vật dưới mông mình càng ngày càng trương lớn, cô khó chịu rên rỉ ra tiếng. Mà cái người nào đó vẫn chưa có hành động nào, Tưởng Từ Hi chỉ chuyên chú cắn mút hai quả anh đào trước ngực, hai tay anh vuốt ve từ cổ chân Diệp Bối Nhi, sau đó dọc theo bắp chân tiến vào đùi trong trêu chọc u cốc đã sớm ướt đẫm của cô. Cuối cùng anh rời khỏi ngực cừu nhỏ, nhìn dáng vẻ động tình mà đỏ ửng cả người khiến anh huyết khí sôi trào, anh cắn nhẹ lên mặt Diệp Bối Nhi yêu chiều nói, "Bé con khó chịu sao? Hửm?"

"Aaaa..." Diệp Bối Nhi hai tay vòng qua cổ anh, thở dốc rên rỉ, "A... Aaaaa... Khó chịu quá.... Aa"

Cô lắc lư mông cọ xát vào gậy thịt nóng bỏng của ông xã. Thật khó chịu quá đi, hạ thân cứ ngưa ngứa, thật không thoải mái.

"Khó chịu ở đâu hả?" Tưởng Từ Hi xấu xa thổi hơi ở bên tai cô, tai trái chế trụ eo Diệp Bối Nhi không cho cô giãy giụa nữa. Tay còn lại như có như không trêu chọc hạ thân Diệp Bối Nhi, khiến cô không ngừng bật ra những tiếng kiều mị mê người.

"Ở dưới... Ông xã.... Ở dướiiiiiii.... Aaaaaa..." Diệp Bối Nhi kéo tay anh đặt ở nơi tư mật của mình. Tưởng Từ Hi xấu xa đưa ngón tay miết dọc hai cánh hoa của cô, khiến nó run rẩy, dịch mật ồ ạt chảy ra ngoài. Tưởng Từ Hi hài lòng với phản này của cô. Anh nhếch nhẹ môi, không muốn làm cô khó chịu nửa, anh đưa ngón trỏ đi vào hoa huyệt đang run rẩy của cừu nhỏ, "Khó chịu ở đây sao? Hửm?" Tưởng Từ Hi lại đưa thêm một ngón tay vào nữa, anh cảm nhận hoa huyệt nhanh chóng hút chặt lấy ngón tay mình. Khoái cảm này khiến anh thật thoải mái, động tác trên tay nhanh chóng tăng nhanh tốc độ kèm theo đó là tiếng kêu kiều mị của cô, "Ưm... Áaaaa... Thật thoải mái.... Aaaaa.... Ông... Ông xã... Nhanh... Nhanh một chút...." Ngực Diệp Bối Nhi phập phồng liên tục, cả người lâng lâng như đang bay, hai tay cô nắm lấy vai anh, theo động tác ra ra vào vào của ngón tay ông xã mà sung sướng rên rỉ.

"Bé con thật mẫn cảm." Hô hấp Tưởng Từ Hi hỗn loạn, ánh mắt sâu thẳm nhìn biểu tình hưởng thụ của cừu nhỏ, anh chợt nảy ra một ý nghĩ xấu xa.

Đột nhiên, anh rút ngón tay ra, Diệp Bối Nhi đang thoải mái thì bỗng dưng cảm thấy trống rỗng, cô cau mày khó chịu.

"Bảo bối muốn tiếp tục sao?" Anh bóp nhẹ ngực cô một cái khiến cô bật thốt ra tiếng.

"Ừm."

"Vậy thì bảo bối chủ động đi."

Diệp Bối Nhi vặn vẹo mông cơ hồ muốn tiếp tục.

"Bảo bối không đồng ý sao?"

Diệp Bối Nhi khó chịu đến khóc, cô nức nở nói, "Em không biết. Huhu... Thật không thoải mái."

"Để ông xã dạy em, được không?"

"Được..." Diệp Bối Nhi sụt sịt mũi.

Nhận được đáp án khiến anh hài lòng, Tưởng Từ Hi liền ôm cô lên giường, để cô ngồi lên người mình. Anh híp mắt nhìn cô.

"Bảo bối, bây giờ nắm lấy "nó" đi." Tưởng Từ Hi nhỏ giọng dụ dỗ.

Diệp Bối Nhi nghe ngoan ngoãn nghe theo lời anh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cự vật đang trương phình lên, gân xanh nổi lên chằng chịt, cô cảm thấy sợ hãi, thật lớn.

Tưởng Từ Hi lại cất giọng, "Bây giờ em để nó ở cửa huyệt của em đi, từ từ ngồi xuống."

Diệp Bối Nhi nghe theo lời anh đem cự vật nóng đến bỏng tay chống lên cửa huyệt của mình rồi từ từ nhấc mông lên, chậm chạp ngồi xuống, Diệp Bối Nhi có thể cảm nhận được gậy thịt đang tiến vào trong cơ thể mình. Một cảm giác sảng khoái tràn vào trong người, sau khi nuốt trọn em nhỏ của ông xã, Diệp Bối Nhi không biết phải làm thế nào nữa. Cô bối rối nhìn Tưởng Từ Hi.

Dường như hiểu được ánh mắt bà xã, Tưởng Từ Hi lại hướng dẫn, "bảo bối di chuyển eo nào, phải, đúng rồi. Aaaaa" Tưởng Từ Hi nhịn không rên lên, anh chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như bây giờ.

Anh đưa tay xoa nắn hai khối mềm mại trước Diệp Bối Nhi.

"Aaaaa.... Ư... Ư...." Diệp Bối Nhi đong đưa eo theo lời của Tưởng Từ Hi. Tiếng da thịt chạm vào nhau nghe rõ mồn một trong căn phòng rộng lớn.

Tưởng Từ Hi ôm chặt eo cô, hơi thở thô suyễn liên tục phả vào mặt cô, "Bảo bối thật giỏi, nhanh lên nữa. Ừm, đúng rồi. Thật giỏi... Aaaa"

Không lâu sau Diệp Bối Nhi đạt cao triều, cô nằm thở dốc trên người Tưởng Từ Hi.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh nữa. Lúc nãy thật xấu hổ chết thôi. Thật là, sao cô có thể nói ra những lời dâm đãng như vậy. Tưởng Từ Hi cảm thấy bé con của anh không ngừng vùi mặt vào gối. Nếu không kéo cô ra không chừng chết ngộp cho mà xem. Tưởng Từ Hi vỗ vỗ cái mông trắng trẻo của cô, "Đừng vùi mặt vào gối nữa, ngộp thở thì sao?"

"Mặc kệ em." Diệp Bối Nhi giận dỗi nói.

Thì ra đang xấu hổ đây mà. Tưởng Từ Hi cười cười hôn lên tóc cô.

"Bảo bối không cần ngượng." Nói rồi anh ôm cô đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

"Bảo bối, đi ăn cơm thôi." Tưởng Từ Hi ngồi xuống bên giường véo nhẹ má phúng phính của người nào đó.

"Mệt, không đi." Diệp Bối Nhi xoay người đưa lưng về phía anh, cô nhích người về phía mép giường nhằm cách anh càng xa càng tốt.

Tưởng Từ Hi cười dịu dàng nhìn cừu nhỏ giận dỗi, anh nhích người lại gần Diệp Bối Nhi, sau đó đưa tay ôm cô ngồi dậy rồi đặt cô ngồi trên chân mình, "Bé con giận ông xã sao? Hửm?" Anh lấy hai ôm lấy gương mặt đang giận dỗi nào đó.

"Ai là bé con chứ?" Cừu nhỏ bĩu môi, nhìn nhìn gương mặt đẹp trai kia. Hừ! Đúng là yêu nghiệp mà, nhìn gần như vậy da mặt vẫn không thấy lỗ chân lông nào, da mặt rất láng mịn, còn đẹp hơn cả da mặt của cô.

"Em là bé con, là bé con của anh." Tưởng Từ Hi buồn cười nhìn Diệp Bối Nhi làm nũng. Aizzz, sao mà đáng yêu vậy nè!

"Bảo bối, ngoan, đi ăn cơm, được không?"

"Em muốn ăn kem." Cừu nhỏ hai tay ôm lấy eo ếch của anh, nhỏ giọng nói.

"Ăn cơm xong mới được ăn kem. Biết không? Hửm?" Tưởng Từ Hi nhéo nhéo má Diệp Bối Nhi, xúc cảm thật tốt.

Cừu nhỏ bĩu môi nhìn ông xã nhà mình, "Được rồi."

Ông xã của người nào đó cười dịu dàng nhìn bảo bối trong ngực mình, "Ăn xong cơm, ông xã liền dẫn bảo bối đi chơi được không?" Tưởng Từ Hi bế ngang Diệp Bối Nhi rời khỏi giường đi ra ngoài phòng khách, anh đặt cô ngồi trong lòng mình, rồi với tay lấy điện thoại gọi cho nhân viên khách sạn đặt

món, "Bảo bối muốn ăn cái gì?"

"Mì xá xíu...."

"Cho nhiều nhiều hành phi nữa đúng không?" Tưởng Từ Hi cúi đầu nói với cừu nhỏ trong ngực mình.

"Ông xã hiểu em nhất." Diệp Bối Nhi cong mắt cười, cô ôm lấy Tưởng Từ Hi hôn một "chụt" một cái thật kêu trên má anh.

"Chỉ như vậy?" Tưởng Từ Hi cười gian, không biết lúc nào tay anh đã luồn vào váy cừu nhỏ vuốt ve đùi cô.

Diệp Bối Nhi cảm thấy có gì đó không ổn, cô vừa tức vừa thẹn đẩy cái tay liên tục vuốt ve đùi mình ra, cô trừng mắt nhìn anh, tức giận nói, "Cái đồ háo sắc này. Bỏ tay ra!!!!"

Tưởng Từ Hi không những không bỏ tay ra mà còn thuận tiện kéo quần lót Diệp Bối Nhi xuống, cừu nhỏ nhanh tay nắm lại quần nhỏ, "Buông tay!!!"

Hai người cứ giằng co qua lại, cuối cùng Diệp Bối Nhi không nhịn được nữa liền cúi người cắn lên tay cái người xấu xa nào đó.

"Bảo bối nhả ra..." Tưởng Từ Hi buồn cười nhìn cô, răng cô cọ chỉ cắn nhẹ lên cánh tay anh, cảm giác như kiến cắn vậy. Tưởng Từ Hi buông tay khỏi quần nhỏ của cô, anh nhịn không được cười lớn.

"Ngoan, ông xã chọc em thôi." Tưởng Từ Hi mặc lại quần nhỏ cho cừu nhỏ đàng hoàng

Một lát sau, Diệp Bối Nhi mới há miệng buông cánh tay Tưởng Từ Hi ra, cô liếc anh một cái, rồi giận dỗi đứng dậy đi về phòng ngủ, cô đóng cửa "rầm" một tiếng thật lớn. Tưởng Từ Hi nhìn về phía cánh cửa đã đóng chặt, anh bất đắc dĩ cưng chiều lắc đầu.

═══════════════

•Tác giả: mặt dày, biến thái.... □□□

•Tưởng Từ Hi: cô có người để mặt dày, biến thái với cô sao?:)

•Tác giả: có ông xã hay bà xã thì lớn lắm sao? Hừ!!!

•Tưởng Từ Hi: có người lẻ loi nha~~~~

•Doanh Hạo: cậu là đang nói tớ sao?

•Tưởng Từ Hi: cậu nha, biểu hiện ra mặt luôn:)

•Doanh Hạo: *lườm*

═══════════════

"Bảo bối, đừng tức giận, ông xã không cố ý mà." Tưởng Từ Hi giở giọng trêu chọc, anh nhấc chân đi về hướng phòng ngủ thì nghe tiếng chuông cửa.

"Thưa quý ngài, bữa trưa đã chuẩn bị xong." Phục vụ đứng ở ngoài phòng lễ phép nói.

Tưởng Từ Hi đành chuyển hướng đi ra mở cửa cho nhân viên khách sạn đẩy xe thức ăn vào, thức ăn được dọn ra bàn, Tưởng Từ Hi đưa tiền boa cho phục vụ để, anh chàng phục vụ vui vẻ nói cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Tưởng Từ Hi nhìn thức ăn được ra bàn ăn bốc khói nghi ngút, hương thơm ngào ngạt, anh lại nghĩ đến bảo bối của anh than đói bụng liền đau lòng. Anh nhanh chóng cất bước đi về phòng ngủ. Vừa bước vào Tưởng Từ Hi liền thấy cừu nhỏ ngồi dựa trên đầu giường xem phim hoạt hình.

Tưởng Từ Hi nhẹ nhàng bước đến ngồi bên giường, anh lấy tay chọc chọc eo Diệp Bối Nhi, anh nhẹ giọng nói, "Bảo bối... Đừng tức giận được không? Em cũng đói rồi, ra ăn xong rồi xem tiếp."

Diệp Bối Nhi thật sự tức giận, cô một mực không để ý đến anh, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình TV. Trên mặt tường đối diện chiếc TV tinh thể lỏng đang phát sóng bộ phim hoạt hình Doreamon chỉ dành cho thiếu nhi, Diệp Bối Nhi chăm chú xem, bỏ mặc Tưởng Từ Hi một mình ngồi đó "uất ức".

"Bảo bối, ông xã thật biết sai rồi mà."

"Bà xã nhỏ... Tha lỗi cho ông xã đi."

"Bé con ơi, ông xã xin lỗi mà."

"Cừu nhỏ, em phạt anh như thế nào cũng được, nhưng đừng để bị đói được không?"

"Diệp Diệp, dạ dày em không tốt nếu mà ăn không đúng bữa sẽ bị đau. Ông xã rất đau lòng đó."

"Cục cưng, em muốn thế nào cũng được mà."

Nghe được câu mà cô muốn nghe, Diệp Bối Nhi cong nhẹ khoé môi, cô dời tầm mắt từ TV đến gương mặt đẹp trai ngời ngời của ông xã nhà mình. Cô ra vẻ nữ vương nhướn mày nhìn anh.

"Có phải em muốn gì cũng được?"

"Phải." Tưởng Từ Hi gật đầu.

Đột nhiên trong ánh mắt của Diệp Bối Nhi loé lên tia nghịch ngợm, "Nếu vậy thì... Trong thời gian đi chơi ở biển, em nói gì ông xã phải nghe theo."

"Ông xã luôn nghe lời Diệp Diệp mà." Tưởng Từ Hi nhìn cừu nhỏ tràn đầy sủng nịch, anh nghiêng người hôn lên đôi má phúng phính của cô.

"Ừm... Em đói bụng rồi." Diệp Bối Nhi nhìn anh.

"Bé con, đi ăn thôi." Tưởng Từ Hi cúi người ôm cô đi ra ngoài.

Tưởng Từ Hi ngồi trên sofa, anh ôm bà xã ngồi giữa hai chân mình.

"Mì xá xíu của em nè." Tưởng Từ Hi bưng tô mì lên đút cô ăn từng miếng từng miếng một.

"Ông xã em có thể tự ăn được mà." Diệp Bối Nhi đưa tay giành lấy đôi đũa cùng tô mì, nhưng Tưởng Từ Hi nhanh hơn để tô mì ra xa. Tưởng Từ Hi cúi người nói bên tai Diệp Bối Nhi, "Hôm nay anh làm cục cưng tức giận nên anh muốn phục vụ cục cưng của anh từ A đến Z"

═══════════

•Tác giả: phục vụ, A đến Z. Ahihi =))))

•Doanh Hạo: cô cứ suốt ngày như vậy. Hèn chi Ế....:)

•Tác giả: CÚT!!!!!

◡ ⿸("Д")ノ ┻━━┻

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.